



Ashley Carrington

Valérie

ZAJATKYNĚ PLANTÁŽÍ

Čtvrtý díl
románové
série

*Románová sága
z doby války Jihu proti Severu*

Nikdo už na jídlo ani nepomyslel.

První se ze strnulosti probírala Valérie a prolomila ticho,
které za sebou nechal doktor Rawlings.

„Tak dobrá, zítra to začne. Věděli jsme, že ten den už brzy
nadejde,“ prohlásila nuceně rázným hlasem a vstala od stolu.

„Jsem docela ráda, že je čas čekání u konce. A pokud jde
o pobyt ve věznici, nějak ty týdny nebo měsíce taky přežiju.“

„Valérie...“ ozval se Travis, ale nepustila ho ke slovu.

„Samozřejmě si nedělám iluze o tom, co mě tam čeká.
Ale sotva to bude horší než doba ve sklepení na Kubě nebo
čas, kdy jsem byla otrokyní na MELROSEOVĚ PLANTÁŽI,“
usmála se trpce. „Kromě toho mám vynikajícího advokáta,
který vzbouří nebe i peklo, aby mě odtamtud dostal ven,
a mám tebe, Matthewe. Tak a teď si jdu lehnout.“

Bude dobře, když se na ten zítřek vyspím.“

Z jejího hlasu a chování bylo zřejmé, že si nepřeje
žádné další debaty a už vůbec nic, co by připomínalo loučení.

ISBN 978-80-89179-99-2



9 788089 179992

Ashley Carrington

Valérie
ZAJATKYNĚ PLANTÁŽÍ

NOXI

Ashley Carrington
VALERIE, GEFANGEN AUF COTTON FIELDS

Copyright © 1989 by Ashley Carrington
Alle Rechte vorbehalten
Translation © 2009 by Ivana Führmann Vízdalová
Jacket design © 2009 by PRO 2, a. s.
Czech edition © 2009 by NOXI, s. r. o.

Z německého originálu Valerie, Gefangen auf Cotton Fields
(Droemersch Verlagsgesellschaft Th. Knaur Nachf., München 1989)
přeložila Ivana Führmann Vízdalová
Redigovala Marie Sluková
Obálku navrhlo PRO 2, a. s.
Vydalo vydavatelství NOXI, s. r. o., v Bratislavě v roce 2009
jako svou 98. publikaci
Vydání první
Počet stran 216
Sazbu zhotovilo PRO 2, a. s., Bratislava
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34
ISBN 978-80-89179-99-2

*Pro R. M. S.,
jenž mé literárně
probudil k životu
a naplnil mě láskou a vášní.*

1.

CHladný jako lednové ráno ještě mladého roku 1861 byl kov dvojhlavňové pušky, kterou Valérie skrývala pod širokým pláštěm a pevně tiskla k boku. Chladné měla i srdce a duše jí otupěla. Přijela na DARBYHO PLANTÁŽ, aby zabila. Stephen Duvall musí zemřít!

Zastřelí ho stejně, jako on zastřelil její dva černochy: úmyslně a nemilosrdně. V bezmezné nenávisti, kterou vůči ní choval, a ve své posedlosti vyštvat ji z COTTON FIELDS zavraždil dva úplně nevinné, nezúčastněné lidi, pokojskou Ednu a polního otroka Toma. Jediným cílem toho nesmyslného zločinu bylo zdrtit ji a jasně jí dát najevo její bezmocnost.

Stephen tou děsivou, dvojnásobnou vraždou také dosáhl cíle. Pohled na mrtvolu Valérii hluboce otřásl a pochopila, že proti takovému bezohlednému násilí skutečně bezmocná je. Dostal ji na kolena, ale jinak, než si to zřejmě naplánoval. Vzdala se, kapitulovala. A přišla, aby mu svoji kapitulaci předala – brokovnicí.

Sluha, jenž ji před chvilkou vpustil do panského domu na DARBYHO PLANTÁŽI, na ni pokradmu pohlédl, když za ní zavíral dveře. Na plantážích kolovaly nejrůznější zvěsti o téhle Valérii, nové paní na COTTON FIELDS. Vykládaly se o ní příběhy, při nichž vstávaly vlasy hrůzou. Povídalo se o strašných věcech, které musela vytrpět, než se jí konečně podařilo v soudním procesu, jenž vyvolal pozornost širokého okolí, prosadit svůj dědický nárok na plantáže proti svým polosourozencům Stephenovi a Rhondě a jejich matce Catherine. Prý se všemožně pokoušeli odstranit Valérii z cesty a připravit ji o dědictví.

A o tom, že je oslňující krasavice, se mohl teď přesvědčit na vlastní oči, aspoň pokud viděl pravidelný obličej s dokonalou pletí a záplavu modročerných, lesklých vlasů. To, že je dítětem bělošského plantážníka a bývalé otrokyně se světlou kůží, na ní člověk poznal, jenom když o tom věděl. Nedalo se o ní říct ani to, že je „světlá mulatka“. Plet' měla jen exoticky tónovanou, jak mívají krásky z jihu. Připomínala mléko, v němž se dala vytušit kapka přimíšené čokolády.

Postavu před jeho očima skrývala, neboť měla na sobě široký plášť v barvě curry, který ji zahaloval od krku k patám a pravou rukou ho svírala na hrudi. Nepochyboval však, že je mimořádně krásná, jak se potají šuškal nejen na DARBYHO PLANTÁŽI.

Copak tu asi chce, pomyslel si černocho. Proč sem přijela z COTTON FIELDS? Proč chce jít k massa Stephenovi, když přece jsou nepřátelé na život a na smrt? A zdá se, že je nemocná.

Valérie skutečně byla toho časného rána bledá a vypadala tak unaveně a vyčerpaně, až to budilo strach. V nádherných, neobvykle šedých očích, v nichž se leskly drobné, zlaté jiskřičky, vyčetl černošský sluha něco, co si nedokázal vyložit, avšak vzbuzovalo to v něm podivnou nelibost.

No, jemu do toho nic není. Má se u massa Justina Darbyho, který všechny tři Duvallovy přijal do svého domu, když museli opustit COTTON FIELDS, tak dobře, že určitě nevyvolá nespokojenost svého pána ani náznakem soucitu s tou ženou. Také se proslýchá, že massa Darby, jenž před lety tragicky ztratil manželku a jediného syna, se dvoří Catherine Duvallové, stále ještě velmi pohledné matce Stephena a Rhondy.

Ale ani do toho mu nic není. On zůstává bezezbytku věrný pouze a jedině massa Darbymu.

„Očekává pan Duvall vaši návštěvu?“ zeptal se proto nyní s neosobní zdvořilostí.

„Ne, ale jistě mě přijme!“

„Samozřejmě vaši prosbu okamžitě vyřídím, ale nejsem si jistý, jestli bude možné s panem Duvallem hovořit tak brzy po ránu. Massa Darby právě pozval své hosty na snídani.“ V hlase mu zazněl lehce káravý tón. Nepatří se přijet tak časně ráno na neohlášenou návštěvu – dokonce ani mezi dobrými přáteli.

„Určitě s ním bude možné mluvit,“ trvala na svém Valérie. „Jen mu povězte, co jsem vám přikázala.“

„Že si přejete s ním mluvit a že jste se rozhodla už mu nevzdorovat, tak jste to řekla.“

Valérie přikývla. „A přesně to mu vyřídíte.“

„Může to chvíli trvat. Mohla byste, prosím, tady chvíli počkat?“ Sluha ji odvedl do salonku vpravo od vstupní haly.

„Smím vám odebrat plášť?“ otázal se.

„Ne!“ odmítla příkře. „Je mi zima.“

Černoch na ni udiveně pohlédl a jen pokrčil rameny. „Jak si přejete,“ odpověděl a odešel. Dveře do haly za sebou zavřel. Na okamžik byl v pokušení nabídnout jí něco teplého k pití, ale nakonec to neudělal. Měl pocit, že by jeho pán pro to neměl velké pochopení. Možná ho dokonce pokárá, že ji vůbec vpustil do domu. Ale cožpak on, prostý domácí sluha, něco ví o rozmíškách mezi bílým panstvem? Aspoň otevřeně ne. A nikdo ho nepřipravil na to, jak se v takové situaci zachovat – protože zřejmě nikdo nepočítal s tím, že by se odvážila přijet na DARBYHO PLANTÁŽ.

Valérie strnule stála, pod pláštěm tiskla k tělu dvouhlavňovou brokovnici a vůbec nevnímala přepychové zařízení salonu. Neviděla nádherné obrazy ani francouzské stojací hodiny v rohu. Nepřítomným pohledem přejížděla kolem sebe a v levé ruce svírala chladný kov hlavně.

Čekala a naslouchala zvukům v domě, slyšela hlasy, nedovedla je však rozlišit. Kdo se to směje? Stephen?

Myšlenky jí bezcílně bloumaly hlavou.

Co se stane potom, po výstřelu?

Nemysli na to! Musíš to udělat! Musíš ho zabít. Žádný soud na světě ho jinak nepotrestá za jeho hnusné zločiny.

Jenom jeden výstřel a bude konec! Přesvědčovala se v duchu. Ale jaký konec?

Ztratí všechno? Svůj život? COTTON FIELDS? Svoji velkou lásku Matthewa Melvilla, jenž jí dal tolik síly a důvěry, ale v uplynulých měsících byl i zdrojem její velké bolesti a smutku? Jak se k ní postaví, až se dozví, že zastřelila Stephena? Odsoudí ji za její čin a místo lásky bude vůči ní pociťovat už jen zlost a pohrdání? Možná by tady dneska nestála s brokovnicí pod pláštěm, kdyby se s ním tehdy na plese smířila a nekladla žádné podmínky. Kdo z nich nese větší vinu na jejich roztržce, kterou oba tolik trpí, aniž k sobě dokážou znovu najít cestu? Prohrála štěstí díky své zatvrzelosti? Nebo se stala obětí dravého proudu osudových událostí, který usměrnit nebylo v lidských silách?

Neznala odpověď na tuto otázku, ani na mnoho jiných, jež na ni mučivě dotíraly. Ale jedno věděla: Travis Kendrick při ní bude stát, ať se stane cokoliv.

Bude o ni před soudem bojovat se stejnou neúprosnou a angažovanou vášnivostí, s jakou prosazoval její nárok na dědictví. Třebaže se chová výstředně a arogantně, Valérie se vždycky může slepě spolehnout na jeho loajálnost a pronikavou inteligenci, nehledě na silné osobní city, které k ní chová, ale na ty raději myslet nechtěla. Rozhodně bude dělat čest své pověsti „advokáta negrů“ a udělá všechno, aby zachránil ji i COTTON FIELDS.

Ale dá se plantáž vůbec ještě zachránit? I bez procesu kvůli vraždě Stephena Duvalla vypadá její budoucnost pochmurně. Finanční prostředky, které má k dispozici, zdaleka nestačí na to, aby udržela COTTON FIELDS se třemi sty otroků do příští sklizně bavlny. Navíc skoro vůbec nerozumí vedení takové ohromné plantáže a navzdory velkému úsilí, jaké s Travisem vynaložili, se jim nepodařilo najít slušného, spolehlivého správce. Zchátralý Jonathan Burke, jehož nakonec ze zoufalství přijali za nestydatě vysokou mzdu více než tisíc dolarů ročně, sice prohlašoval, že své práci rozumí, neměl však žádné reference, které by to

potvrzovaly. A ani se nepokoušel před nimi zastírat, že je kvartální opilec.

Ať se stane cokoliv, Travis se musí všemožně pokusit, aby COTTON FIELDS opět nepadly do rukou Stephena, Rhondy a Catherine Duvallových. To by raději plantáže darovala někomu, o kom by věděla, že je Duvallovým nikdy neprodá.

Matthew.

Od chvíle, kdy se rozhodla, že Stephen musí za dvojitou vraždu zaplatit vlastní krví, se jí neustále v hlavě vynořuje myšlenka na Matthewa. Uvědomovala si, že by udělal všechno, aby jí v tom činu zabránil, kdyby měl třeba jen jednu jedinou možnost. A měla pocit, že v duchu slyší jeho hlas, který ji zapřísahá, aby se své krvavé pomsty vzdala.

Ne a ne! Nedopustím, aby tohle Stephenovi prošlo! Matthewe, musím to udělat, přesvědčovala sama sebe a pevně semkla rty. Musí za to zaplatit a jenom já ho můžu povolát k odpovědnosti. Ty jsi neviděl Toma a Ednu, ale já se dívala do jejich mrtvých, skelnatých očí a viděla jsem ty strašné díry, které v jejich tělech zanechaly střely. Je to vrah, a když ho nikdo nepopraví, udělám to já!

2.

„Měla bys věnovat víc pozornosti mladému Larmontovi a pozvat ho, aby tě přijel navštívit,“ vyzvala s jemným důrazem Catherine Duvallová dceru u snídani. Rhonda byla v sedmnácti už dávno ve věku, kdy by se měla vdát, a s plavými lokýnkami, panenkovsky krásným obličejíkem a štíhlou postavou dokonale splňovala jižanský ideál krásy. Už jako dítě svým okouzlujícím zjevem pletla mužům hlavy. A kdyby nedošlo k tomu strašlivému skandálu a procesu kvůli COTTON FIELDS, Catherine Duvallová by už dceru

nepochybně dávno dobře provdala. Za několik měsíců jí bude osmnáct, a to je věk, při kterém si matky musí dělat starosti, jestli jejich dcerám nehrozí nebezpečí, že už neuloví žádnou dobrou partii, nebo snad dokonce zůstanou na ocet a čeká je život staré panny. Samozřejmě, Rhonda je růže mezi půvabnými květy Jihu a Edward Larmont není jediný, kdo o ni projevuje velký zájem. Ale ani ta nejkrásnější růže s nejopojnější vůní nekvete věčně a který muž úctyhodného společenského stavu a postavení se o ni ještě bude ucházet, když i nadále bude odmítat každého ctitele a stále víc získávat pověst, že je růže s ostrými trny? Jako kdyby skandál kolem COTTON FIELDS už beztak dost neomezoval její vyhlídky na dobrý sňatek.

„A proč bych měla? Edward je příšerně nudný,“ namítla Rhonda podrážděně a zatvářila se odmítavě. Neměla vůbec chuť k jídlu a jen tak se v něm vidličkou dloubala. Z míchaných vajíček se jí zvedal žaludek a zůstávala u stolu jen ze slušnosti a silou vůle. Bylo jí záhadou, jak může mít bratr tak dobrou náladu a tak bezstarostně se cpát po tom všem, co se včera stalo v uhlířově chýši. Jasně, ti dva, co je Stephen tak chladnokrevně odpráskl, byli jenom negři, přesto byl pro ni šok, když viděla, jak bratr zastřelil jejího bývalého černošského milence. Na jednu stranu byla ráda, že Tom teď nikomu nemůže vykládat o jejich tajných schůzkách nejprve na COTTON FIELDS, později v uhlířově chýši, ale dosud se svých povolných černých souložníků zbavovala méně brutálním způsobem. Jestlipak bratr věděl, že se s Tomem scházela? Asi ano. Nebyl padlý na hlavu a určitě si dal věci do souvislostí, když mu nabídla tu záležitost s Tomem. Jak by také jinak toho negra přiměla, aby s Ednou přišel do staré uhlířské chatky stojící už na území DARBYHO PLANTÁŽE a vzdálené dobrou hodinu cesty od COTTON FIELDS. Určitě to věděl. Ale byl dost chytrý, aby se na nic neptal, chytil se jejího nápadu a spolu s ní kul geniální plán jak Valérii zasadit ránu, která tomu bastardovi dá jednou provždy jasně najevo, že v jejich světě nemá co pohledávat a

nemá šanci se udržet na COTTON FIELDS, na *jejich* plantáži.

„Myslím, že jsi Edwarda Larmona ještě nepoznala tak dobře a nedala mu dost příležitostí ukázat se v tom nejlepším světle, aby sis mohla dovolit takový, navíc velmi nesprávný úsudek!“ napomenula Catherine Duvallová dceru. Ještě jí nebylo čtyřicet let, působila chladně a vypadala atraktivně. Měla úzkou tvář a jen málokdy se usmála. Rezervovanost a přisnost byly příznačným rysem nejen její povahy, ale i oblečení. Dávala přednost střízlivým účesům bez ozdob, pevně sešněrovaným korzetům a šatům upnutým až ke krku, které prozrazovaly drahý a vybraný vkus hlavně kvalitou látky, avšak tmavé, chladné, většinou šedé barevné tóny zdůrazňovaly ženinu strohost a nepřístupnost.

Rhonda se pohrdavě ušklíbala. „Je to nudný otrava a navíc je starý! Nadutec zamilovaný do svého hlasu a ustavičného žvanění. A ještě mu páchne z pusy. Nevydržela bych s ním ani den. Hnusí se mi k smrti! I kdyby mě osud zavál na pustý ostrov jenom s ním, nebrala bych ho v úvahu jako muže.“ A v duchu nenávistně dodala: A už vůbec ne jako milence do postele. Vsadila bych se, že je to onuce. Doslova.

„Rhondo! Šokuješ mě! Jak to mluvíš o jednom z nejváženějších mužů našich společenských kruhů? Zasloužila bys pohlavěk!“ rozčilovala se Catherine a obrátila se k hostiteli Justinu Darbymu. „Justine, musím vás poprosit, abyste mé dceři prominul ta neotesaná slova. Jako kdyby ji nikdo nikdy nevychoval! Rhondo, laskavě se okamžitě omluv za svůj trapný výstup. Nebo jsi snad zapomněla na pravidla slušného chování a pohostinnosti?“

Rhondě připadala matčina výzva k dodržování pravidel společenského chování vyloženě směšná, zvláště když si uvědomila, že se matka nezalekla ani vraždy, aby odstranila Valérii. Za to ji obdivovala. Ale pro slepé uznávání zkosnatělých konvencí a zbytečné zdvořilostní fráze chovala jen pohrdání. Střežila se však hnát svoji vzpurnost na ostří nože, a tak jen pokrčila rameny a přidušeně, aniž se na Justina Darbyho podívala, ze sebe vypravila: „Je mi líto,

pokud se vás moje otevřenost nějak dotkla.“ Přitom zdůraznila slůvko *pokud*.

Catherine se mračila. „Prosím vás, Justine, omluvte její nemožné chování neobvyklými okolnostmi uplynulých týdnů, jež v jinak dobře vychované mladé dámě zřejmě vyvolaly určitou zatrpkllost, která ji svedla k takové netaktnosti.“

Majitel DARBYHO PLANTÁŽE si ubrouskem osušil ústa. Byl to středně velký, osmapadesátiletý muž statné, trochu podsadité postavy. Měl sympatický, upřímný obličej se zdravou, vždy téměř růžovou pletí a pramínky šedivých vlasů v ještě husté hnědé hřívě ani tak nepodtrhovaly stáří, jako spíš vzbuzovaly důvěryhodnost a završovaly obraz úspěšného, seriózního obchodníka, jakým také opravdu byl. Vždy se pečlivě oblékal, ale od té doby, co pod jeho střechou žila Catherine a on si ujasnil své skutečné city k ní, dbal na pěstěný zevnějšek ještě víc než dříve.

„Někdy je mládež opravdu trochu prudká ve slovech a činech. Ale prožíváme zkrátka těžké časy,“ odpověděl Justin Darby diplomaticky a snažil se, aby příliš velkým porozuměním nepodřýval Catherininu kritiku dcery a zároveň si nepokazil sympatie Rhondy a Stephena. V úsilí získat Catherininu srdce a v dohledné době se s ní oženit byl velmi závislý na podpoře jejích dětí – především Stephena. Bezděčně k němu zalétl pohledem a pokračoval: „A pokud jde přímo o pana Larmonta, bohužel nejsem schopen zaujmout stanovisko na té či oné straně, protože jsem se s tím pánem dosud nesetkal.“

Stephen, štíhlý, velmi elegantně oblečený asi dvacetiletý muž s hustými černými vlasy a skoro zženštilé krásným obličejem, posměšně povytáhl obočí, jako kdyby chtěl poznamenat: Šikovně jste se z toho, Justine, dostal. Smekám před vámi.

Justin se rychle otočil ke Catherine a spěšně pokračoval: „Ale protože znám váš skvělý, neúplatný pozorovací talent a vážím si vaší znalosti lidí, vůbec nepochybuji o vašem názoru na toho slibného, mladého muže. A byl bych velmi

potěšen, kdybych se s ním mohl seznámit a uvítat ho ve svém domě. A to neplatí jenom o panu Larmontovi, Rhondo. Počínejte si tady jako doma a pozvěte si na návštěvu, koho budete chtít – samozřejmě po domluvě s ctěnou paní matkou.“

Catherine polichoceně a vděčně pokývala hlavou. „Jste nesmírně velkorysí, Justine. Jsme vám velmi zavázáni.“ A to byla slova, která jí vůbec nebyla po chuti.

„Mladý muž?“ opáčila posměšně Rhonda, ještě než Justin mohl něco odpovědět. „Vždyť je mu už třicet!“

„A tedy je v nejlepším věku pro tebe, dítě! Ty potřebuješ pevnou ruku zkušeného muže!“ usměnila ji Catherine. „Edward Larmont ti může zaručit zajištěnou budoucnost, nehledě na to, že jeho mimořádné nasazení pro vznešenou věc Jihu mu vyneslo obdiv a úctu i za hranicemi našeho státu. Předpovídá se mu velkolepá politická kariéra.“

„Mě politika nezajímá,“ odsekla tiše Rhonda. O narůstajícím konfliktu mezi severními a jižními státy měla jen povrchní znalosti. Slyšela, jak muži hovoří o tom, že loňské zvolení Lincolna novým prezidentem posílilo hnutí secese, které se chtělo odtrhnout od Unie, vytvořit samostatnou Konfederaci jižních států a získat nové území. Konflikt s vystoupením Jižní Karolíny ze společenství Spojených států amerických v prosinci loňského roku situaci ještě kriticky vyostřil. Kolovaly zvěsti, že by mohla vypuknout občanská válka. Ale protože každý byl pevně přesvědčený, že Yankeeům dokáže okamžitě a na místě udělit krvavou lekci, která by je přinutila uznat samostatnou Konfederaci jižních států, nijak se tím dál nezabývala a nedělala si žádné starosti. Byla příliš zaměstnaná sama sebou a svými vášněmi. Vždyť na DARBYHO PLANTÁŽI žil mladý pacholek od koní, černý otrok Benjamin s pěknou postavou, jehož si už potají vyvolila, aby ji obšťastnil svojí mužností. Bude úžasně zábavné pohrávat si s ním a svádět ho, udělat si z něj zvláštního osobního otroka. Začátek pro ni vždycky znamenal nejvzrušenější fázi, která ji nejvíc obšťastňovala. Nakonec si vychutnávala svoji moc, jakou

získala nad milenci, ale nic se nevyrovnalo síle prvního prožitku, kdy černoši byli naplněni nejen žhavou vášní, ale ještě pořád i ohromným strachem. Když se jim při pohledu na její nahé, bílé tělo tajil dech a zároveň jim na čele vystával pot hrůzy, protože pořád ještě nedokázaly potlačit myšlenku, že za to, co dělají, by vzápětí mohli viset na nejbližším stromě. Černoch, kterého bílá žena obvinila, že se jí nemravně dotkl, mohl mluvit andělským jazykem, a stejně ho to nezachránilo před oprátkou. A tahle moc byla stejně opojná jako slast, kterou pociťovala v náruči černošských milenců. Dokud se jich nenasytila...

„Silná ruka zkušeného muže,“ navázal Stephen na matčina slova a předstíral, že o nich vážně uvažuje. Přitom moc dobře věděl, že sestra zcela určitě netouží po silné ruce, nebo dokonce po manželství s mužem jako Edward Larmont. Ten možná dokáže strhnout posluchače od řečnického pulťku a má před sebou skvělou budoucnost v politice, ale jako Rhondina manžela si ho nedovede představit. Na někoho takového je sestra moc divoká, nevázaná no a... chlípá, i když skvěle dokáže matce i ostatním házet písek do očí a vyvolávat dojem počestné mladé dámy, jež o záležitostech tělesné lásky neví nic než to, co vypožorovala v přírodě a vyslechla z odvážných náznaků zrudlých mladých paniček z okruhu přátel – a to bylo zpravidla tak směšně málo, že svatební noc obvykle byla katastrofa, jak mu stále znovu vyprávěli jeho čerstvě ženatí kamarádi.

Ale on ji znal lépe, jeho oklamat nemohla. Už dávno věděl, že její zkušenosti v této oblasti zdaleka přesahují zážitky většiny vdaných žen a že svůj chtíč uspokojuje s povolnými černošskými otroky – tak jako on si poslouží hezkou černoškou, které se mezi bílými muži posměšně říká „čajová komorná“, protože na noc pánovi údajně ještě přinese čaj do postele. Ale u mužů je to něco jiného. Berou si zkrátka všechno, co si od ženy bez ohledu na barvu pleti vzít mohou, a je to samozřejmost, o níž se nemluví, pokud milostné dobrodružství dokážou aspoň trochu diskrétně utajovat. A pokud má ženatý muž milenkou nebo pravidelně

poctí svou návštěvou nějaký luxusní nevěstinec, nemůže přijít o dobrou pověst, ani když to vypluje napovrch. V takových veřejných domech se s oblibou setkávají i početní obchodníci a politici, vedou tam zajímavé rozhovory a důležitá jednání, stejně jako v několika barech, kde se vyměňují zprávy a novinky a které je možné najít v každém městě.

Ale Rhonda hrála nebezpečnou hru, a to ho mnohdy naplňovalo odporem a zároveň strachem o sestřinu budoucnost – o dobrou pověst rodiny. Bělošské ženě se nepromíjel ani jediný chybný krok. Musí vstoupit do manželství čistá a nevinná. Stačí jedna předmanželská aférka a šance na dobrou partii se rovnají nule. A pokud vyvstane podezření, že to dělala s negrem, i když k tomu byla údajně donucena násilím a negr byl za to oběšen, pak je na celý život ocejchovaná a je na tom jen o málo lépe než malomocná. A jestliže běloška dokonce s černochem otěhotní...

Stephen Duvall si zakázal dovést tuhle děsivou myšlenku do konce. A posměch, který měl v prvním okamžiku na jazyku, se proměnil v trpkou vážnost, když opakoval matčina slova.

„Je docela dobře možné, že potřebuješ pevnou ruku zkušeného muže, sestro. I když to třeba nemusí být zrovna Edward Larmont.“

Rhonda po něm vztekle loupala očima. „Ale? Už jsi snad někomu ze svých kamarádů slíbil, že u mě za něj ztratiš slovo? Možná jste uzavřeli i finanční dohodu, když svoji věc vyřídíš úspěšně. Velcí bratři přece musí chránit své malé sestřičky, že?“ vyjela na něj se sžíravou uštěpačností. „To je zajímavé, jak se najednou taky cítíš dobře v roli kuplíře a stejně jako matka si myslíš, že bych se měla co nejdřív dostat pod čepec.“

Catherine udeřila dlaní do stolu. „Rhondo! Tak to by stačilo! Už od tebe nechci slyšet ani slovo! Dneska zřejmě máš den, kdy jsi naprosto nesnesitelná!“ zlobila se. „Přitom

to s tebou myslíme dobře. Měla bys být bratrovi vděčná, že si dělá starosti o tebe a tvoji budoucnost.“

Rhonda se výsměšně uchechtla. „Já si o něj taky dělám starosti,“ poznamenala s lehkým, výhrůžným podtónem v hlase a varovně na bratra pohlédla. „Ale myslím, že by mi nebyl vděčný, kdybych je vyslovila.“ Stephen pochopil, že se dopustil chyby, když Rhondě vpadl do zad. Sdíleli spolu víc než jenom *jedno* hrozné tajemství. Spěšně se snažil svoji nebezpečnou bezmyšlenkovitost napravit a smířlivě vysvětloval: „Ale Rhondo, to byla jen legrace. Prosím tě, neber každé slovo tak vážně. A upřímně řečeno, matko, Edward Larmont se mi taky moc nelíbí. Nudný doopravdy je a Rhonda určitě nemusí pospíchat, aby byla co nejdřív a za každou cenu pod čepcem. Kromě toho si myslím, že teď není ta nejlepší chvíle rozhlížet se po vhodném ženichovi.“

Catherine se na syna nechápavě a s nevolí podívala. Už se nadechovala k pádné námitce, když Justin zvedl hlavu a podíval se z okna. „Někdo sem jede!... Bryčka tažená jedním koněm!“ zvolal překvapeně a vskrytu byl vděčný za příležitost takto ukončit nepříjemnou rodinnou hádku a změnit téma.

Stephen mu ochotně přiskočil na pomoc a projevil zájem: „Kdo to může být takhle brzy po ránu? Čekáte návštěvu, Justine?“

„O ničem nevím,“ zavrtěl hlavou plantážník, vstal, rychle pronesl pár omluvných slov směrem ke Catherine a přistoupil k oknu. Napjatě vyhlížel ven. Teď už byl jasně slyšet klapot kopyt. Bryčka zahýbala na příjezdovou cestu k panskému domu.

„Možná je to nějaký posel od šerifa Russella,“ uvažovala nahlas Catherine.

„Ne kdepak, je to žena!“ zvolal překvapeně Justin. „Černovlasá žena! Nikdy jsem tu Valérii neviděl, ale podle toho, co jsem o ní slyšel, by to mohla být ona.“

„Valérie?“ zvolali Catherine, Rhonda a Stephen současně.

„Tomu prostě nevěřím,“ dodala Catherine, ale její děti už vyskočily od stolu a hnaly se k oknu. „Co...“

„Je to opravdu ona!“ vzrušeně vykřikla Rhonda.

Stephen zavrtěl hlavou, jako kdyby nevěřil svým očím. „Vážně je to Valérie!“ Počáteční úžas se však rychle změnil v triumfální pocit a vyměnil si kradmý, spiklenecký pohled se sestrou. Jejich plán vyšel!

Teď u stolu nevydržela ani Catherine. Zapomněla na dámskou uměřenost a spěchala k Justinovi a dětem, aby se podívala z okna. Když vyhlédla ven, Valérie právě zastavila bryčku před vchodem.

„Co tady má tahle osoba co pohledávat?“ otázal se Darby.

„Přilezla ke křížku!“

Catherine pohlédla na syna s nadějí, která se v ní náhle probudila. „Myslíš, že si to všechno ještě jednou rozmyslela a přijela, aby přijala moji nabídku?“ zeptala se rozrušeně.

Stephen se usmál. „Vsadím se o cokoli, že přijela, aby s námi vyjednávala o prodeji COTTON FIELDS.“

„Pořád se neodvážuji tomu uvěřit,“ šeptala Catherine a nervózně si mnula ruce. „Ale jestli přijela opravdu proto, aby s námi vyjednávala, pak... pak...“ nenacházela slova, která by vyjadřovala její radost, do níž se stále ještě mísila pořádná dávka nedůvěry.

„Je vyřízená, matko,“ ujišťoval ji sebejistě Stephen a zkřížil paže na hrudi. Se zadostiučiněním pozoroval, jak Valérie vystupuje z bryčky. Bylo zřejmé, že ji stojí obrovské přemáhání, aby vykonala to, co jí poroučí rozum – pohybovala se strnule a křečovitě. Připadalo mu, že se musí ke každému kroku nutit. A vychutnával si to. „Konečně pochopila, že v této zemi nemá co dělat a COTTON FIELDS nemůže udržet. Vzdala to!“

Rhonda přikývla. „Jasně. A ta záležitost s jejími uprchlými otroky, co nás chtěli přepadnout, jí zřejmě dodala,“ poznamenala nenávistně.

Justin na ni nechápavě pohlédl. „Kde v tom vidíte nějakou souvislost, Rhondo?“ zeptal se.

„No tedy...“ začala zdráhavě Rhonda a vrhla na bratra pohled žadonící o pomoc, protože ji v tu chvíli nic věrohodného nenapadlo.

„Ale to je přece nasnadě, Justine,“ podpořil ji okamžitě Stephen, ale vskrytu litoval, že se o tom před Justinem zmínila. Darbyho názory na právo a čest byly velmi konzervativní a pevně zakořeněné, zděsil by se, kdyby se dozvěděl, co se skutečně skrývalo za údajným přepadením, jehož se na něm a Rhondě dopustili dva uprchlí otroci. „Valérie musí bojovat s mnoha potížemi a vůbec s ničím si neví rady,“ přeháněl. „Jak dlouho se jen pokoušela sehnat správce? A marně.“

„A co ten Burke?“ namítl Justin.

Stephen jen pohrdlivě mávl rukou. „Opilec, který ji bude stát víc peněz, než pro ni vydělá. Zkrátka pochopila, že ztroskotala a nemá šanci na COTTON FIELDS zažít ani první sklizeň bavlny. A když navíc zrovna jí, negerskému bastardovi, utečou dva negerský otroci a přepadnou nás, tak to pro ni nejspíš byla poslední kapka, jak už naznačila sestra. Jsem si jistý, že ji to muselo tvrdě zasáhnout. Koneckonců byla Edna její pokojská. No co, nám může být jedno, co Valérii přimělo, aby se konečně vzdala. Hlavní je, že zmizí z COTTON FIELDS!“

„Přesně tak,“ přisvědčila Catherine a pohlédla na syna rozzářenýma očima. „Dost dlouho nás vystavovala posměchu lidí! Budu Pánovi na kolenu děkovat, až tenhle strašný sen skončí!“

Justin mlčel a zamyšleně hleděl ven. Něco se mu nezdálo na té strašné příhodě s uprchlými otroky, které musel Stephen včera vpodvečer v sebeobraně zastřelit. Vyjel si se sestrou na koních na projížďku a náhodou zamířili k opuštěné, staré uhlířské chýši poblíž hranice s COTTON FIELDS. Tam je oba černoši přepadli. Muž, polní otrok, na něj vystřelil z revolveru, který ta pokojská ukradla v panském domě.

Šerif Russell ho ujistil, že není nejmenší pochybnosti o tom, že ti dva dobře naplánovali a připravili útěk, protože

důkazy do sebe zapadají téměř dokonale a Stephen jednoznačně střílel v sebeobraně. Černochova střela ho dokonce zasáhla, naštěstí zranění nebylo vážné, opravdu jen škrábanec. Ale všechna tato ujišťování, že Stephen si nemá co vyčítat, naopak si zaslouží pochvalu za své statečné jednání, vždyť hájil život nejen svůj, ale i sestrin, navíc překazil útěk dvěma otrokům, a tak dal potřebný odstrašující příklad, který v těchto neklidných dobách bude blahodárně působit na všechny černochoy – všechna ta tvrzení nedokázala rozptýlit nedobrotu, jehož se prostě nemohl zbavit. Pochopil, že Stephen zastřelil polního otroka, který na něj zaútočil s revolverem. Ale proč hned i tu dívku? Údajně sahala po revolveru svého mrtvého milence. Ale stejně...

Justina vytrhlo z myšlenek klepání na dveře. Přešel k nim a otevřel. Stál před ním domácí sluha Wilbert.

„Massa, přijela návštěva. Slečna Duvallová.“

„To jsem viděl, Wilberte. Řekla ti, ke komu chce jít a co je důvodem její neohlášené návštěvy?“ zeptal se.

Černoch přikývl a pověděl svému pánovi všechno, co mu Valérie nařídila. „Čeká v salonu. Ale já jsem jí rovnou řekl, že nevím, jestli si pan Duvall bude přát s ní mluvit. Mám ji poslat pryč, massa?“

„Ne. Domnívám se, že se pan Duvall i přes neobvyklé okolnosti její návštěvy uvolí ji vyslechnout,“ odpověděl s lehkým posměchem Darby.

„Mám ji přivést nahoru?“

„To ať si rozhodne pan Duvall. Počkej venku, Wilberte.“

„Ju ju, massa.“

Všichni tři Duvallovi zvědavě vzhledli k Justinovi. „Tak se mi zdá, Stephene, že jste sázku vyhrál.“

„Jak to?“ nechápal mladík.

„Valérie vám vzkazuje, že si přeje se s vámi setkat a že se rozhodla vám už nevzdorovat,“ opakoval Justin, co mu Wilbert vyřídil. Ale udivovalo ho, že zpráva byla pro Stephen, a ne pro Catherine, s níž bude muset o prodeji plantáže jednat.

„Takhle to řekla?“ ujišťoval se Stephen rozrušeně.

Justin přikývl.

Stephen radostně zavýskl a zatleskal. „Tak jsme to dokázali!“ zvolal nadšeně. „Matko, Rhondo! Máme ji tam, kde jsme ji chtěli mít. Leze hezky ke křížku! Ten bastard je vyřízenej!... Valérie se k nám plazí po kolenou!“

Catherine si nahlas oddychla. „Díkybohu!“ zašeptala a na okamžik zavřela oči. „Konečně!“

Rhonda se jen usmívala a hledala očima bratrův pohled.

„Kde ji chcete přijmout?“ zeptal se Justin, jenž Catherininu uměřenou úlevu považoval za mnohem přijatelnější než Stephenovo hlasité jásání.

„V žádném případě ne tady,“ odpověděla Catherine a hrdě se napřímila.

„Přijmeme ji naproti v salonu, Justine. Dopřejte mi jen pět minut čas, abych se vzchopila a soustředila.“

„Máš tolik času, kolik chceš, matko,“ přikývl Stephen se sebevědomým úsměvem na rtech. „Protože nebudeme tak hloupí, abychom ji přijali okamžitě a vyvolali dojem, že jsme se jí snad nemohli dočkat. Kdepak. Jen ať se dole chvíli smaží ve vlastní šťávě.“

Catherine se na syna skepticky podívala. „Já tu osobu nenávidím a chci, aby zmizela z našeho života. Ale musíme s ní vyjednávat a sepsat kupní smlouvu. Čím rychleji to budeme mít za sebou, tím lépe pro nás, Stephene.“

„Jsem téhož názoru,“ ujistil ji. „Ale myslím, že budeš muset mít ještě trochu trpělivosti. Spěch by teď nebyl na místě. Nyní jsme na tahu my a musíme si svoji pozici taky patřičně vychutnat. Ona *chce* a *musí* prodat a my téhle své výhody využijeme. Nabídka, kterou jsi jí naposledy na odkoupení COTTON FIELDS předložila, samozřejmě nepřipadá v úvahu!“

Catherine v den, kdy museli opustit COTTON FIELDS, nabídla Valérii půl milionu dolarů a plantáž, jedna z nejvýnosnějších v Louisianě, takovou hodnotu opravdu měla. Valérie měla týden na rozmyšlenou, ale nabídku potom chladně odmítla. Negerská děvka odhodila neuvěřitelnou částku půl milionu dolarů, jako kdyby to byla nějaká směšná

almužna, a jí, bělošce, dala na srozuměnou, že může se svým zlatem táhnout k čertu. Když Catherine dostala od Valérie tuhle zprávu, nenávisť div neztratila rozum.

„Nemám nic proti tomu, když zaplatíme podstatně méně,“ přiznala, „ale pochybuji, že s tím bude ten hajzlík souhlasit. Nezapomeň, že její advokát negrů, Travis Kendrick, jí ve všem radí. Dá se o něm říct leccos špatného, ale svému řemeslu rozumí.“

Stephenova sebejistota však byla neotřesitelná.

„Nedostane ani polovinu toho, cos jí minule nabídl, matko,“ prohlásil přesvědčivě a výsměšně si pomyslel, že Valérie konečně pochopila, že je odhodlaný vyřídit ji všemi prostředky. A moc dobře ví, že on před ničím necouvne. A že to také na vlastní kůži poznají i další lidé, pokud plantáž nebude chtít prodat za podmínek, které jí určí. Nahlas dodal: „Cenu si budeme diktovat my!“

Netušil, že Valérie chce jenom jedno a je také odhodlaná si to vzít – totiž jeho život.

3.

Světlem Matthewa Melvilla byly bílé paluby, elegantní herny a luxusní kabiny jeho kolesového parníku RIVER QUEEN nebo palubní prkna jeho štíhlého, rychlého baltimorského klipru ALABAMA. Dobře se cítil i na hřbetu koně. Než se dopravoval tak daleko, aby mohl koupit své dvě lodě, na které byl nesmírně pyšný, strávil roky na Západě a naučil se tam nejen přežívat na zlatokopecských polích a u pokerových stolů, ale také zacházet s koňmi. A protože všechno, do čeho se jednou pustil, sledoval s vytrvalostí a cílevědomostí jemu vlastní, ovládal dokonale i jezdecké umění.

Krátce po východu slunce opustil RIVER QUEEN, vyhoupl se na nádherného hřebce, kterého mu sluha Timi obstaral z nájemní stáje, a parním přívozním prámem se dal přepravit z New Orleansu na druhý břeh Mississippi. Tam se vydal po ní cestou, tak časně ráno ještě zcela opuštěnou, směrem ke COTTON FIELDS. Kůň se zjevným potěšením lehce cválal podél rozlehlých polí a cypřišů, z nichž visely dlouhé, zeleno-šedé provazce španělského mechu podobné liánám.

Matthew dopřával vraníkovi jeho vlastní tempo a věnoval se svým myšlenkám. Musel se hodně přemáhat, než se rozhodl vypravit na COTTON FIELDS a promluvit si s Valérií. Přitom si pevně předsevzal, že bude neústupně trvat na svém a určitě to nebude on, kdo učiní první krok ke smíření. Koneckonců jí na plese dal dost jasně na srozuměnou, jak moc ji miluje a jak touží po tom najít zase štěstí, které společně zažívali, než se tak nesmiřitelně rozhádali kvůli plantáži.

„Čert aby vzal COTTON FIELDS,“ zaklel polohlasně Matthew. Plantáž mezi nimi stála jako zeď. Kdyby jí nebylo, nikdy by k takové roztržce mezi nimi nedošlo. Ale Valérie ve své tvrdohlavosti trvala na tom, že bude o dědictví bojovat – v případě nutnosti i bez jeho podpory, jak tomu nakonec také bylo. Námitku, že život je příliš cenný na to, aby ho dávala v sázku kvůli plantáži, nepřijala.

Matthew potlačil ošklivé vzpomínky na prudké hádky, jež je nakonec dovedly k rozchodu. Plul na RIVER QUEEN několik týdnů vzhůru po Mississippi až do St. Louis – v naději, že si Valérie ještě všechno rozmyslí a bude rozumná, když uvidí, jak svou zatvrzelostí ohrožuje jejich lásku.

Ale to byl největší a nejzávažnější omyl jeho života, protože tak, jak byla Valérie přítulná a vášnivá, dokázala být i tvrdohlavá a hrdá. Její oddanost byla bezmezná – ať už se vztahovala k čemukoli. Nečekala v zoufalství na jeho návrat a nezapomněla na COTTON FIELDS, ale najala si právníka Trávise Kendrika, jenž pro ni vedl proces, který se stal senzací a který skutečně vyhrála.

Zaplavoval ho vztek, když si vzpomněl, jak arogantně tenhle právník vystupoval na plese konaném začátkem prosince a jak majetnický se choval k Valérii. A ona ho ani neodkázala do patřičných mezí!

Tmavé plavé vlasy mu vlály ve větru a výrazný, opálený obličej se zamračeně stáhl, když teď ve vzpomínce na toho vyfintěného pokoutního advokáta hnal koně cvalem vpřed.

Ten ples mohl všechno mezi námi zase uvést do pořádku, projelo mu hlavou. Když jsem ji držel v náručí a tančili jsme spolu, přece také cítila, že patříme k sobě, že jsme jeden pro druhého stvoření. Ztraceně, musela to cítit! Pročpak jen jsme se zase pohádali, místo abychom se udobřili? Co jsem řekl tak zlého, že se najednou zase celá naježila?

Už si nevzpomínal a ani si nebyl úplně jistý, že pouze jeho vinou promeškali toho večera šanci na smíření. Možná všechno mohlo dobře dopadnout, kdyby se neobjevil Travis Kendrick a Matthew si nedal do souvislosti drahé rubínové šperky, které Valérie měla na plese na sobě, právě s tím právníkem. Jenže byl natolik rozružený, že mu unikla ta nepředloženost.

Ale koneckonců koupit se dá všechno, že... je to jenom otázka ceny. Nebo lépe řečeno luxusu šperků, vid' Valérie? zněla mu v hlavě jeho slova a nikdy nezapomene, jak v tom okamžiku zbledla.

Matthew vztekle zavrtěl hlavou nad svou neomaleností. A ještě víc ho zlobilo, že ani potom nedokázal překonat hrdost aspoň natolik, aby se za vyřčená, zraňující slova omluvil. Protože tehdy ji zcela určitě nechtěl pokořit. Avšak několik řádek, které jí pár dní po plese poslal, zřejmě jako omluva nestačilo.

Konečně se zaklením pochopil, že není jiné východisko, musí porušit své předsevzetí a jet za Valérií na COTTON FIELDS. Musí si s ní promluvit, než se s ALABAMOU vydá na několikaměsíční cestu po širém moři. Nejistota v lásce by mu jinak nedopřála ani jeden den klidu.

Matthew Melville přitáhl koni uzdu, jakmile dorazil k místu, kde ze silnice uhýbala cesta na COTTON FIELDS.

Dva sloupy z otesaných cihel vysoké asi metr a půl, na nichž trůnili kamenní lvi držící v prackách snítky bavlníku s otevřenými tobočkami, vyznačovaly po obou stranách odbočky vjezd na panství.

Zhluboka se nadechl, protože věděl, jak těžké pro něj bude dívat se Valérii do tváře a prosit ji o odpuštění za svou neotesanost. Ale musí to udělat. Prostě nemůže a nechce uvěřit, že by jejich láska utrpěla ránu, z níž by se už nevzpamatovala. Cožpak mu na plese nepřiznala, že ho stále ještě miluje?

Matthew hnál koně pozoruhodnou alejí z prastarých červených dubů, jejichž větve se vysoko nad písčitou příjezdovou cestou splétaly v přírodní střechu. V létě skrze zelené listí a větvoví pronikalo jen pár slunečních paprsků. Alej byla rovná, asi míli dlouhá a ústila před panským domem na prostranství lemované trávničky a udržovanými květinovými záhony. Nejprve jel cvalem, potom koni dovolil, aby zvolnil do kroku. Zmocňoval se ho neklid, který narůstal, čím více se blížil k cíli. Sílila v něm i neurčitá, děsivě neblahá předtucha, jaká se ozvala už po ránu. Kéž by ze sebe dokázal vypravit, co nebyl s to napsat, kéž by to už měl za sebou. Připadal si, jako kdyby vykonával kajícnickou pouť, a v jistém smyslu tomu tak bylo.

Při pohledu na panský dům COTTON FIELDS musel potlačovat nechtěný obdiv. Byla to působivá budova, jež představovala příslovečnou jižanskou hrdou krásu i s její arogancí a mocí, ale také elegancí a radostí ze života. Šest mohutných, v ranním slunci oslnivě bílých sloupů neslo nízkou střechu se štítem, z níž vyrůstaly čtyři štíhlé komíny. Osm oken v přízemí a osm v patře se dívalo do aleje. V podkroví bylo ještě šest menších oken malých pokojíků. Všechna byla zasazena do zeleně natřených rámců. Zastřešená galerie obepínala celý dům v přízemí i patře. Pět širokých schodů vedoucích ke vchodovému portálu lemovalo umělecky vyřezávané zábradlí s motivem bavlníkových keřů.

Když se Matthew přiblížil k domu, uviděl na dolní terase muže, jenž neklidně přecházel sem a tam a něco volal dovnitř.

Není to ten právník Travis Kendrik?

Matthew cítil, jak v něm stoupá starý hněv, a popohnal koně. Nechoval k advokátovi pražádné sympatie, což bylo očividně vzájemné.

Skutečně to je Kendrik. A Matthew teď i jasně slyšel jeho rozrušený hlas: „Tak k čertu, kde je Sam s tím zatraceným kočárem?“ křičel a vztekle udeřil hůlkou do zábradlí. Pak si všiml jezdce a obrátil se k němu.

Travisu Kendrikovi bylo sotva třicet let, byl tedy o dobrých pět roků mladší než Matthew a zdaleka ne tak atraktivní jako kapitán, jenž vypadal dobře nejen na palubě lodi, ale i v jantarově hnědém, městském obleku na hřbetě ušlechtilého koně.

Mezi lidmi se často vychvaloval Kendrikův pronikavý duch a vynikající intelekt, které byly téměř v rovnováze s jeho sebevědomím hraničícím s arogancí, což poznal každý, kdo měl s právníkem co do činění. Ale jeho zjev příroda trestuhodně zanedbala. Byl malý, podsaditý, se sklonem k tloušťce – a nebylo divu při jeho zálibě ve vybraném jídle. Aby nějak upravil prořídlé vlasy, jejichž barvu bylo stěží možné určit, potřeboval denně řádnou porci pomády. Obličej měl úzký, podobný myši. Nos poněkud silnější a výrazný, rty příliš tenké a oči posazené blízko sebe. Zkrátka a dobře proporce tváře byly v nepoměru.

V jeho vystupování a oblečení však nic nenaznačovalo, že by nějak trpěl nepřízní, kterou příroda projevila jeho zevnějšku. Mluvil ostře a vyzývavě, miloval nápadné, barevné oblečení, jaké se hodí k profesionálnímu hráči nebo herci. Toho rána si vzal na sebe nebesky modré plátěné kalhoty, k nim vínově červený sametový žaket a pod něj květovanou, zlatou vestu. Ze zlatožlutého hedvábí byl i šátek kolem krku.

To je ale nevkusná maškara, pomyslel si Matthew a přemítal, co Valérie na tom chlapíkovi vidí. Zastavil koně

pod schody a pozdravil právníka, na něhož shlížel ze sedla dolů: „Dobré ráno, pane Kendriku.“

Travis na něj chladně pohlédl. „Nevím, co je na tomhle ránu dobré, pane Melville,“ odsekl.

„Ale spousta věcí,“ opáčil Matthew a naschvál zdůraznil bezstarostný tón.

„Však se to změní,“ zavrčel Travis a vycházkovou holí si netrpělivě poťukával do dlaně levé ruky. „Tak se mi zdá, že jste dneska nějaký netrpělivý,“ pokračoval posměšně Matthew, seskočil z koně a předal uzdu černochovi, který přiběhl, aby mu posloužil. „Doufám, že Valérie není v tak nemilostivé náladě jako vy.“

„Valérie je ve vražedné náladě, kapitáne!“ vyštěkl advokát.

Něco v jeho chování Matthewa zarazilo. Dobře věděl, že Kendrik je zvyklý odpovídat řízně, arogantně a vyzývavě. Ale vždycky přitom v sobě měl poklidnou sebejistotu, jenže nyní vzbuzoval dojem, že se jenom stěží ovládá, což se k jeho obvyklému chování nehodilo.

„Poslyšte, stalo se něco?“ otázal se podezíravě.

Travis se trpce usmál. „Ale nic, čím byste si měl kazit den. Jenom Valérie se asi právě teď chystá dávkou z brokovnice vystřelit mozek z hlavy Stephena Duvalla.“

Melville na okamžik zapochyboval o advokátově zdravém rozumu. „To má být vtip...?“

„To zrovna, sakra. Mně je tak do vtipkování!“ obořil se na něj Travis.

Teď se na Matthewově tváři objevil zděšený výraz. „Tak už, proboha, mluvte! Co se stalo? Kde najdu Valérii?“ vypravil ze sebe a naznačil otrokovi, který držel uzdu, aby koně neodváděl do stájí, ale ještě počkal.

„Taky přesně nevím, co se stalo nebo stane, ale teď už je stejně pozdě na to, abychom mohli něčemu zabránit. Protože však zjevně trvá celou věčnost, než se do kočáru zapřáhne pár koní, můžu vám klidně vyprávět, co o tom vím,“ povzdechl si rezignovaně právník. „Všechno začalo včera,

když šerif Russel, jeho zástupce a Stephen Duvall přijeli sem na COTTON FIELDS s těmi dvěma mrtvolami...”

„S mrtvolami?“ užasl Matthew. „S jakými mrtvolami?“

„Jedna byla pokojské Edny a druhá polního otroka Toma. Údajně chtěli uprchnout, ale Stephen je prý přistihl na Darbyho pozemcích a zastřelil, když na něj zaútočili revolverem. To je aspoň Stephenova verze, kterou šerif bezvýhradně podporuje. Indicie pro ni skutečně hovoří, ale Valérie je od samého začátku přesvědčená, že Stephen lže a tyhle černochoy chladnokrevně zavraždil, aby jí předvedl, jakou má moc. No, já to nevylučuji...”

„Kde je Valérie teď?“ vpadl mu do řeči Matthew s rostoucími obavami.

„Odjela bryčkou. Když dala brzy ráno zapráhnout a prohlásila, že to všechno vzdává, domníval jsem se, že se po včerejších událostech rozhodla přijmout nabídku Catherine Duvallové,“ pokračoval zlostně Kendrik a zjevně si dělal výčitky. „Byla děsivě bledá a chovala se podivně, jen nerad jsem ji nechal jet samotnou, ale trvala na tom, a když Valérie na něčem trvá...,“ odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Ale co ve skutečnosti zamýšlí, to jsem se dovítí, až když jsem viděl, že ve skříni se zbraněmi chybí brokovnice, s kterou včera na terase vítala šerifa a Stephena a potom ji opět uložila na místo. A puška není ani nikde jinde v domě. Pochopil jsem, proč se pohybovala tak strnule a proč na sobě měla ten velký a široký plášť. Schovala pod něj pušku.“

„Kdy vyjela?“ vykřikl Melville.

„Už je to víc než hodina.“

„Rychle, mého koně!“ poručil Matthew a hnal se po schodech dolů naproti černošskému pacholkovi.

„Nedoženete Valérii, ani kdybyste koně uštval!“ volal za ním Kendrik. „Ta už je dávno na DARBYHO PLANTÁŽI. Přijedete pozdě, kapitáne.“

Melville už neztrácel čas ani odpovědí. Vyhoupl se na hřebce, zaryl mu paty do slabin a hnal ho alej dolů. Poháněl koně i hlasitým, hrdelním křikem. Ovládala ho jediná myšlenka: *Valérie se nesmí stát vražednicí!* Musí tomu

zabránit! A to dokáže, jenom když kůň překoná všechny rekordy. Nesmí přijít pozdě, i kdyby hřebec na DARBYHO PLANTÁŽI měl padnout mrtvý k zemi. Nesmí přijít *pozdě!*

„Valérie, nedělej to!... Nedělej to!... Neznič si život kvůli okamžiku pomsty! Valérie, proboha, nedělej to!“ řval do větru a dunění kopyt. Nakloněný těsně nad krk pádícího koně přijal rytmus zvířecího těla. Už skoro nesesedl v sedle, stál na špičkách ve třmenech a měl pocit, že mu srdce buší stejně jako koni podkovy.

Travis pocítil záchvěv lítosti, když viděl, jak se kapitán Melville na koni štve dolů alejí, jako by ho hnaly fúrie. Uslyšel drncání kočáru, který se objevil za rohem domu. Konečně! Nespouštěl však oči z jezdce, který se rychle zmenšoval v dálce.

„Přijedete pozdě, kapitáne,“ opakoval si potichu. „Už jí nedokážete pomoci,“ napínal sluch, jestli ještě zaslechne vzdalující se dusot kopyt, a s hořkým úsměvem dodal: „Jediný, kdo Valérii teď ještě může pomoci, jsem já.“

4.

Valérie by nedokázala odhadnout, jak dlouho ji nechali čekat v salonu, než se konečně objevil černošský sluha a vyzval ji, aby ho následovala. Byla to půlhodina nebo hodina? Netušila a ani se nepodívala na hodiny. Měla jen hrozný pocit, že to trvá strašnou dobu, zároveň však je to pouhá chvilka.

Hlavou jí vše prolétlo jak mžiknutí oka a jenom přemítala, jak přišla na tohle paradoxní srovnání.

Bodavá bolest v levé paži ji vytrhla téměř ze stavu transu, v němž se ocitla hned po příjezdu na DARBYHO PLANTÁŽ, a vrátila ji do skutečnosti studeného lednového

rána. Tak dlouho a pevně svírala hlaveň pušky, že teď ruka proti takové námaze protestovala křečí.

Bezděky se zastavila v polovině schodiště do patra a bolest jí žhavě vystřelovala od prstů až k rameni. Opřela se o zed' a zavřela oči, jen stěží potlačila zasténání.

„Není vám dobře, slečno?“ zeptal se Wilbert a nevěděl, jestli má projevit starost či nelibost.

„Ne ne, to je v pořádku.“

„Jste ale velmibledá,“ namítl téměř vyčítavě a pohlédl na ni, jako kdyby přemýšlel, zda si vůbec může zodpovědět, že ji v takovém stavu předvede před massa Darbyho a jeho hosty.

„Jenom se mi zatočila hlava. Měla jsem se doma nasnídat. Ale nic to není, opravdu ne,“ ujišťovala ho Valérie spěšně, ovládla se, a dokonce se jí podařilo vyloudit na rtech úsměv.

Wilbert zamružel něco nesrozumitelného a pokračoval v cestě. Nahoře na schodišti se vydal doleva a vedl ji chodbou vyloženou kobercem. U předposledních dveří na pravé straně se zastavil a zaklepal.

„Jen ji už uveď, Wilberte!“ zvolal hlas, který nepatřil Stephenovi.

Sluha otevřel a němým gestem, ji vyzval, aby vstoupila. Valérie vnímala bolest v levé ruce už jen podvědomě. Teď nadešla ta pravá chvíle. Okamžik pomsty, ale ne, spíš zavládne spravedlnost!

Vešla, dveře se za ní tiše zavřely a měla zvláštní pocit, jako kdyby to nebyla ona, nýbrž úplně cizí Valérie, která s brokovnicí pod pláštěm stojí v místnosti zařízené ryze v mužském stylu.

Detailů si Valérie ve stavu nejvyššího rozrušení vůbec nevšímal. Pohledem jen přejela po nábytku, obrazech, koberci a závěsech, avšak něco v jejím nitru potlačovalo ostrost zrakových vjemů. Nahromaděné emoce a hlavně nenávisť ke Stephenu Duvallovi ji zcela ovládly.

A na něj jako prvního také upřela pohled. Nedbale se opíral o okno, paže měl zkřížené na hrudi a o prsty pravačky

si opíral bradu. Ztělesňoval postoj muže, jenž si je jistý svou věcí a těší se, jak si situaci vychutná. Pravý koutek úst pozvedl v lehkém posměchu, v očích se mu blýskal triumf.

Vlevo od něj seděly na pohovce jeho matka a sestra. Catherine Duvallová měla záda strnule vzpřímená a na bledém obličejí výraz napětí, které jen s námahou potlačovala. Pohled, jaký vrhla na svoji protivnici, prozrazoval nepřátelské zadostiučinění nad tím, že se Valérie konečně vzdala. Rhonda naopak od Valérie odvracela oči. Nervózně si pohrávala s krajkovým kapesníčkem a ani na okamžik nedokázala udržet nohy v klidu.

Justin Darby se držel v pozadí. Stál dva kroky za gaučem před svým psacím stolem, na němž byl připraven papír a psací potřeby. Vlastně u setkání ani být nechtěl, nakonec však vyhověl Catherininu přání a naléhání, aby byl u jednání přítomen jako svědek a dohodu, kterou musí učinit s Valérií, hned také zapsal.

Valérie si ho všimla jen okrajově, stejně jako letmo přehlédla Catherine a Rhonu.

Stephen se lehce zamračil, když na něj Valérie upřela nenávistný pohled a nepromluvila ani slovo. Ovšem vyvedlo ho to z míry pouze na okamžik. Předpokládal, že jí hrdlo svírá bezmocný vztek a vědomí, že s konečnou platností prohrála, proto jako první prolomil mlčení.

„Tak jsi konečně pochopila, jak směšné a nesmyslné je chtít mi vzdorovat, že ano?“ zeptal se s potěšením v hlase.

„Ano, to jsem pochopila,“ přikývla Valérie rozechvěle.

Posupně se zasmál. „Trvalo ti dlouho, než ti došlo něco, co tady všichni negři vědí odmalička – totiž že se nevyplatí narušovat staré pořádky. Způsobila jsi nám spoustu nepříjemností, poskvřnila naše dobré, rodinné jméno a přivedla nás do řečí.“

„To všechno, co nám provedla, ani nelze slovy vyjádřit, Stephene,“ zasáhla Catherine. „Tak už o tom nemluvme a přejdeme k obchodu.“ Plně souhlasila se synovými výčitkami a plápolala v ní stejná nenávist vůči tomu bastardovi, jenž je před celým světem pošpinil a ponížil. Ale

v tom okamžiku neměla chuť se o tom dál šířit. Chtěla se jen s tím negerským parchantem co nejrychleji obchodně dohodnout, uzavřít smlouvu a mít v ruce dokument podepsaný Valérií, který jim opět vrátí jejich majetek, COTTON FIELDS. Až bude tohle vyřízené, zbude ještě dost času přemýšlet, jak Valérii potrestat za všechno, co jim provedla...

Stephen se vskrytu zlobil na matčinu netrpělivost, která mu rozbila jeho plánovaný výstup, avšak nedal na sobě nic znát. „Správně, přejdeme k obchodní části našeho setkání. Valérie, jistě nejsi tak prostoučká, aby ses domnívala, že nabídka, co ti matka předložila v prosinci, platí ještě i teď. Věci si dnes stojí trochu jinak, že? Předpokládám, že jsi konečně pochopila, že nejsi v postavení, v jakém by sis mohla klást jakékoli podmínky. Jinak bys za námi nepřišla,“ mluvil tónem prosyceným posměchem a opovržením, ale vzápětí chladně dodal: „Tentokrát nebudeme o ničem smlouvat my. Dostaneš za COTTON FIELDS sto padesát tisíc dolarů a ani o cent víc!“

„Vy COTTON FIELDS nedostanete!“ vypravila ze sebe přidušeně Valérie. Přemáhala se, aby snesla jeho urážlivý výsměch a potupná slova, jako kdyby se chtěla ještě naposledy ujistit, že se skutečně dopustil toho odporného zločinu. V podstatě nepotřebovala žádný další důkaz. Ten jí včera večer dodal sám, když spolu mluvili mezi čtyřma očima. Ale jeho triumfální chování ji utvrdilo, že se rozhodla správně. „Ani za sto padesát tisíc dolarů, ani za půl milionu!“

„Ušetři si to divadýlko,“ vyjel na ni Stephen s opovržením. „Všichni víme, že jsi v koncích a musíš plantáž prodat.“

Valérie zavrtěla hlavou tak prudce, až jí poletovaly vlasy kolem ramen. „Kdepak! Vám, takovému ksindlu zlodějskému, bych COTTON FIELDS nikdy neprodala, ani kdybych byla opravdu v koncích!“ odporovala vášnivě. „Nikdy COTTON FIELDS nedostanete, za žádné peníze světa!“

„Vždyť jsi přišla, abys nám je prodala!“ rozčílila se Catherine. „Ještě jedna taková urážka a...“

„Vy držte hubu!“ okřikla ji Valérie prudce a znovu se obrátila ke Stephenovi. Tvář se jí zkřivila nenávistí a slova přímo plivala: „Nepřišla jsem, abych cokoli prodávala, ale přišla jsem, abych tě, Stephene, povolala k odpovědnosti! Máš na svědomí Ednu a Toma! Chladnokrevně jsi je zavraždil!“

Catherine se hlasitě nadechla. „Co je tohle za sprostou lež?“ vykřikla.

Stephena Valériino obvinění nevyvedlo z míry. Jeho posupný úsměv se ještě rozšířil, i když změnil svůj nedbalý postoj. „Ano vím, že bys mi to ráda hodila na krk. Ale už vidíš strašidla. Oba tví negři byli na útěku a zaútočili na mě. Pravděpodobně jsi dobře neposlouchala, co ti včera šerif Russell sdělil. Důkazy jsou jednoznačné. Jednal jsem v sebeobraně.“

„Zavraždil jsi je!“ zařvala Valérie bez sebe vzteky nad jeho nesnesitelnou sebejistotou. „Vím to! Sám jsi mi to nepřímě přiznal. A tvoje sestra i matka jsou nepochybně do téhle hnusné, zákeřné vraždy zasvěcené... tak jako jste předtím společně kuli pikle proti mně!“

Rhonda zbledla.

Catherine vyskočila a tvář měla vzteky rudou. „Takhle se mnou mluvit nebudeš! Zmiz odtud, ty šmejde! Ven!“

„Tak to opravdu stačí!“ vmísil se poprvé do rozhovoru Justin Darby. „Okamžitě odejděte z mého domu!“

„To je v pořádku, Justine, nešpiňte si s ní ruce. Já vím, jak se s takovou pakází jedná,“ promluvil Stephen a vykročil od okna.

Valérie rychle ustoupila ke dveřím, shodila přehoz a přiložila k rameni brokovnici. Cvaknutí kohoutku zaniklo mezi zděšenými výkřiky Justina a tří Duvallových. Odjistila obě spouště a mířila na Stephena. „Zůstaň, kde jsi! Ani se nehneš z místa!“ vykřikla.

Na okamžik zavládlo v místnosti zděšení. Catherine, Rhonda, Stephen i Justin nechápavě a jako ochromení zírali

na pušku, kterou Valérie celou tu dobu před nimi skrývala pod pláštěm.

Darby překonal šok jako první. „Nechte těch nesmyslů a odložte zbraň!“ vyzval ji naléhavě, byl však dost chytrý, aby se nepohnul z místa. „Tohle, co děláte, vás může dostat do vězení!“

„To je mi jedno!“ odsekla Valérie. „Držte se zpátky a nic se vám nestane.“

Stephen v okamžiku prvního úleku zůstal stát. Ale pak opět našel svoji sebejistotu. „Snad si vážně nemyslíš, že mi s tou svojí flintou naženeš strach. Proboha, kdyby ses viděla, jak uboze a směšně vypadáš! Nikdy bys nenašla odvahu stisknout spoušť!“ posmíval se. Přikročil k ní blíž a natáhl ruku. „Tak honem, dej sem tu pušku!“

Valérie zaváhala jenom na zlomek vteřiny. Potom pohnula dvojitou hlavní doleva a stiskla spoušť.

Z pravé hlavně burácivě vystřelila dávka broků, roztrhala těžký závěs na okně za Stephenem a zaryla se do dřevěného obložení stěny. Rázem se místností rozšířil štiplavý pach střelného prachu.

Catherine a Rhonda pronikavě vykřikly.

Stephenovi výkřik hrůzou uvízl v hrdle, okamžitě se zastavil a instinktivně si zakryl tvář rukama.

Než se stačil vzpamatovat ze šoku, Valérie mu přiložila hlaveň na hrud'. „Nepřišla jsem proto, abych se zesměšňovala!“ vypravila ze sebe. „A mám dost odvahy stisknout spoušť.“

„Proboha!“ zvolal přidušeně Justin Darby, „Ona to myslí vážně.“

„Ona... je šílená!“ zašeptala Catherine. „Zbláznila se.“

Na chodbě před pokojem se ozývaly vzrušené hlasy. Výstřel slyšeli sloužící a teď se sbíhali přede dveře.

„Řekněte svým lidem, že se nic nestalo a ať zmizí z chodby!“ přikázala Valérie rozrušenému plantážníkovi. „Tak rychle, pospěšte si!“

Darby poslechl. Ale při prvním pokusu vydat rozkaz služebnictvu mu selhal hlas. Potom však nahlas a zřetelně

zakřičel skrze dveře, že není důvod k obavám a všichni mají opustit chodbu. Okamžitě bylo slyšet kroky odcházejících a vzrušené hlasy utichaly.

Stephen se sotva odvažoval dýchat, natož se pohnout z místa. Stál strnule jako socha. Ústí dvou hlavních se tiskla k jeho hrudní kosti. Zaplavil ho smrtelný strach provázený vlnou těžké nevolnosti.

„Tak co, Stephene, kdepak je tvůj výsměch? Proč už nic neříkáš?“ ptala se Valérie a s každou větou ho lehce dloubala puškou. „Myslela jsem, že víš, jak se s takovým bastardem, s negerskou pakází, jedná.“

Stephen jen těžce oddechoval

„Proč jsi zabil Ednu a Toma? Co ti udělali?“ Zařvala. „Byli nevinní a tys je zavraždil jenom proto, abys mě dostal na kolena. Ty vrahu!“

„Ne!“ zachraptěl. „Ne, já... já jsem je... nezavraždil!“

„Nelži! Víím, že jsi to byl ty! Ty a tvoje matka jste od samého začátku nevynechali jedinou možnost jak mě zničit! Nezalekli jste se ani těch nejodpornějších zločinů!“ Nenávist a bolest jí zkřivily tvář.

„Je šílená! Vždyť neví, co mluví!“ šeptala zděšeně Catherine. „Justine... tak udělejte něco! Ta ženská je schopná všeho!“

„Tak mějte rozum!“ oslovil Darby Valérii a s vědomím své bezmoci sevřel pěsti. „Tímhle nic nezískáte! Jenom se přivedete na šibenici!... Když Stephena... když mu něco uděláte, budete viset!... Slyšela jste mě? *Oběsí vás!*“

Valérie nepohlédla ani na Catherine, ani na Justina. Oběma rukama svírala pušku a v očích jí planul ledový oheň. „Přišla jsem, abych tě zabila, Stephene! Za ty dvě vraždy zaplatíš!“

Vyrazil na něm studený pot a stékal ve stružkách po bledém obličejí. Křečovitě polykal a ohryzek mu divoce poskakoval nahoru a dolů. Smrtelná hrůza mu číšela z očí.

„To... to nemůžeš udělat... Valérie!“ supěl.

„Nic jiného si nezasloužíš!“

Zasténal a náhle se roztřásl. Strach, že by mohla každým okamžikem stisknout spoušť, ho přemohl. „Nedělej to! Proboha nedělej to!“

„Zavraždil jsi je, nebo ne?“

„Ano, zabil jsem je!“ zavzlykal Stephen, který se už nedokázal ovládnout ani udržet na nohou. Klesl na kolena a hlasem prosyceným slzami ji prosil, aby ušetřila jeho život. „Ale jestli zabiješ mě, musíš zastřelit i moji sestru!... Byl to její nápad!“

„Ne!“ vřískla Rhonda. „Lžeš!... Nemám s tím nic společného... Tys je zastřelil!“

Stephenovi stékaly po tvářích slzy, když vzhledl k Valérii. „Prosím tě... zapřísahám tě! Ušetři můj život!“ žadonil zajíkově.

Valérie mu rychlým pohybem přiložila hlavně doprostřed čela. „Ušetřil jsi ty Ednin a Tomův život?“

Hlasitě zaskučel. Oči mu vystupovaly z důlků. Kov na čele žhnul. Když stiskne spoušť, dávka broků jeho lebku roztříští.

„Hnusnej vrahu!“ vykřikla Valérie s odporem.

Stephen viděl, že je na prahu smrti, a chtěl svoji hrůzu, svou poslední prosbu o život vykřičet do celého světa. Ale z úst mu vycházelo jenom kňučení, když viděl, jak se Valériin prst na spoušti ohýbá.

Zděšený pokřik Justina, Catherine a Rhondy přehlušil Stephenovo úpění. Byl to jejich poslední, nesmyslný pokus odvrátit neodvratitelné, zabránit popravě přímo před jejich očima.

Valérie stiskla spoušť.

Catherine si instinktivně zakryla rukama tvář, aby neviděla, jak výstřel z těsné blízkosti syna zabije a zohaví.

Ale ostré prásknutí výstřelu se neozvalo. Jenom ošklivé, kovové cvaknutí, když se spoušť vrátila, protože v komoře hlavně nebyl žádný náboj.

Okamžik v místnosti panovalo neskutečné ticho, ve kterém nebyl slyšet ani dech přítomných. Jediný zvuk, který se rozléhal, byl tikot hodin na křbové římse.

Když Stephen pochopil, že unikl smrti, s potlačeným výkřikem padl na zem a zvracel na koberec.

„Nezasloužíš si žít!“ prohlásila Valérie do ticha. Ztěžka oddechovala, jako kdyby měla za sebou obrovskou námahu, která ji úplně vyčerpala. „Byla pro tebe určená první dávka. Ví bůh, proč jsem tě nedokázala zabít.“

Odvrátila se od Stephena, který teď klečel, kašlal a dával, a zamířila ke dveřím. Hlavně brokovnice, kterou nesla v pravé ruce, se vlekly po zemi. Ale Valérie se toho nevšímal.

Nikdo ji nezadržel. Catherine, Rhonda i Justin byli ještě v šoku z toho, co právě prožili, nikoho z nich ani nenapadlo bránit jí v odchodu z pokoje.

Valérii bylo zle, a když procházela chodbou, opouštěly ji zbytky sil. Nedbala na černošské služebnictvo, které se shromáždilo u schodiště, vzrušeně si šušovalo a teď před ní ustupovalo, protože pořád ještě měla v ruce pušku. Snažila se najít v nitru vysvětlení pro to, co udělala, nebo spíš *neudělala*.

Proč Stephena nezastřelila, jak si předsevzala? Proč vlastně vypálila ten varovný výstřel? Vždyť dobře věděla, že má v pušce jenom jeden náboj. Jediná patrona stačila, aby svůj účet se Stephenem vyrovnala. Cožpak si to nešeptala, když za ranního úsvitu brala pušku ze skříně, v níž jsou uloženy zbraně, a nabíjela ji? Mohla si vzít celou krabici nábojů, ale omezila se jenom na jeden jediný.

A ten potom místo aby jím zabila Stephena, vystřelila do závěsu. Proč tedy vůbec na DARBYHO PLANTÁŽ jela? Snad proto, aby pochopila, že se nesmírně přeceňovala? Že i přes veškerou nenávist, kterou v sobě má, jí není dáno být soudcem a zároveň katem, jenž ukončí život druhého člověka – třebaže svými odpornými zločiny, jakých se Stephen nepochybně dopustil, v jejích očích právo na život dávno ztratil. Chtěla zjistit tohle? Či prostě a jednoduše ztroskotala? Nebo, jak jí Stephen vmetl do očí, neměla dost odvahy, aby jednala podle svého přesvědčení?

Bledá, vyčerpaná, do hloubi duše rozrušená Valérie sestupovala po širokém schodišti do haly. Slyšela za sebou

rány, přidušené výkřiky a potom Stephenův vysoký hlas, který rozčilením přeskakoval.

„Valérie!“ řval jako šílený, že se to rozléhalo po celém domě i venku v okolí.

Zastavila se, otočila a pohlédla k němu nahoru. Brokovnice se bez jejího přičinění otočila zároveň s ní.

Stephen stál nahoře na schodišti, žaket měl potřísněný zvratky, tvář zkřivenou nenávistí – a v ruce držel revolver.

„Bastarde mizernej!“ řval. „Chcípni!“

„Proboha nestřílej!“ Justin Darby se pokusil zadržet mu ruku, ale v tom okamžiku Stephen stiskl spoušť.

Valérie zahlédla oslnivý záblesk a silný úder jí smýkl o zed'. Brokovnice jí vypadla z ruky, narazila na zábradlí, proletěla mezi příčkami, a když dopadla na zem, kus pažby se odštípl.

Dívka ztratila rovnováhu, zapotácela se a marně se snažila něčeho zachytit. Padla pozadu na schody, dvakrát se překulila, ale kupodivu si nic nezlomila. U paty schodiště zůstala chvilku ležet, potom však rychle vstala. Všechno se odehrálo tak rychle, že ještě úplně nepochopila, co se vlastně stalo. Chtěla se otočit, ale náhle jí pravou stranou projela palčivá bolest.

Zajela rukou pod plášť a těžkým krokem zamířila ke dveřím. Když se dotkla místa, odkud bolest vystřelovala, pocítila vlhkost. Krev. Zasáhl ji! Je zraněná.

Valérie se schoulila bolestí, otevřela a vypořádala se na terasu. Ruku tiskla na ránu. Cítila, jak se jí krev vsakuje do šatů a teče přes prsty. A přestože se jí bodavá bolest šířila tělem jako požár, nepocítovala strach, spíš údiv, skoro překvapení nad komickým následkem svého rozporuplného jednání.

Bryčka stále ještě stála tam, kde z ní vystoupila. Ted' byla vděčná, že nikomu nestála za námahu, aby odvedl jejího koně do stáje a aspoň trochu se o něj postaral.

„Dej pryč tu zatracenou zbraň!“ slyšela za sebou vzteklý hlas Justina Darbyho. „Už bylo dost násilí, Stephene!... Wilberte... Terenci... Zadržte ji!“

Valérie klopýtala po schodech dolů, na písčité prostranství před domem. Věděla, že teď musí soustředit všechny síly a veškerou vůli, musí vyšplhat na kozlík dřív, než ji chytí a zadrží na DARBYHO PLANTÁŽI.

Bolest jí vháněla slzy do očí, když se postavila na stupátko a přitahovala se nahoru. Zasténala a bála se, že to nedokáže. V ráně jako kdyby se jí otáčely rozžhavené nože, řezaly ji na kusy a braly jí poslední zbytek sil.

Musíš to dokázat!... Musíš odtud pryč!... Zpátky na COTTON FIELDS! Štval ji neúprosný vnitřní hlas. U Travise budeš v bezpečí!... Bude vědět, co dělat. Teď to nesmíš vzdát!

A nevzdala to. S tváří zkřivenou bolestí a mokrou slzami dokázala vylézt na kozlík. Roztřesenou rukou uvolnila brzdu a chopila se opratí.

„Rychle!... Rychle! Hyjé!“ zavolala na bělouše chraptivě a opratě mu pleskly o záda v okamžiku, kdy z domu vyběhli sluhové Wilbert a Terence.

Kůň zabral a bryčka poskočila tak prudce, že Valérie málem spadla na zem. V poslední chvíli se ještě stačila zachytit levou rukou železného opěradla sedátka. Ale bolest, jaká jí přitom projela celým tělem, ji málem připravila o rozum. Neviděla ani, jak Wilbertovy ruce hrábly do prázdna a jak černoši záhy vzdali pokus běžet za bryčkou a dohonit ji. Kůň cválal, jako kdyby vycítil nutnost co nejrychleji se vrátit na COTTON FIELDS.

Valérie se choulila na místě kočího, křečovitě držela opratě v levé ruce a pravou si tiskla přehoz k bolestivému zranění, jako kdyby doufala, že tak zastaví krvácení. Ale teplá krev vytékala z rány v pulsujících návalech a na každém výmolu, do něhož bryčka vjela, Valérie hlasitě zasténala.

Kymácela se na kozlíku, bolest ji zaplavovala až na hranici únosnosti a sil jí kvapem ubývalo. Jak dlouho ještě vydrží?

Oči se jí klížily, stěží je udržela aspoň natolik otevřená, aby viděla na cestu před sebou. Ta se jí stále znovu ztrácela, jako kdyby ji pokrýval hustý závoj, který neustále tmavl.

Když viděla, jak proti ní cválá jezdec, domnívala se, že je to jen přelud. A byla o tom přesvědčena, když v něm rozeznala Matthewa. Provedl na koni obratný manévr, jaký dokáže jen velmi dobrý jezdec se stejně dobrým koněm, a postavil se napříč cesty.

„Valérie!“ křičel Matthew, „Valérie! Zastav!“ zařval znovu a zvedl paži.

Valérie se s námahou narovнала, zamrkala a přitáhla otěže, aniž si to už uvědomovala. Bolest ji zachvátila úplně všude.

„Matthewe!“ vydechla nechápavě. Pořád ještě nemohla uvěřit, že jezdec, který teď přiklusal k bryčce, je opravdu její Matthew. Určitě se jí to jenom zdá. Kde by se tady tak najednou vzal? Stává se tohle, když člověk umírá? Splyne sen se skutečností vjedno?

Matthew uviděl její rozrušený a děsivě bledý obličej, sklonil se k ní a vzal ji za ruku. „Proboha, Valérie! Kdybys věděla, jaký jsem měl o tebe strach!“ zvolal.

Měla pocit, že ji bolest a slabost stáhnou do černé propasti, ale znovu se jim ubránila a pokusila se mdloby potlačit.

„Matthewe, jsi to opravdu ty?“ ujišťovala se.

Zasmál se. „Jsem to já z masa a krve, živý tak, jak jen člověk může být.“ Okamžitě však zvažněl a zeptal se: „Ze to neudělala, vid’?“

„Myslíš nezastřelila Stephena?“

Neodvážil se promluvit, jen přikývl.

„Ne, neudělala jsem to. Neměla jsem tu odvahu. Věděl to. A tak mě...“ nedopověděla, jen bolestí zasténala. Všechno se jí před očima zatočilo.

Matthew se k smrti vyděsil, když viděl, jak se zhroutila. Pohled mu teprve teď sjel k její pravé ruce, kterou si tiskla k boku. Byla zakrvácená! A na plášti se šířila temně rudá, mokrá skvrna.

„Valérie!“ vykřikl polekaně, seskočil z koně a vzápětí stál u bryčky. „Ty jsi zraněná!... Proč jsi to neřekla hned?... Co se ti stalo?“

„Stephen... na mě vystřelil... z revolveru,“ vypravila ze sebe stěží a každé slovo vyrážela jen v přestávce mezi návaly bolesti.

„Okamžitě musíš k lékaři!“

Valérie mu klesla do náručí. „To není tak důležité...,“ mumlala už téměř nesrozumitelně. „Hlavně... že jsi... přijel. Čekala jsem na tebe... tak dlouho.“

Ledová, ocelová ruka mu sevřela srdce, jako by je chtěla rozdrtit. Ve tváři se mu zračil strach o její život. Rychle vzal otěže a hnal bělouše vpřed. Jeho kůň byl příliš vyčerpaný na to, aby je oba donesl na COTTON FIELDS. A mají před sebou ještě nejméně dvě míle.

Valérie cítila drncání bryčky a zatínala prsty do jeho kabátce. „Odvez mě domů... na COTTON FIELDS... Miluju tě, Matthewe... Pověz, máš mě rád...“

„Valérie, miluju tě nejvíc ze všeho na světě!“ Děsivý strach mu stáhl hrdlo.

Valérie slyšela jeho odpověď jako z velké dálky a ani ne celou. Síly jí už nestačily a vědomí se propadlo do černé prázdnoty. Omdlela, a kdyby ji Matthew nedržel v objetí, spadla by na zem. Krev pořád ještě vytékala z rány.

5.

„Slečinka umírá!“

Zpráva se šířila na COTTON FIELDS rychlostí požáru a okamžitě všichni nechali práce, pokud nebyla naléhavě nutná. Utichl čilý ruch v kuchyni i ve stájích, ve stodolách a dílnách, na polích a plantážích. V osadě otroků umlkl smích dětí, které si hrály v prachu cesty, a teď je staré ženy vzaly

do chýší. Rýče, které prve s lehkým skřípěním zajížděly do země, byly odneseny do kůlny. Veselé žvanění dívek v prádelně se proměnilo v zaražené šeptání. V kuchyni přestalo cinkat nádobí. Rány z kovárny vystřídalo tísnivé ticho a nebylo slyšet ani syčení měchů rozdmýchávajících oheň. Ohromná mašinérie udržovaná v chodu třemi stovkami otroků se na několik minut zastavila.

Celé COTTON FIELDS naslouchaly dechu smrti, jež hrozila jejich slečince. Jako kdyby byla celá plantáž ochromena děsem. Výjimkou nebyla ani zvířata, protože ze stájí se neozýval hlásek.

Strašidelné ticho leželo i na panském domě. Dveře a skříně se otevíraly a zavíraly tak potichu, jako by je obsluhovaly ruce duchů. Sluhové po chodbách chodili bosi, po špičkách a skoro se zatajeným dechem. Ani tady práce nepokračovala. A Mabel Carridgeová, černošská hospodyně, jež už více než patnáct let přísně vládla skupině domácích otroků, pohrozila, že každého, kdo způsobí nějaký hluk, okamžitě pošle na plantáž jako polního otroka.

Jako podrážděný tygr, který neustále přechází sem a tam v kleci, chodil Matthew Melville po knihovně. Ani pohledem nezavadil o zabudované skříně z teplého, růžového dřeva sahající až po štukovaný strop, za jejichž prosklenými dveřmi se skrývala bohatá sbírka knih vázaných v kůži. Nevšímal si ani hedvábných koberečků na dokonale vyleštěných parketách, ani psacího stolu či pohodlné sedací soupravy vpravo před krbem.

Nedokázal se zastavit ani na minutu, přecházel kolem vysokých skleněných dveří po stranách krbu vedoucích na západní pavlač v patře. Dunění kroků tlumily koberce.

Travis Kendrik naopak seděl téměř bez pohnutí v jednom ze tří ušáků, ruce měl složené v klíně a upíral pohled na neviditelný bod někam za krb. Jen bledost na tváři prozrazovala jeho obrovské vnitřní napětí a strach o Valériin život. Ten strach bylo jediné, co oba muže spojovalo.

Matthew vytáhl z kapsy hodinky, odklopil stříbrné víčko, přitom ani na okamžik nepřerušil svoji pout' podél oken. „K

čertu, tak teď už je doktor Rawlings s tou černou čarodějnici přes půl hodiny u Valérie v pokoji!“ vypravil ze sebe. „Jak dlouho ještě na ní bude ten chlapík zkoušet svoje doktorský řemeslo?“

„Dokud nevytáhne střelu a neošetří Valérii ránu,“ odpověděl advokát zdánlivě klidně a nespustil oči z bodu za krbem.

„Já tomu mastičkáři moc nedůvěřuju... a té scvrklé bábě už vůbec ne! Není divu, že nechtěli, abych zůstal v místnosti, když tam provádějí nějakou svoji fušeřinu!“ rozčiloval se Matthew, trýzněný starostí o Valériin život, a soudil tak ukvapeně, jak by to za normálních okolností a s chladným rozumem nikdy nedělal.

„Jste k nim nespravedlivý, kapitáne. Doktor Rawlings má vynikající pověst a je považován za nejlepšího lékaře v celém kraji. Můžeme mluvit o štěstí, že jsem ho dokázal přemluvit, aby okamžitě přijel a postaral se o Valérii.“

„Pche!... To je jeho zatracená povinnost, aby k *takovému* případu ihned přišel!“ odsekl vztekle Matthew. Mrzelo ho, že musí být zrovna právníkovi vděčný za to, že na COTTON FIELDS přijel lékař tak rychle. Ale nemohl popřít, že Travis Kendrik, jakmile se na cestě potkali, okamžitě vyrazil v kočáře taženém dvojspřežím k domu doktora Rawlingse. Matthew by Valérii nejraději rovnou zavezl k doktorovi, ale Kendrik ho přece jen přesvědčil, že cesta tam je tak špatná, že by ji Valérie ve svém stavu nemusela přežít. Advokát ho zapřísahal, ať s ní jede domů a svěří ji do péče černošské porodní báby a léčitelky, než on přiveze lékaře. Nakonec poslechl, i když jen nerad a se strachem, že se možná rozhodl špatně. Na doktora čekali skoro dvě hodiny a za celou tu dobu naplněnou strachem a obavami se Valérie vůbec neprohrála z bezvědomí.

„Rozhodně nebylo jeho povinností nechat všechno stát a hned se mnou jet. Určitě ne kvůli negrovi. A v očích skoro všech bělochů ve zdejším kraji Valérie je a zůstane bastard, kterého zplodil Henry Duvall se svojí otrokyní Ališou,“ namítl Travis, aniž změnil ledově klidný tón.

„No a pokud jde o tu černou čarodějnici, tak Letitie je celá desetiletí oceňovaná nejen jako porodní bába, ale také jako zkušená léčitelka a kořenářka, říká se to o ní široko daleko. Valérie si jí také velmi váží.“

Matthew se zamračil a schoval hodinky do kapsičky u vesty. „To je možné,“ přiznal neochotně. „Ale v dobré nemocnici v New Orleansu by byla v lepších rukou.“

„Tak o tom dost pochybuji... nehleď k tomu, že cestu do New Orleansu by Valérie vůbec nepřežila.“

„Jestli Valérie... kdyby umřela,“ Matthew namáhavě polkl a stěží dokázal to strašné slovo vyslovit, „kdyby na to zranění umřela, tak toho hajzla zabiju! Vlastníma rukama!“

„Prostě jenom tak, ano?“

„Ano, prostě jenom tak!“

Kolem úst advokátovi zahrál posměšný úšklebek. „Stále znovu mě překvapuje, že mnozí lidé, o kterých by si člověk myslel, že mají dost rozumu, jsou přímo posedlí touhou dostat se katovi do oprátky.“

Matthew se zastavil poprvé od chvíle, kdy doktor Rawlings vyběhl po schodech nahoru a s Letitií zmizel ve Valériině pokoji. Vrhł na právníka ostrý, rozzlobený pohled, v němž se však mihla i nejistota, jako kdyby si teprve v této chvíli uvědomil, kdo je muž, s nímž tady v knihovně mluví – a jenž se o Valériin život třese stejně jako on, třebaže lépe dokáže skrývat své emoce za maskou chladného ovládní.

Probudily se v něm nepříjemné vzpomínky na jejich první setkání na plese u Andrého Garlanda. A klid, jaký ten malý advokátek v kritické situaci projevoval, měl v sobě cosi arogantního, co ho provokovalo. Jak může někdo tak nezúčastněně a bez sebemenšího projevu nervozity a starostí sedět v křesle, dokonale se kontrolovat a ještě být schopen trousit sarkastické poznámky, když Valériin život visí na vlásku. Nechuť k tomu muži v něm ještě zesílila.

„A copak byste udělal vy, pane Kendriku?“ zaútočil prudce a se štiplavou ironií dodal: „Třeba byste Stephenu Duvallovi poskytl právníckou přednášku o tom, jak zavrženíhodná je vražda v civilizované společnosti, a pak

byste ho nechal odejít s napomenutím, aby už nikdy nic takového neudělal?“

Změna v advokátově postoji byla stěží patrná – jen se lehce napřímil a přimhouřil oči.

„Vážnému napomenutí bych jistě dal přednost před slepou, samozvanou a svévolnou justicí, jež by nás uvrhla zpátky do primitivních časů pěstního práva,“ odrazil Kendrick pohotově útok na svou osobu a hned přidal ochutnávku umění rozdávat verbální políčky, když sžíravě pokračoval: „Není mi sice známo, kapitáne Melville, jak vy definujete právo a spravedlnost, přestože mi vaše slova už leccos naznačila, ale jak to vidím *já* – a nikoli pouze náhodou i celý profesní stav advokátů a soudců – vražda se nestane hrdinským činem či omluvitelným kavalířským prohřeškem jenom proto, že se pachatel *domnívá*, že na jeho straně stojí právo a propadl sebeklamu, že rozsudek smrti, který osobně vynesl, může nahradit soudní proces s tak směšnými formalitami, jako je obžaloba, obhajoba a soudcovské vynesení rozsudku. – A Valérie bude hned po vás první, kdo si tohle ode mě vyslechne!“

V Matthewovi se všechno vzteky vařilo nad takovým poučováním a na chvíli byl v pokušení ostře odpovědět. Ale nakonec se ovládl, protože v hloubi duše a jen nerad musel přiznat, že advokát má v tomto ohledu pravdu. Zmohl se tedy pouze na poznámku: „Kéž Bůh dá, abyste k tomu dostal příležitost.“

Travis překvapeně pozvedl obočí. „O tom ani na okamžik nepochybuji. Vy snad ano?“

Zatraceně, tenhle chlap dovede svými řečmi člověka zasáhnout, zuřil v duchu Matthew a předsevzal si, že se napříště bude mít před ním na pozoru. Člověk se stěží může dopustit horší chyby, než když začne něčí kvality posuzovat podle jeho vzhledu.

Než Matthew dokázal právníkovi odpovědět, ozvaly se na chodbě rázné kroky a v příštím okamžiku vešel do dveří doktor Rawlings, statný padesátiletý muž.

„Konečně!“ zvolal Matthew a snažil se potlačovat úzkost a rozrušení. Rychle vyšel lékaři vstříc. „Jak je Valérie?“

Doktor postavil koženou brašnu na roh psacího stolu. „Nu, tak jak to odpovídá okolnostem, kapitáne.“

„To znamená špatně, když okolnosti určitě nelze označit jako dobré, že?“ otázal se Kendrik s přímostí jemu vlastní, vstal z křesla a přistoupil k oběma mužům. „Nebo jsem si to vyložil špatně, doktore?“

Rawlings na něj zamračeně pohlédl. „Vaše bystrost vás ani tentokrát neopustila, pane Kendriku,“ povzdychl. Nikdy advokátovi neodpustí, že tehdy, při dědickém procesu, apeloval na jeho profesionální čest a přiměl ho, aby vystoupil jako svědek ve prospěch Valérie. „Opravdu se jí nedaří dobře. Udělal jsem všechno, co bylo v mé moci. Vyjmul jsem střelu, ale slečna ztratila velmi mnoho krve.“

„A... zvládne to?“ vypravil ze sebe Matthew.

Doktor pokrčil rameny. „Jsem lékař, a ne jasnovidec, pane kapitáne. Jsem si jistý, že mladá a jinak úplně zdravá žena, jako je ona, se dokáže i s velkou ztrátou krve vyrovnat. Vyšetření střelné rány ukázalo, že nebyly zasaženy žádné důležité vnitřní orgány. To jsou pozitivní hlediska. Na druhé straně však hrozí nebezpečí infekce, jemuž nedokážu úplně zabránit. Proto je naprosto jisté, že se dostaví horečky. Bude záležet na tom, jak budou vysoké a úporné a jak se s nimi tělo dokáže vypořádat. Následující dva až tři dny budou kritické a rozhodnou, na jakou stranu se kyvadlo nakonec vychýlí.“

„Probudila se Valérie z mdloby?“ vyptával se Matthew.

Doktor přikývl. „Krátce předtím, než jsem vytahoval střelu. Ale dal jsem jí laudanum. Teď spí. Jak jsem řekl, udělal jsem, co jsem mohl. Všechno ostatní spočívá v rukou božích. Dal jsem Leti instrukce, jak má podávat laudanum a měnit obvazy a obklady snižující horečku, ale mohl jsem si poučování klidně ušetřit.“

Matthew se zamračil. „Chcete tím naznačit, že se nebude umět o Valérii postarat?“

„Moje přítomnost už není nutná. Všechno, co nyní lze a je potřeba udělat, můžete s klidným svědomím svěřit Leti. U ní je pacientka v nejlepších rukou,“ prohlásil vyhýbavě lékař.

„Tak vy už za Valérii nepřijedete?“ otázal se ho vztekle Matthew. „Protože má v žilách otrockou krev, že ano? Bojíte se, že byste si mezi svými ctihodnými, bělošskými zákazníky vysloužil špatnou pověst, že? Vždyť je to přece nóbl společnost, která se neštítí ani toho nejodpornějšího zločinu!“

Doktor Rawlings se unaveně usmál. „Tuhle špatnou pověst jsem si s pomocí pana Kendrika vysloužil už dávno, když jsem se před soudem postavil na stranu slečny Valérie,“ odpověděl ostře. „Ale nemám v úmyslu ve svém věku ještě napravovat lidstvo. Před soudem jsem mluvil pravdu, protože jsem byl přesvědčený, že to dlužím jejímu otci, Henrymu Duvallovi, jehož jsem si velice vážil – i když jeho závěť moc dobře nechápu. A dnes jsem přišel, protože se člověk ocitl v akutním nebezpečí života. Ale tím také končím. Nechovám ke slečně Valérii žádné osobní předsudky, ale na druhou stranu se nehodlám nechat vtáhnout do rozepře mezi ní a Duvallovými, a to ani pasivně.“

„Z bezpečného odstupu se celá záležitost samozřejmě lépe sleduje,“ podotkl kousavě Kendrick. „Zaujímat osobní postoj a zdržovat se otázkami morálky by vás zřejmě jen obtěžovalo.“

„Když si dva o sebe třískají hlavy do krve, jsou podle mých životních zkušeností vždycky vděční za někoho nestranného, kdo jim rány ošetří, přestože jejich názory nesdílí,“ uzavřel doktor stroze a vzal ze stolu svoji brašnu.

Dveře knihovny se lehce pootevřely a objevil se v nich kulatý, růžový obličej Fanny Marshové, Valériiny dlouholeté anglické komorné. „Kapitáne!... Pane Kendriku!“ zvolala vzrušeně, ale přidušeným hlasem.

„Copak je, slečno Marshová?“ zeptal se advokát.

„Přijel šerif Russell! S celým oddílem ozbrojených mužů!“ vychrlila zděšeně. „Má zatykač na slečnu Valérii! Chce ji odvézt do New Orleansu do vězení!“

„Jen přes moji mrtvolu!“ zařval Matthew. Ale už předtím v duchu počítal s tím, že Duvallovi okamžitě povolají šerifa a pokusí se vymoci zatykač na Valérii. A zřejmě se jim to podařilo.

„Tuhle možnost vezmeme v úvahu, až když nepomohou rozumné argumenty,“ namítl zlým tónem Travis Kendrik a obrátil se k doktoru Rawlingsovi: „Narušilo by vaši tak uctívanou nestrannost, kdybyste šerifu Russellovi sdělil, že zdravotní stav slečny Valérie v žádném případě neumožňuje, aby byla transponována do New Orleansu?“

„Ne,“ odpověděl stručně lékař.

„Dobrá, tak nenecháme šerifa zbytečně dlouho čekat,“ prohlásil Kendrik.

Matthew souhlasně přikývl a všichni scházeli do haly. Před panským domem stála skupina osmi ozbrojených mužů. Ale nebyl mezi nimi nikdo z Duvallových. Stephen se tentokrát neodvážil osobně se objevit na COTTON FIELDS. Do domu však byli vpuštěni jen šerif a jeho nenápadný zástupce Dough Catton.

Oba byli překvapeni, když je Albert Henson, šedovlasý černošský sluha, uvedl do salonu a tam viděli vedle Traveise Kendrika a kapitána Melvilla i doktora Rawlingse.

„Vás bych tady nečekal, doktore,“ pozdravil ho šerif uštěpačně. Byl to hnědovlasý, statný chlap něco přes čtyřicet let s neobvykle ostrými rysy v hranaté tváři. Jeho hlava se podobala jen nahrubo přitesanému polenu.

„K několika málo věcem, které jsou společné oběma našim povoláním, patří i to, že si jen velmi zřídka můžeme vybrat, kde a u koho musíme konat svou povinnost, pokud svoji profesi bereme vážně,“ opáčil pohotově Rawlings.

Šerif Stuart Russell pokrčil rameny. „Sám musíte vědět, co děláte,“ zabručel nesouhlasně a vytáhl z kapsy vatovaného kabátce listinu. „Mám tady zatykač vystavený na Valérii Duvallovou, který podepsal soudce Frenmore. Dotyčná se nachází tady v domě, ne?“ pohlédl vyzývavě na Kendrika.

Právník rozvážně přikývl. „Jistě, šerife.“

„Pak vás vyzývám, abyste mi nebránil ve výkonu mé funkce, ale předvedl sem slečnu Duvallovou!“ prohlásil formálně Russel. „Je podezřelá z pokusu zákeřné vraždy! Upozorňuji vás, že se dopustíte trestného činu, pokud byste...“

„Ušetřete si tu přednášku, šerife!“ vpadl mu hrubě do řeči Matthew. „Jistě už dávno dobře víte, že Valérie je těžce zraněná. Nebo vám snad ctihodný Stephen Duvall zamlčel, že na ni vystřelil?“

Šerif na něj chladně pohlédl. „Nikoli, to mi nezamlčel. Ale střílel jednoznačně v sebeobraně poté, co se ho slečna Duvallová pokusila zabít!“

Matthew zavrtěl hlavou. „Ano, možná ho ohrožovala. Ale tvrdit, že ho chtěla zastřelit, je hrubě přehnané.“

„Právě naopak!“ namítl Russell. „Vetřela se do domu pana Darbyho vyzbrojena brokovnicí a jeho i hosty, rodinu Duvallových, tou zbraní ohrožovala – *a vypálila na Stephena dvě dávky.*“

Matthew na něj nevěřícně pohlédl. „Střílela? Ne, tomu nemůžu uvěřit! Ptal jsem se jí, šerife, a řekla mi, že mu nic neudělala.“

Šerif se soucitně zašklebil. „To mě vůbec nepřekvapuje. Naopak bych se divil, kdyby se přiznala, kapitáne. Jen málokterý zločinec má tak pevný charakter, aby se ke svému činu hlásil. I když jsou jednoznačně usvědčení, devět z deseti trvá na své nevině.“

„Valérie by mi nikdy nelhala!“

Stuart Russell lhostejně pokrčil rameny. „Věřte si, čemu chcete, kapitáne. Ale já se raději spolehnu na prokazatelná fakta a svědecké výpovědi.“

„A jak zní ty výpovědi svědků?“ zeptal se Travis Kendrik.

„Slečna Valérie vypálila na pana Stephena Duvalla dvakrát. První rána ho minula. Druhá by ho však nepochybně zabila. Jen díky šťastné náhodě náboj z druhé hlavně z nějakého důvodu nevyšel a pan Duvall vyvázl živý. Nasadila mu totiž ústí hlavně přímo na čelo. Může to dosvědčit pan

Darby, paní Duvallová, slečna Rhonda a skoro tucet černochů. Navíc jsem brokovnici zajistil v domě pana Darbyho jako důkazový materiál. Slečna Valérie je už teď jednoznačně usvědčená z pokusu o vraždu.“

Matthew i Travis zaraženě mlčeli.

Slova se ujal doktor Rawlings. „Právní posouzení záležitosti mi nepřísluší, šerife. Ale je mojí povinností vám sdělit, že zranění obviněné osoby, které bylo způsobeno střelou, je životu nebezpečné. Slečna Duvallová není schopna převozu. Už jen to, kdyby ji někdo zvedl z postele, ji může stát život.“

Šerif Russell si hryzal spodní ret. „Mám rozkaz...“ začal.

„... ji zatknout, ale nikoli zabít,“ dokončil lékař. „A to byste zcela jistě udělal, kdybyste ji chtěl odvézt z tohoto domu!“

„A protože údajná vina slečny Valérie musí být teprve prokázána před soudem, třebaže vy jste o ní skálopevně přesvědčený, nedává vám ani tento soudcem vydaný zatykač právo ještě víc ohrozit život obviněné,“ dodal formálně Kendrick. „Ledaže byste vy nebo soudce Frenmore měli v úmyslu klást mé mandantce, která je v horečnatém deliriu, otázky týkající se průběhu toho údajného pokusu o zákeřnou vraždu, a tak z ní možná vymámili přiznání.“

„Takové nestydaté ostouzení si zakazuju!“ rozčílil se šerif.

„Na to máte plné právo. A já mám naopak právo v této chvíli váš zatykač odmítnout jako neuskutečnitelný, protože uznávaný lékař – před svědky – potvrdil, že moje mandantka ze zdravotních důvodů není schopná transportu.“ Na Travisu Kendrika šerifův výbuch zjevně nezapůsobil.

„Klidně vám to dám i písemně, pokud vás to uklidní,“ ozval se doktor Rawlings.

Šerif vypadal vztekle a nerozhodně.

„To taky, ke všem čertům, budete muset udělat, doktore! Nemám chuť nechat si něco vytýkat,“ přikývl nakonec, když se smířil s tím, že smrtelně nemocnou ženu nemůže zatknout a už vůbec ne odvézt do New Orleansu.

Rawlings se ušklíbl. „Dobře, že máme stejné starosti, šerife.“

„Ale kdo zaručí, že ji nikdo potají neodveze z domu a nedopomůže jí k útěku?“ ozval se nedůvěřivě šerifův zástupce Dough Catton.

„Správně,“ připojil se Russell. „Budu muset trvat na tom, aby tady zůstala stráž.“

„Vy máte zatykač na Valérii, ale z toho dokladu nevyplývá právo ubytovat na COTTON FIELDS oddíl ozbrojenců na dobu možná i několika týdnů,“ prohlásil Travis Kendrik.

„To soudní nařízení si už opatřím,“ odsekl šerif prudce a nepřátelsky blýskl po advokátovi očima.

Matthew pozvedl ruce ve smířlivém gestu. „Pročpak to rozčilování? Střežení Valérie si můžete ušetřit, šerife. Pan Kendrik i já máme velký osobní zájem, aby se z těžkého zranění vzpamatovala a brzy se uzdravila,“ promluvil a pečlivě si dával pozor, aby v této těžké situaci nepodlehł osobním antipatiím. „Neudělá z domu ani krok. Jsem ochoten se za to zaručit – celou svou osobou a svým majetkem.“

Travis Kendrik s vážnou tváří přikyvoval. „K tomu se připojuji. I já ručím za to, že Valérie COTTON FIELDS neopustí. Stačí vám to, šerife?“

Stuart Russell chvilku přemýšlel, potom souhlasil. „Tedy dobře, je to kompromis, se kterým mohu souhlasit – za předpokladu, že mi to dáte písemně.“

Doktor Rawlings, Travis Kendrik a Matthew Melville sepsali prohlášení, jehož obsahem byla záruka, kterou ústně dali šerifovi. Russell se tak nepouštěl do žádného rizika a trval na tom, aby každý list měl všech pět podpisů. Tak byli všichni svědky všem.

„Se svou nedůvěřivostí byste udělal hvězdnou kariéru jako daňový inspektor,“ posmíval se Kendrik.

Šerif po něm šlehl podrážděným pohledem, posbíral listy papíru, pečlivě je složil a schoval do kapsy kabátce. „Nezapomeňte, že jste se zavázali průběžně mě informovat o

zdravotním stavu Valérie Duvallové. Jakmile bude schopná převozu, musíte mi dát vědět,“ zavrčel ještě nazlobeně a obrátil se ke dveřím. Na okamžik se však zastavil a bezcitně dodal: „A to platí i pro případ, že byste musel vystavit úmrtní list, doktore. Přeji vám všem ještě hezký den vespolek.“ Hlučně vyšel na chodbu a těsně za ním i jeho málomluvný zástupce. Doktor Rawlings se k nim připojil a opustil dům.

„Hajzl ten šerif!“ ulevil si Matthew.

„Taktosti se mu skutečně nedostává, ale je na každém člověku, kým se nechá urazit,“ podotkl Kendrick posměšně. „Já jeho hulvátským poznámkám nepřipisuji žádný význam. Copak dub zajímá, že si o něj drbá hřbet špinavá sviňka?“ Melville si zamračeným pohledem měřil advokáta, který mu sahal asi tak k bradě. „Možná o tom nevíte, pane Kendriku, ale pro muže s rovnou páteří jsou přece jen určité věci natolik důležité, že je prostě nemůže smést ze světa jen ostrými slovy.“

Travisovi se povedlo povytáhnout jenom jedno obočí. Arogantněji už nemohla jeho reakce na Matthewovu pohrdavou výtku vypadat. „Klame mě sluch, nebo máte opravdu v hlase podrážděnost, kapitáne?“ Usmíval se, jako kdyby už hned žádal o odpuštění, že klade tak zdánlivě hloupou otázku.

„Rozuměl jste mi moc dobře!“

Advokát přikývl a úsměv teď vystřídal vážný výraz. „Co byste říkal příměří, kapitáne? Do té doby, než bude Valérie z nejhoršího venku?“

„Příměří? Netušil jsem, že spolu válčíme, pane Kendriku,“ namítl Matthew.

Travis povzdechl. „Ale kapitáne, tak si nic nepředstírejme. Oba víme, co si o sobě navzájem myslíme od chvíle, kdy jsme se setkali na plese Andrého Garlanda.“

„Ano? A copak si o sobě navzájem myslíme?“ dotíral Matthew.

„No moc lichotivé to není, že?“

Na Melvillově tváři ošlehané větrem a nepřízní počasí se objevil náznak úsměvu. „No, tentokrát se ani nepletete,“ přiznal.

„Jsem pevně přesvědčený, že jste pro Valérii zhouba a bylo by lepší, kdybyste byl na moři,“ pokračoval otevřeně Travis. Přitom se zdvořile usmíval, avšak úsměv mu nepronikl do očí. „A vy jistě zase nemáte dobré mínění o mně a mém vztahu k Valérii.“

„O vztahu se vám může leda tak zdát!“ skočil mu do řeči Matthew.

Advokát naklonil hlavu ke straně. „Zásah, kapitáne. Ale dosud jsem dokázal své sny pokaždé proměnit ve skutečnost. Ale to není téma, o němž bychom si my dva měli povídat. Koneckonců jsme *oba* podepsali záruku, a to znamená, že nějaký čas strávíme na COTTON FIELDS – spolu. Nebo smím doufat, že se vrátíte do New Orleansu a jen občas sem přijedete na návštěvu?“

„Ne, v to tedy doufat nemůžete. Zůstanu na COTTON FIELDS, dokud Valérie nebude mimo nebezpečí... a možná ještě déle!“ prohlásil energicky Matthew.

„Přesně toho jsem se obával,“ přiznal advokát. „Denně si nejméně tucetkrát zkřížíme cestu. Právě proto jsem navrhoval příměří, kapitáne. Dokud Valérie musí zápasit se svým těžkým zraněním, neměli bychom bojovat proti sobě ještě i my.“

Matthew mu pohlédl zpříma do očí. „Nevím, jestli mám vůbec dopustit, aby k boji došlo. Jistě by velmi rychle skončil.“

Travis Kendrik se chladně usmál. „Pravil obr těsně předtím, než ho porazilo uštknutí škorpiona.“

„Uvidíme, pane Kendriku,“ polohlasem opáčil Matthew.

„Tak co mi odpovíte? Složíme zbraně po dobu Valériiny nemoci, nebo chcete válčit na dvou frontách? Nemám nic proti tomu, rozhodnete-li se pro druhou možnost. Ale z důvodu čestného klání vás upozorňuji, že pak nemáte šanci strávit na COTTON FIELDS třeba jen jedinou noc,“ pokračoval suše právník. „Mám totiž plnou moc podepsanou

Valérií, která mi dává právo rozhodovat ve všem v její prospěch. Stačí lusknout prsty a jste na silnici před plantáží. Nezapomeňte, že i v očích služebnictva jsem tu tak trochu domácím pánem, protože sem byl dlouho a často Valériiným hostem, a mám tady určitou autoritu, která vám chybí," dodal zle.

Matthew ovládl nával zuřivosti nad advokátovou arogancí. „A pročpak tedy své takzvané autority a plné moci nevyužijete?“

„Protože se neraduji ze snadno dobytých vítězství," vysvětlil samolibě Travis. „Vím, že vás i bez takových triků dokážu z Valériina života vystrnadit. Ale ten boj o vítězství si chci vychutnat. Proto se vás, kapitáne, ptám ještě jednou, zda moji nabídku přijímáte?“

Matthew stiskl rty a vztekla po něm blýskl očima. Kde jen bere tenhle vyparáděný skřet tu drzost a šílenou aroganci? Za koho se vůbec považuje?

„Kapitáne?“

„Tohle kolo jste vyhrál," vypravil ze sebe Matthew chladně. „Souhlasím s příměřím.“

„To je od vás rozumné.“

„Ale jestli si doopravdy myslíte, že můžete Valérii získat pro sebe, pak jste ještě větší blázen, než jsem si myslel.“

„Jsem poslední člověk, který by chtěl otřásat vaší sebejistotou, protože varovaný protivník většinou bývá složitým protivníkem. Ale protože předpokládám, že moje slova stejně pustíte do větru, tak na tom nezáleží.“

„Slova! Slova! Proboha, Valérie není cena, kterou můžete vyhrát v řečnické soutěži nebo debatním klubu!“ zvolal Matthew podrážděně.

„Nu, jen do toho, pane Melville! Klidně mě nazývejte bláznem! Dostanete se tak do nejlepší společnosti. Dosud mě každý z mých odpůrců, ať už před soudem či soukromě, považoval za směšného skřeta nebo blázna. Ale každému se pak smích zasekl v hrdle, když zjistil, že jsem ho porazil, než se stačil vzpamatovat. A vy na tom nebudete jinak,“

prorokoval mrazivě Travis Kendrik a vyšel ze salonu, aniž počkal na odpověď.

Matthew usedl do křesla, a když se objevil sluha a zeptal se ho, co si přeje, požádal o trojitě brandy. Měl nepříjemný pocit, že Travis Kendrik není muž, jenž pouze planě vyhrožuje nebo nedokáže správně odhadnout své šance.

Svoje pochybnosti spláchl sklenkou brandy. Však se s tím advokátem dokáže vypořádat. Ale dokud Valériin život visí na vlásku, je všechno ostatní naprosto bezvýznamné.

Jenže pro jakou budoucnost má přežít? Aby jí, jakmile se uzdraví, navlékli na krk oprátku?

Okny dopadalo dovnitř slunce zářivého, lednového dne a od krbu se šířilo příjemné teplo. Ale Matthewa mrazilo a pomyslení, že Valériin život tak či onak nebude mít dlouhé trvání, ho naplňovalo nevýslovným zděšením.

6.

Na výslovnosti ani chůzi nic neprozrazovalo, že Stephen Duvall už není zcela střízlivý, když se rozhodl, že pocítí návštěvou podnik DOMINO v Robertson Street. Aniž si uvědomoval důvody, toho večera, kdy opět jednou táhl nočním New Orleansem, se obloukem vyhýbal všem barům, kam jindy rád chodil a kde ho znali. Teď vyhledával podstatně méně elegantní lokály na kraji města a popíjel tam o samotě. Dokonce se odvážil do jedné dost zpustlé taverny v přístavu a vskrytu doufal, že některý z tamních drsných hostů si všimne jeho drahého oblečení a vyprovokuje hádku. Doslova ho svědily prsty a v nitru pociťoval touhu nalézt vysvobození v násilnostech. Ale i když sklidil mnoho nedůvěřivých, ba nepřátelských pohledů, v podstatě ho všichni nechávali na pokoji, jako kdyby vytušili, že jen čeká, až se do něho někdo začne navážet.

A tak v něm, neurčité nejistotě do sebe lil lacinou kořalku, kterou mu hostinský postavil pod nos, a ani nepocíťoval její ochromující účinek, když posléze vyšel do chladné noci. Až když byl necelý blok domů vzdálen od honosného nevěstince, uvědomil si, že zamířil k DOMINU. Podnik sídlil v panském domě stojícím na velkém pozemku, uprostřed pěstěné zahrady se starými stromy. Vzrostlé, husté keře mezi stromy zabraňovaly pohledu na dům, z něhož na ulici pronikaly jen slabé odlesky světla. Celý pozemek byl obklopen vysokým, železným, tepaným plotem, dvakrát ročně čerstvě natíraným černou barvou. Yvonne Carlisleová velmi dbala na diskrétnost a luxus.

Když vstoupil do haly, obklopila ho změt' hlasů, smích, cinkání skleniček a veselé tóny klavíru. Teplý plášť odložil do rukou mladičkého mulata v černobílém livreji, jenž se staral o šatnu hostů.

„Dobrý večer, pane Duvalle,“ pozdravil Stephena s úctou.

Oslovený jen krátce pokývl hlavou a vešel do velkého salonu, který byl srdcem DOMINA. V něm byl také bar ve tvaru velkého U, postavený z tmavého dřeva. Mosaz tyče na opření nohou byla vždy bez poskvrnky vyleštěná. Také zrcadla za policemi, na nichž stály láhve a sklenice, byla bez jediné skvrnky a odrážela erotické obrázky visící na protější stěně.

DOMINO nebylo jen nevěstinec, ale také zároveň bar, hráčský klub a místo, kde se setkávala mladá generace plantážníků a obchodníků. Své jméno neneslo jen náhodou. Černá a bílá barva ovládaly všechny místnosti v domě. Koberce, závěsy, látkové tapety, potahy křesel – všechno bylo v černé a bílé, v nejrůznějších variacích. Několik doplňků v jiných barvách, například květiny, obrazy, nábytek a svícny byly v pokojích naaranžovány tak vkusně a pěkně, že základní černobílá kombinace nepůsobila jednotvárně ani tísnivě, nýbrž elegantně, ba přímo rozněcovala smysly. Protože v takovém prostředí ještě více vynikala krása

mladých zaměstnankyň Yvonne Carlisleové oblečených do rafinovaných průsvitných šatů.

V DOMINU bylo vždycky dost návštěvníků, protože tady člověk dostal za své peníze odpovídající hodnotu, a to nejen v intimních pokojích v prvním patře. Majitelka v hracím salonu netrpěla žádné profesionální hráče či karetní supy, kteří by mohli stále hosty obírat a zastrášovat, u baru se nalévaly poctivé, neředěné drinky.

Stephen vešel, a jakmile se postavil k baru, spatřil několik známých tváří. Bylo příjemné vidět kolem sebe společnost přátel a kamarádů. Bylo to mnohem lepší než se o samotě nalévat v nějaké pochybné putyce nekvalitní kořalkou. A ať ho vezme čert, jestli má nějaký důvod se schovávat!

Jakmile si objednal u barmana pití, objevila se vedle něj obří postava a na rameno mu dopadla ruka velká jako dno pivního sudu.

„Člověče, Stephene! Zdáš se mi, nebo jsi to opravdu ty?“ zaburácel drsný hlas a Stephen pod takovým projevem přátelství poklesl v kolenou. Zašklebil se.

„Snům nemůžeš svou prackou rozštípnout rameno ale mně jo, Billy.“

Billy Wallison, statný triadvacetiletý muž s býčí šíjí a překvapivě jemnými rysy ve tváři, se vesele zasmál. „To jsem rád, že tě zase vidím. Poslední dobou ses dělal nějak moc vzácný.“

Stephen pokrčil rameny. „Měl jsem na práci jiné věci než se tady poflakovat.“

Billy chápavě pokýval hlavou. „Tak to ti věřím. To všechno, co se u vás dělo, byl dost silnej tabák. Nejdřív jsem tomu vůbec nemohl uvěřit. Dovedu si představit, že tě to pěkně vzalo... myslím ztráta COTTON FIELDS. A navíc plantáž dostane nějaká negerská děvka. Teda sakra ten váš starej vás přivedl do pěkně trapný situace.“

„Byl to blázen!“ sykl nenávistně Stephen.

Billy se zatvářil pochybovačně. „Ale ne natolik, aby bylo možné ho zpětně prohlásit za nesvéprávného, co? V každém

případě soud celou závěť v plném rozsahu potvrdil a ta Valérie plantáž zdědila.“

„Celá ta sebranka za soudcovským stolem byla raněná slepotou nebo se nechala podmazat. Ale my ještě zdaleka nejsme poražení, to si tedy nemysli!“

Barman před něj postavil skleničku a Stephen ji naráz vypil. „Ještě jednou totéž a tady pro Billyho jeden gin!“ zavolal na obsluhujícího černocho.

„Správně. Už dlouho jsme se spolu nenapili. Ale ta další jde na můj účet,“ prohlásil Billy Wallison, jehož otec vydělal ohromný majetek na cukrové třtině. Billy se hned zase vrátil k tématu, které ho palčivě zajímalo. „Slyšel jsem, že nic nepomohlo a museli jste se z COTTON FIELDS odstěhovat.“

„To jsi slyšel dobře, Billy,“ přisvědčil vztekle Stephen.

„Teď bydlíte na DARBYHO PLANTÁŽI, jo? To je zatraceně trpký úděl. Tedy upřímně řečeno nevím, co bych na tvém místě dělal.“

„Justin na tom trval. Myslím, že hází očkem po matce. Ale dlouho u něj nezůstaneme. Brzy se už všechno zase vyjasní. Valérie se dlouho z COTTON FIELDS radovat nebude. A konečně dostane to, co si za všechny svoje hnusný lži a odporný intriky zaslouží.“

Billy na něj pozorně pohlédl. „Jo? Co je s ní?“ vyptával se.

„Chcípne. Dřív nebo později!“ vyrazil ze sebe nenávistně Stephen.

„Chceš ji odrovnat?“ zašeptal rozrušeně Billy a upil ginu, který mu barman přinesl.

Stephen se zle uchechtl. „Už jsem to skoro udělal. Poslal jsem za ní střelu z revolveru a těžce ji zranil. Možná už pošla. Ale v to vlastně ani nedoufám.“

Teď tomu všemu Billy přestával rozumět. „Jak to? Nejdřív ji postřelíš a potom nechceš, aby chcípla, přestože ti všechno vzala?“

„Ne, nechci.“

„Tak to nechápu.“

„Povím ti, proč nemá chcípnout na COTTON FIELDS v posteli!“ vysvětloval Stephen. „Chci vidět, jak se houpá na šibenici. Jak se pomalu škrtí a vyplazuje jazyk z tý své negerský huby!“

„Myslíš, že má viset?“

Stephen se zasmál, nechal Billyho třást se zvědavostí a upil nejprve doušek brandy, než pokračoval: „Ano, kamaráde, bude viset. Za pokus o vraždu.“

„A koho chtěla zavraždit?“ otázal se užasle Billy.

„Stephena Duvalla!“ Vyprávěl mu svoji verzi příhody, která se ráno odehrála na DARBYHO PLANTÁŽI. Pochopitelně zamlčel, že před ní klečel a ve smrtelném strachu žádonil o milost, a samozřejmě nepověděl ani to, že když bylo po všem, tak se zhroutil a zvracel.

„Já se zblázním! Ta černošská děvka vpochoďovala s puškou do domu Justina Darbyho a chtěla tě rozstřílet na cimprcamp!“ Billy nevěřicně zavrtěl hlavou, přestože o Stephenových slovech nepochyboval.

„Přesně tak. První dávka šla vedle. Pak mi přiložila hlaveň k čelu a stiskla podruhé. Ale brokovnice nevystřelila. Vyskočil jsem, chytil revolver a hnál se za ní, když se pokoušela utéct. Byla už dole v hale a chtěla na mě ještě jednou vystřelit, ale byl jsem rychlejší,“ lhal.

Kamarád na něj zíral se zjevným obdivem. „No teda! Škoda žes tý mrše rovnou neustřelil palici. Ale samozřejmě máš pravdu. Vidět, jak ji věší, bude daleko lepší.“

„Vychutnám si každou vteřinu!“

„Tak na to se tedy napijeme! Na tu děvku Valérii, jak se houpá na šibenici!“

Štíhlý, středně velký muž se objevil v chodbě spojující hráčský salon s barem, pátravě se rozhlédl a potom zamířil k Stephenovi a Billymu. V obličeji měl hezké rysy a vousek, který si nechával růst pod nosem, stále ještě vypadal spíš jako chmýří. Byl módně oblečený, přestože se jeho oděv nevyznačoval drahou elegancí samozřejmě u bohatých synků Stephena a Billyho. Avšak jistotou vystupování si s nimi nezadal.

„Billy, jak dlouho nás ještě necháš čekat?“ zeptal se vyčítavě a poklepal Billymu na předloktí, kterým se opíral o barový pult. „Chtěl jsi přece nastoupit po Georgovi.“

Billy Wallison se otočil a zasmál se. „Jen hned nebud' tak netrpělivý, Duncane. Noc je dosud mladá. Však se mnou prohraješ ještě dost peněz.“

„Ale jestli si brzy nesesedneš na Georgovo místo, musíme najít někoho jiného, aby se hráčská společnost nerozpadla,“ namítl Duncan.

Billy se obrátil na Stephena. „Vy se ještě neznáte?“

„Ne.“

„To je Duncan Parkridge.“

Stephen přátelsky kývl hlavou. Mladík na něj udělal dobrý dojem. Měl podmanivý úsměv.

„Seznámil jsem se s ním na jednom zábavním parníku,“ pokračoval žoviálně Wallison. „Když se bude snažit a naučí se ještě trochu sebekontroly, mohl by z něj být tak za deset let skvělý hráč,“ žertoval. „Duncane, tohle je můj kamarád Stephen Duvall.“

Mladý Parkridge se málem prozradil. Ale jen málem. Třebaže se občas u hracího stolu nedokázal ovládnout, pokud šlo o ochotu riskovat, v životě se už nepotřeboval více sebeovládání učit. Vlídne bezstarostný výraz, s jakým pohlédl na neznámého muže vedle Billyho, se nezměnil ani o poznání. Ale v nitru se mu všechno sevřelo a za čelem mu prudce vířily nejrůznější myšlenky.

Stephen Duvall!

Každá informace se může proměnit v peněžní hotovost! Musí využít příznivé chvíle a všemožně se pokusit o bližší seznámení s tím chlapíkem. Madeleine byla doslova lačná všech informací, byť vzdáleně souvisejících s Matthewem Melvillem, Valérií a COTTON FIELDS. A dobře za ně platila. Natolik dobře, že si mohl dovolit oddávat se v DOMINU své hráčské vášni.

Ale nic z toho, co si myslel, na něm nebylo znát. Duncan Parkridge sraštil čelo a zatvářil se přemýšlivě, jako kdyby

se rozpomínal. „Stephen Duvall. Nejsem v New Orleansu dlouho, ale to jméno je mi povědomé.“

Billy se zašklebil. „Tak to také má být.“

„Jenom nevím, odkud je znám,“ lhal mladík.

„No možná tě při narážce COTTON FIELDS napadne ještě něco.“

Duncan předstíral, jako kdyby potřeboval právě jen tuhle náповědu, aby se mu vzpomínky projasnily. „Duvallovi z COTTON FIELDS! Samozřejmě. Ten skandální soudní rozsudek kvůli závěti duševního pomatence!“ poznamenal a dal tak najevo, že je na Stephenově straně. Přitom tehdy s požitkem četl v novinách, jak jeden z těch arogantních, samolibých plantážnických synů musel postoupit plantáže zrovna míšence. Ale obchod je obchod a Duncan měl dost hereckého nadání na to, aby okamžitě nasadil soucitný výraz, aniž ovšem projevil nepřirozeně velký soucit. K tomu jistě nebylo DOMINO tím pravým místem. „Velmi mě těší, že vás poznávám, pane Duvalle. Přál bych si, kdybych vaše jméno mohl znát v jiné souvislosti, a ne ve spojení s neblahým zakončením toho bláznivého procesu.“

Stephen mávl rukou. „Ale co, to byla jen taková ošklivá epizoda, která brzy skončí,“ rozkládal nabubřele a posunkem vyzval barmana, aby mu potřetí naplnil sklenici.

Billy přikývl, když zachytil Duncanův tázavý pohled. „Valérie, to je ten bastard, co Stephena a celou jeho rodinu připravil o COTTON FIELDS, bude brzy viset!“

Ted' Duncan nemusel nic hrát, jeho úžas byl opravdový. „Viset? Jak to?“

Billy pohlédl na Stephena, ten však jen pokrčil rameny. „Klidně mu to prozrad'. Zítřka to beztak bude vědět každý.“

Wallison se opět otočil k Duncanovi. „Pokusila se Stephena na DARBYHO PLANTÁŽI oddělat. Ale střela ho minula. Pak mu nasadila hlaveň brokovnice přímo na čelo. Ale podařilo se mu té mrše vyklouznout, a když se dala na útěk, ještě ji dokázal postřelit. Jestli se z toho zranění dostane, poputuje rovnou do věznice a odtamtud na šibenici.“

Duncan projevil dostatečný úlek a obdiv nad Stephenovou údajnou chladnokrevností, v duchu však už uvažoval, co z by z takových informací mohl vytěžit a kolik mu u Madeleine vynesou.

„Zůstaneš tu nějakou chvíli?“ zeptal se Billy.

Stephen přikývl. „Nijak nespěchám, abych se vrátil na DARBYHO PLANTÁŽ.“

„Dobře, tak potom spolu ještě posedíme, teďko jdu Duncanovi a ostatním řádně pustit žilou,“ zažertoval Billy. „Nepotrvá to dlouho, za chvíli budou oškubaní.“

„Takže se ještě uvidíme.“

Billy se vydal s Duncanem do hráčského salonu a Stephen se sklenicí v ruce zamířil na opačnou stranu chodby. Prošel mezi těžkými, černými závěsy s bílým lemem do takzvaného Grand salonu.

Grand salon byl rezervovaný pro krásné dívky a svůdné ženy, které pracovaly pro Yvonne Carlisleovou a nabízely hostům DOMINA své originální milostné umění. Na rozdíl od ostatních domů tohoto druhu zde noční krasavice neprocházely všemi společenskými místnostmi, aby lákaly zákazníky. Yvonne věděla, že muž, jenž hraje o peníze, nenávidí, když ho někdo rozptyluje a ruší – i kdyby se dotýkala kolem něj vznášela v oblaku vůně a v průsvitné říze, která víc odhaluje, než skrývá, a za jiných okolností dodává erotické mužské fantazii křídla. Proto byl hráčský salon pro děvčata v DOMINU tabu, a to se týkalo i baru. Kdo chce přijít jen na skleničku a popovídat si s přáteli, je tady stejně vítaný jako host, jenž si zaplatí děvče na celou noc. Obchod šel velmi dobře a Yvonne nepotřebovala prostor baru, aby její nevěstky našly zákazníky.

Této části výnosného podniku byl v DOMINU vyhrazen pouze Grand salon, který byl stejně jako ostatní místnosti v domě držen v černé a bílé barvě a v levém zadním rohu byl ještě jeden malý bar. Jinak se zařízení prostorného pokoje se štukovaným stropem nelišilo od panského přijímacího salonu, jehož majitelka si potrpí na pohodlí a nenucenou atmosféru při posezení s přáteli. Stálo tu několik skupin

křesel, kanapíček a chaiselongue, vedle nich křehké servírovací stolečky, po pravé straně černobíle pruhovaný klavír, u něhož černoch černý jako noc ve sněhobílém obleku hrál oblíbené melodie. Za ním vedly schody pokryté černým sametem nahoru do patra, kam však bylo možné dojít i schodištěm pro služebnictvo nebo mnohem širším, hlavním schodištěm z haly – případně je některou z těchto cest opustit, jak si zákazník přál.

Stephen se na okamžik zastavil ve vchodu a vychutnával si pohled, který se mu před očima otevřel. V Grand salonu bylo asi deset mužů, pohodlně seděli v křeslech nebo stáli ve skupinkách a bavili se s Yvonninými krasavicemi, jež byly bez výjimky nádherné, ale také drahé. Byly tu zastoupeny všechny odstíny pleti, od bledých křehkých blondýnek po čokoládově hnědou černošku s lesklými zlatými šperky, s nimiž vypadala jako královna z maurské země – kdyby ovšem měla tělo zahalené do královského hávu a nevězelo jen v perlově bílém korzetu. Pouze průhledný závojík jí pokrýval klín a řadra. Jmenovala se Sabrianna a on už jí nejménou v některé z ložnic nahoře ten závojík strhl z těla a zabořil se do jejího temného lůna.

Yvonne Carlisleová, jediná žena v salonu oblečená jako dáma v šatech z lesklého černého hedvábí upnutých ke krku, ho zahlédla a ladnými kroky k němu zamířila napříč salonem, ještě když očima ulpíval na Sabrianně, která si povídala se starším holohlavým gentlemanem. Yvonne byla mimořádně atraktivní žena s platinově plavými vlasy a dokonalou postavou, ještě zdůrazněnou černými přiléhavými šaty.

„Ach, pane Duvalle! Jsem opravdu moc ráda, že vás zase mohu u nás přivítat,“ pozdravila Stephena.

Překvapila ho, protože si jí dosud nevšiml. Teď se k ní otočil. „Dobrý večer, Yvonne.“ Madam Carlisleová totiž trvala na tom, aby ji hosté oslovovali jen křestním jménem. „Vy dokážete každému z nás dát pocit, že je úplně zvláštní a výjimečnou návštěvou.“

S úsměvem povytáhla obočí nad očima tmavýma jako černý onyx a pobaveně se zeptala: „A nejste snad?“

Rychle vypité drinky s Billym u baru mu stoupaly do hlavy a všiml si, že začíná mít potíže s výslovností. Vzchopil se a odpověděl úsměvem. „Jistě, jistě,“ přikyvoval a už poněkolkáté při pohledu na její oválný jemný obličej uvažoval, jaké by to s ní asi bylo v posteli. Občas se pokusil jí to nabídnout – jako mnoho jiných mužů – a dal by jí za noc každou částku, jakou by vyslovila. Ale pokaždé odmítla, s úsměvem, a aniž by v něm vyvolala pocit, že ho odbyla. „Vaše nabídka je pro mě poctou,“ usmála se třeba. „Ale za žádnou cenu na světě bych nepřenesla přes srdce, že vás připravuji o sny, pane Duvalle. S mými děvčaty je to však mnohem hezčí, než byste si to se mnou dovedl představit i v těch nejodvážnějších myšlenkách.“ Zkrátka rozuměla svému obchodu dobře.

Yvonne Carlisleové bylo asi pětatřicet let a vyzářovala z ní zvláštní erotika. Podezíral ji, že zářivě plavé barvě vlasů trochu napomáhá, aby zdůraznila kontrast k černým, hedvábným šatům.

Smyslnost jejích tělesných křivek, její pohyby a rysy však byly přírodní, o tom nebylo pochyb. Ale nebyla k mání. Pro nikoho.

„Máte dneska večer nějaké zvláštní přání?“ zeptala se a zavěsila se do něj.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a naráz dopil sklenku, kterou podal jednomu z černošských chlapců, kteří tu obcházeli, nabízeli nápoje a kuřivo a vykonávali všelijaké drobné služby. Byli to nápadně hezcí černoušci, žádnému nebylo víc než patnáct roků, a Stephena napadlo, jestli právě oni nejsou Yvonniným tajemstvím. „Jenom ještě nějaký drink.“

„Sabrianna bude jistě šťastná, když jí opět projevíte svou přízeň,“ poznamenala a mířila s ním k malému baru v rohu. Usmál se, jak zjemněle to vyslovila. Dovedla prodejné uspokojování tělesných choutek ve svém domě představovat jako cosi noblesního. A měla s tím úspěch, protože lidé si potrpěli na takový klam a mam.

„Obávám se, že Sabrianna dnes nebude mít možnost potěšit se milostí mého božského těla,“ odpověděl s lehkým posměchem. Tiše se zasmála. „Vypijme spolu sklenku šampaňského a můžeme si rozmyslet, jakému zaměření svého vkusu dnes můžete dát přednost,“ navrhla. Jemným pohybem hlavy naznačila černochovi za barem, aby naplnil dva nádherné broušené poháry šampaňským.

„Obávám se, že dneska jenom alkoholu,“ odpověděl a přijal pohár. Neměl náladu jít s nějakou ženou do postele. Po tom, co se stalo dopoledne, a po všech těch drincích, které už dneska vypil. Přestože byl pevně přesvědčený, že nad Valérií zvítězil, a proto má důvod oslavovat a opít se, v nitru ho tísnilo a jako zkažené jídlo tlačilo vědomí, že tomu tak není. Třebaže se mu s nasazením veškeré vůle bránil a snažil se je potlačit, dobře věděl, že je na hony vzdálen představě hrdiny, za jakého se vydával před Billym. Před Valérií naopak působil jako ubožák, klesl jí k nohám a hlasem prosyceným slzami a smrtelným strachem žebřil o milost. Před hlavní namířené pušky se proměnil v onuci, zhroutil se a nedokázal nervy ovládnout ani natolik, aby zklidnil rozbouřené vnitřnosti. Když pak bylo po všem, ještě se přede všemi pozvracel. Ostudně se ponížil nejen před Valérií, ale i před očima matky, sestry a Justina a ztratil u nich poslední zbytky úcty. Udělal by všechno, přijal jakékoli pokoření a dopustil se každé zrady, jen aby zachránil svůj holý život. A pocit pokořenosti, ztráty cti, ho pátil jako ostrá žluč a naplňoval ho tupou, neurčitou zuřivostí, jež pod zdánlivě veselou náladou číhala jako vroucí láva pod tenkou slupkou ještě klidné sopky.

„Jedno přece nevylučuje druhé,“ povzbuzovala ho Yvonne a ukázala na děvče s bujnými tvary, rudohnědými copy a zdravě růžovou barvou v obličeji. Působila jako bezstarostná venkovanka, která si vůbec není vědoma své svěžesti a krásy. „Vyberte si Mabelle, pane Duvalle. Jestli vás něco tísní a trápí, je Mabelle přesně tím správným lékem. Od všeho vás osvobodí a budete se pak cítit jako znovuzrozený.“

„Děkuju, možná jindy,“ odmítl Stephen a naráz vypil všechno šampaňské. V příštím okamžiku byl jeho pohár opět plný.

Ale tak snadno se Yvonne nevzdávala. Věděla, že mnoho zákazníků si přeje, aby se o ně ucházela a doporučovala jim různá děvčata, která až na několik oblíbených „stálic“ jako Sabrianna každých pár týdnů vyměňovala. Měla dobré styky s nevěstinci v sousedních městech a domluvila se s nimi na pravidelné výměně, takže každý z těch veřejných domů mohl svým zákazníkům často nabízet nové, neokoukané zboží. „Nu, možná byste měl dneska chuť na něžnou květinu, vnímavé stvoření... jako je tamhle Claire.“

Stephen si s povrchním zájmem prohlédl zasněně hledící ženu v nabíraném negligé, které zahalovalo její tělo jako mráček kouře. Měla nádherně plné rty slibující nadpozemskou blaženost.

„Vzdejte to,“ mávl rukou.

Yvonne potlačila povzdech. „Mohla bych zavolat Mariettu. To je opravdu pastva pro oči a boží dar pro každého muže. Je u nás teprve dva dny a jistě vám...“

Stephen už neposlouchal, co říká. Zíral na schodiště, po němž sestupovala světlá mulatka. Pohybovala se tak lehce a půvabně, že se spíš snášela. Měla na sobě oblečení ve stylu bílé římské tógy, která jí stěží zakrývala klín a téměř odhalovala levé ňadro. Zlatý, splétaný kožený pásek zdůrazňoval štíhlý dívčí pás, ze zlatých řemínků byly i sandálky, které měla na nohou a jejichž pásky jí ovíjely lýtky jako liány. Upoutalo ho nádherné, vysoko posazené poprsí! Krátká sukénka pohupující se kolem klína. A záplava černých vlasů! Ten profil. A pleť! *Lehce tónovaná, krémová pleť!*

Nemohl to pochopit. Na okamžik si skutečně pomyslel, že je to Valérie, která k němu schází po schodech pokrytých černým sametem. Ne, není to ona. Samozřejmě ne. Ale je jí tak neuvěřitelně podobná, zvláště když trochu sklopila hlavu jako právě teď.

Stephen sebou škubl, když se Yvonne dotkla jeho paže, a opět kolem sebe slyšel bezstarostnou změt' hlasů a jasně viděl všechny lidi v salonu.

„Kdo je to?“ vypravil ze sebe. V ústech mu vyschlo.

„Líbí se vám?“ odpověděla Yvonne otázkou a spokojeně se usmála. „Já věděla, že nějaká z mých děvčat bude vyhovovat vašemu vytříbenému vkusu.“

„Kdo je to?“ naléhavě, až skoro drsně opakoval otázku.

Překvapeně na něj úkosem pohlédla. „Tak rychle jste vzplanul? Nu ano, máte opravdu vybraný vkus, pane Duvalle. Jmenuje se Joyce a je u mě teprve pár dní. Přišla zároveň s Mariettou a Claire.“

„Chci ji,“ prohlásil rázně Stephen.

Yvonne se lehce zamračila. „Obávám se, že to nebude v této chvíli možné. Pokud se nemýlím, tak má teď pana Morissona.“

„Je mi jedno, jak to uděláte, ale já ji chci teď hned!“ skočil jí do řeči.

„Ale slíbila jsem panu Morissonovi...“, namítala.

Opět ji nenechal domluvit. „Zatraceně, já ji chci teď hned a vůbec mě nezajímá, co jste slíbila nějakému panu Morissonovi, je jedno, co mě to bude stát, když se mu omluvíte, že došlo k omylu a může si zdarma vybrat jiné z vašich děvčat – samozřejmě na můj účet.“

„Žádáte mě o něco, co vlastně z principu nikdy nedělám,“ odporovala tiše a se zjevnou nelibostí.

„Yvonne, jestli téhle mojí prosbě nevyhovíte, nebudete už nikdy mít příležitost znovu mě zklamat. Už mě v DOMINU neuvidíte – a pár mých přátel určitě také ne,“ vyhrožoval. Chce tuhle Joyce. *Musí* ji mít!

Yvonne si zachovala úsměv na rtech, přestože by mu nejraději chrstla své šampaňské do tváře a dala ho vyhodit za dveře, protože podobné vydírání nesnášela. Ale nestálo by za to vyvolat takový skandál, protože pan Morisson leda pokrčí rameny a stejně rád se potěší s Mabelle nebo Mariettou.

„Udělám to pro vás, pane Duvalle,“ prohlásila chladně. „Ale určitě ne proto, že bych se bála vašich výhrůžek.“

Výsměšně stáhl koutky. „Tak proč?“

Protože nestojíte za ten zmatek, který by vaše vyhození vyvolalo, odpověděla by nejraději, avšak s profesionálním úsměvem odvětila: „Protože mi hodně záleží na tom, abych co nejlépe plnila přání svých hostů.“

Pokrčil rameny. „Mně je to jedno, ať je to tak či onak.“

„Ale je tu ještě něco, co musíte vědět, než půjdete s Joyce nahoru,“ zadržela ho.

„A to je?“

„Joyce je nejen velmi mladá.“

„Jak mladá?“

„Necelých sedmnáct,“ odpověděla a pokračovala: „... ale dělá tohle řemeslo teprve krátce.“

Důvěrně se zašklebil. „Jsem si jistý, že byste Joyce nepřijala, kdyby nemohla nabídnout něco zvláštního.“

Přijala to se zdvořilým úsměvem jako poklonu. „Samozřejmě by nebyla v DOMINU, kdyby nebyla prvotřídní kvalita,“ souhlasila. „Ale nemá velké zkušenosti, přestože se rychle učí a je povolná. V tom právě spočívá její zvláštní půvab. Pokud byste však měl zvláštní... požadavky, pak by to nebyla dobrá volba. Joyce potřebuje ještě... nu řekněme jemnější, intimnější zacházení. Vyjádřila jsem se dostatečně jasně?“

Stephen přikývl. „Nemějte obavy, Yvonne. U mě bude v nejlepší rukou,“ ujistil ji.

„Tak dobře,“ souhlasila a kývla na světlou mulatku, aby k nim přišla. „Joyce, to je pan Duvall. Doprovodila bys ho, prosím, nahoru do pokoje?“

„Ráda madam,“ Joyce naznačila malé pukrle a pohlédla na Stephena napůl vesele, napůl se studem. „Smím se do vás zavěsit?“

Zabrumlal něco nesrozumitelného, což si Joyce vyložila jako rozpačitý souhlas, a stoupal s ní po schodech. Vdechoval její parfém – vůni konvalinek, a cítil teplo jejího těla i pevná ňadra, která se tiskla k jeho paži. Jakmile došli nahoru na chodbu a zmizeli z očí mužů a žen v Grand salonu, odtáhl se od ní.

„Kde je tvůj pokoj?“ zeptal se stroze.

„Ten poslední vlevo na chodbě. Mám tam brandy, gin a červené víno. Pokud byste chtěl pít něco jiného, mohu říct sluhovi, aby to přinesl a pak už nás nikdo nerušil.“

„Brandy bude stačit,“ odsekl.

Spěchal, aby s ní už byl sám v pokoji. Když tam vešli, hned za nimi zavřel na závoru a opřel se o dveře, protože měl pocit, že mu podlaha ujíždí pod nohama.

Zhluboka se nadechl, přejel si rukou přes oči a slabost se rozptýlila.

„Není vám dobře?“ zeptala se starostlivě Joyce.

Podíval se na ni. Podoba s Valérií byla neuvěřitelná.

„Je mi skvěle. Potřebuju se jenom pořádně napít. Přines mi brandy!“ poručil a pohledem přelétl po pokoji.

Stěny byly vyloženy černým hedvábím, na němž kvetlo moře krémově bílých růží. Bílé hedvábí se lesklo na stropě a rámovalo okna. Na stěně proti dveřím viselo velké zrcadlo ve zlatém vyřezávaném rámu, lehce nakloněné tak, aby člověk ze zářivě bílých polštářů a prostěradel v posteli mohl sledovat svůj obraz. Vpravo u okna stála dvě křesílka potažená perlově šedivou látkou, vlevo ode dveří viděl komodu z tmavého dřeva sahající mu po pás, na ní srovnané skleničky a tři zpola plné karafy. Po obou stranách postele byly ještě noční stolky a na nich lampičky s porcelánovými stínítky. Jedna z nich tlumeně svítila. Do koupelničky, vlastně jen přístěnku, se šlo úzkými dveřmi za komodou.

Sledoval Joyce, jak jde přes pokoj a nalévá mu z karafy brandy. Přinesla mu sklenici s úsměvem, jako by říkala: Tak se uvolněte, máme spoustu času.

Mlčky vzal sklenku a lačně se napil.

„Nech to být!“ křikl na ni, když chtěla rozsvítit i druhou lampičku. Zachvěla se pod jeho ostrým hlasem, ale nejistě se na něj usmála. „Nemáte rád světlo?“ zeptala se.

„Ne,“ odsekl. Když bude v pokoji šero tak jako teď, obrysy se budou rozplývat a může se ještě víc oddávat iluzi, že má před sebou Valérii.

Přistoupila k němu. „Taky mám raději přítmi,“ zašeptala a položila mu ruku na hrud'. „Chcete, abych vás svlékla?“

Hrubě ji odstrčil. „Budeš dělat jenom to, co ti řeknu, rozumíš?“ vyjel na ni.

Podívala se na něj polekaně, potom sklopila oči.

„Ano, samozřejmě,“ zašeptala. „Ale musíte mi povědět, co chcete, co mám dělat. Já... já...“

„Však já ti to už přikážu!“ vpadl jí do řeči.

„Dělej, svlékni se!“

Joyce rozeprala pásek. „Nechcete si udělat pohodlí a dívat se na mě z postele?“ zeptala se. „Pokusím se...“

„Mlč! Budeš mluvit, jenom když tě k tomu vyzvu, jasný?“

„Ano,“ vydechla bojácně.

„A teď už sundej ty hadříky, Valérie!“

„Nejmenuji se Valérie! Já jsem...“

„Zatraceně, copak jsem ti nepřikázal, abys držela hubu?“ osopil se na ni. „Jmenuješ se Valérie! *Valérie!* Rozuměla jsi?“

„Ano...“

„Tak, ty bastarde, teď mi řekni, jak se jmenuješ!“ vyzval ji. Polkla. „Valérie...“

„No vida,“ zabručel. „Proč to nejde hned.“ S prázdnou skleničkou se potácel ke komodě a sáhl po karafě s brandy. „Ale to je typické pro vás negry. Poslechnete, až když pocítíte tvrdou ruku a člověk vám ukáže, kdo je tady pánem. Poslušnosti vás naučí jenom důtky. Co na mě tak drze civíš, Valérie? Neporučil jsem ti, aby ses svlékla?“

Joyce uhnula očima před jeho vzteklým pohledem a stáhla z ramen tenká ramínka bílé tógy. Nevěřila, že ten muž bude ještě schopen jít s ní do postele, když do sebe pořád lije brandy. Už sotva stál na nohou a musel se opírat o komodu. Ale když mu stačí jenom ji nazývat jiným jménem a dívat se na její nahotu, může jí to být jen vhod.

Průsvitné šatičky sklouzly na zem a dívka stáhla ještě malé spodní kalhotky, které pod nimi nosila. Teď tu před ním stála nahá.

Chvilku na ni upíral zrak, planoucím pohledem jí přejížděl po těle, po plných nadrech, plochem břiše až ke klínu. Krev mu bušila ve spáncích a alkohol mu smíchal skutečnost s fantazií.

Konečně je mu Valérie vydaná na milost a nemilost. Bude mu po vůli a udělá všechno, co od ní bude vyžadovat. Tvrdě se pomstí za všechno, co mu provedla. Teď se bude ona ponižovat před ním.

„Pojď sem!“ rozkázal.

Mlčky poslechla.

„Ještě blíž!“

Zastavila se půl kroku před ním.

Odložil sklenici a sevřel její prsy v dlaních, surově je mačkal, jako by je chtěl rozdrtit. Jen se zasmál, když tiše zasténala a chtěla se vymanit hrubému stisku.

„To bolí!... Prosím, to nedělejte!“ žadonila.

„Jen se tak nedělej, ty negerskej bastarde!“ okřikl ji pohrdavě. „Jednám s tebou tak, jak si zasloužíš, Valérie!“ Pustil pravý prs, posunul ruku níž, prudce jí vjel mezi nohy a vrazil prsty do citlivého klína.

Vykřikla. „Pusťte mě... Proč mi to děláte?“ zeptala se polekaně hlasem, v němž zaznívala bolest.

Posměšně se zachechtal. „No, pomalu dostáváš strach, co?“

Pohlédla na něj s očima dokořán a němě přikývla. „Prosím vás, nechte mě odejít!... Já takové věci nemám ráda. Tohle umí Liliana mnohem líp. Dává přednost bití a důtkám!“ chrlila ze sebe.

„Zůstaneš tady, Valérie!“ zachrčel. „A budeš dělat, co ti řeknu, ty děvko!“

Joyce se pokusila utéct, ale počítal s tím. Vztekla jí vjel do hustých, dlouhých vlasů a surově škul. Pronikavě vykřikla bolestí.

„Proč jste takový?“ naříkala. „Co jsem vám udělala?“

Její strach ho ještě víc podněcoval. „Ty moc dobře víš, cos mi udělala, ty negerská děvko! Udělalas ze mě šaška,

pokořila jsi mě a okradla o mé dědictví. Tak teď na kolena s tebou!“

Slzy jí stékaly po tváři, když si před ním klekla.

Od prvního okamžiku, kdy uviděl Valérii, byl posedlý žádostí zmocnit se jejího těla, podřít si ji a vystříknout do ní svoje semeno. Nenáviděl ji do morku kosti a stejně silně toužil po tom, aby svůj chtíč uspokojil na jejím těle. Tak teď k tomu konečně dojde!

Stephen jednou rukou držel Joyce za vlasy, druhou si rychle rozepínal kalhoty a stahoval je z boků i se spodkami. Jeho scvrklá mužnost však jen ochable visela mezi nohama. Ale on ji chce, *musí* ji mít!

„No tak, dělej!“ vyzval ji a přitáhl k sobě její hlavu. „Však víš, jak se to dělá, ty kurvo. Určitě ses to se svým kapitánem naučila. Vsadím se, že jsi pro každou prasečinu!“

Joyce se pokusila se překonat, ale nepodařilo se jí to. Zvedal se jí žaludek a odtrhla se, v okamžiku, kdy si Stephen myslel, že se podřídila svému osudu.

„Já to nedělám!... Chci pryč!“ vykřikla a vyskočila. „Hnusíte se mi!... Já tohle dělat nemusím! To jsme si s madam domluvily! Najděte si někoho jiného pro svoje špinavé hrátky!“

Stephen ji hřbetem ruky uhodil do tváře dřív, než stačila uniknout z jeho dosahu. Brutální rána jí roztrhla spodní ret a dívka padla na podlahu.

„Tak já se ti hnusím, jo?“ vykřikl nenávisťně, natáhl si kalhoty a zapnul poslední knoflík.

Joyce se pomalu zvedla. Přejela si rukou po obličeji a zraněných ústech. Krev se jí řinula po bradě a kapala na prsa. Zděšená, s obličejem zkřiveným hrůzou, zírala na zkrvavenou ruku.

„Dobytku! Uhodil jste mě!“ zvolala a ukazovala mu ruku. „Za to zaplatíte! Madam...“ nestačila ani větu dokončit.

Stephen v tom okamžiku nad sebou úplně ztratil kontrolu. Nenávist vůči Valérii, smrtelný strach a potupa z

dnešního dopoledne i spousta vypitého alkoholu se spojily ve výbušnou směs, kterou zapálil Joycin odpor.

Zaplavila ho chuť zabít. Vrhla se na ni pěstmi, když padla na postel, vytáhl ji a smýkl s ní o zem. Kopal do ní. Její pronikavé výkřiky se rychle změnily v tiché kňučení a nakonec, když omdlela, utichlo i to. Nevnímal nic a ani si neuvědomil obscénní nadávky, jimiž rány doprovázel.

Až když se za ním roztržily dveře pod vahou statného černocho a silná ruka ho bolestivě strhla zpátky od Joyce, která ležela zalitá krví a nehýbala se, probral se z krvavého opojení a opět se zapojil i jeho rozum.

Rozrušeně se kolem sebe rozhlédl.

Yvonne Carlisleová vykřikla, když uviděla, jak Joyce leží bezvládně na zemi u okna a krvácí z mnoha ran. Zděšení a strach o dívku, která jí přirostla k srdci víc než všechny ostatní, ji na okamžik ochromily. Ale rychle se vzpamatovala a vydávala pokyny, jako by byla zvyklá v kritických situacích neztrácet nervy a myslet na nejdůležitější. „Alice, pošli Joshu pro doktora Sloata, ať hned přijde a pospíš si. Jde tu o život.“

„Ano, madam!“

„Helen! Violet! Položte Joyce na postel! Ale opatrně a jemně!“ Potom se Yvonne obrátila ke dvěma černochům, kteří se měli v DOMINU starat o pořádek a klid, kdyby došlo k nějaké rvačce, což se však naštěstí stávalo jen velmi zřídka. „Johne! Jdi ven a postarej se, aby se nikdo z našich hostů nedostal na chodbu a neviděl tuhle strašnou scénu. Něco si vymysli, kdyby se tě někdo ptal, kdo tady tak strašlivě křičel.“

„Ano, madam.“

„A ty, Bobe, nespustíš z očí toho grázla, co Joyce takhle zmlátil. Kdyby se jen pokusil hnout z místa, máš ode mě povolení vyrazit mu zuby!“ nakázala svalnatému černochovi, který se v celé své mohutnosti postavil před Stephena.

„Doufám, že se o to pokusí, madam,“ zafuněl a zatínil pěsti.

„Žije!“ zvolalo po chvílce děvče, které se o Joyce staralo.

Stephen nic z toho nevnímal. Krčil se na podlaze, v hlavě mu hučelo a tupě civěl před sebe. Nekladl odpor, ani když ho jeden z Yvonniných černochoů odvedl do jiného pokoje, aby ho neviděl lékař, až přijde k Joyce. Teprve za hodinu za ním Yvonne přišla a poslala Boba za dveře.

mlčky k němu přistoupila a vrazila mu dvě obrovské facky. Zachvěl se bolestí, ale neuhnul.

„Proč jste to udělal, pane Duvalle?“ zeptala se ho a s odpořem na něj pohlédla. „Proč jste ji zbil?“

Zavrtěl hlavou. „Já... nevím. Vůbec nevím, co se stalo. Hodně jsem toho vypil. A pravděpodobně mě vyprovokovala,“ odpověděl. Skutečně si neuvědomoval, proč se na tu nevěstku vrhl jako šílenec. Ani si nepřiznal, že důvodem byla jeho zraněná čest.

„Vůbec se nepokoušejte dávat za to vinu jí!“ vyjela na něj Yvonne. „Musel jste ji napadnout jako šílenec. Patříte za mříže!“

Několikrát polkl. „Je... ona je mrtvá?“ Už zase místo mluvení jen ustrašeně sípal.

Na okamžik se odmlčela. „Ne,“ opáčila. „Přežije to. Ale moc nechybělo a byla to vražda, pane Duvalle!“

Udělalo se mu špatně a snažil se potlačit zvracení. „Díkybohu!“

„Díkybohu?“ opáčila ostře. „Díky za to, že jste Joyce zlomil několik žeber a nos, vyrazil jí pár zubů, způsobil těžký otřes mozku a tucet tržných ran? A to se ještě neví, jestli nemá nějaké vnitřní zranění! Za to děkujete? Hajzle!“

Uhnul očima před jejím pohledem. „Co... co teď uděláte?“

„Měla bych vás dát k soudu!“

„Toho se neodvážíte!“ Trocha obvyklé sebejistoty se mu vrátila a pronikla mlhou nevolnosti a strachu. „Je to jenom děvka. A co platí slovo děvky proti slovu Duvalla? Vypovím, že se mě pokusila okrást, když jsem usnul, a že sáhla po noži, když jsem ji přistihl.“

Stěží se ovládla, aby na něj neplivla. „Slovo Duvalla už dávno neplatí tolik, jak si možná myslíte. Pomalu začínám

věřit, že jste se opravdu dopustil zločinů, z kterých vás a vaši rodinu při procesu o COTTON FIELDS obviňovali. A tenhle skandál přesvědčí i další lidi, kteří možná dosud byli na vaší straně, že jste nevydařený, opovrženíhodný syn kdysi vážené rodiny.“

„Jak to se mnou mluvíte?“ ohradil se, avšak jen vlašně. Jestli se Justin Darby nebo matka dozvědí o jeho uklouznutí, bude to pro něj mít nedozírné následky.

„Jak se mluví se surovcem a rváčem!“ obořila se na něj. „Nemyslete si, že se z toho vylžete! Mohlo by se pak totiž stát, že vás jednou stejně zmláceného najdou v noci v nějaké uličce.“

Zamrazilo ho, avšak pokusil se zastřít, že výhrůžku bere vážně. „To té holce ani vám moc nepomůže. Myslím, že peníze poslouží mnohem víc.“

Pohrdavě se zasmála. „Lidé jako vy se domnívají, že za peníze se dá koupit všechno, že?“

Přešel její slova. „Stanovte si cenu!“ vyzval ji a opět se cítil na důvěrně známé, pevné půdě. Však tu záležitost sprovodí ze světa. „Kolik stojí vaše mlčení?“

Zamířila ke dveřím. „O tom nerozhoduji já,“ odpověděla a zahlédla úžas v jeho očích, když pochopil, že DOMINO nepatří jí, ale že je pouhou nastavenou loutkou, správkyní podniku, který má úplně jiného majitele. „Ale připravte se na to, že to bude částka, která vás bude sakra bolet! – Pokud nebude rozhodnuto, že přece jen půjdete před soud nebo budete vykastrován! – Do pěti minut opustíte dům, a to po schodech pro služebnictvo. A tady už vás nechci nikdy vidět!“

Yvonne Carlisleová mu nedala příležitost odpovědět. Vyšla a hlasitě za sebou zaklapla dveře. Stephen, bílý jako křída a k smrti vyčerpaný, upíral oči na černou stěnu.

7.

Najatá drožka zastavila před pěkným domem s arkýří v patře a se zastřešenou verandou, která začínala vedle vchodových dveří a lemovala celou zadní stěnu domu.

„Jsme tady, sire!“ zvolal drobný kočí, jehož cylindr na něj byl příliš vysoký.

„No skvělé, skvělé,“ ozvalo se z kočáru nalakovaného temně rudou barvou. Dvířka se prudce otevřela a Duncan Parkridge vyskočil na chodník, který obyvatelům Chartres Street umožňoval při dešti nastoupit pohodlně do kočárů a nebrodit se bahnem. Chodníky dlážděné kameny či dřevěnými špalky zdaleka ještě nebylo vidět ve všech ulicích New Orleansu.

Duncan se protáhl a vdechl chladný vzduch časného rána. Ucítil vůni opékaného špeku a uvědomil si, že ještě nesnídal. Možná ho Madeleine pozve ke stolu, pokud ještě sedí u snídaň. A jestli ne, nevadí. Později, s nabitou peněženkou, bude mít dost času, aby si dal pořádně do nosu.

„Mám na vás počkat, sire?“ zeptal se kočí a dodal: „Na návštěvu je ještě hodně brzy, pokud si mohu takovou poznámku dovolit.“

Duncan přemýšlel a přitom lovil pod kostkovaným flanelovým pláštěm z kapsy kabátce drobné mince. Ten skřet není se svou námitkou daleko od pravdy. Je skutečně ještě hodně časně na to, aby se chodilo na návštěvy, a vůbec si nemůže být jistý, že ho Madeleine bude ochotna přijmout. U ní člověk nikdy neví, co si myslí a jak zareaguje. Ale už nedokázal déle čekat a jen planul, aby jí novinky sdělil, lépe řečeno prodal. Doufal, že bude natolik zvědavá, aby ho neposlala pryč nebo neodkázala na pozdější hodinu. Trpělivost nebyla jeho silnou stránkou – Madeleininou ano.

„Dobře, počkejte na mě!“ zavolal na kočího a hodil mu ještě jednu minci, kterou mužík šikovně zachytil. „Ale může to trvat dost dlouho.“

Kočí pokrčil úzkými rameny a vytáhl zpod sedačky druhou deku. „Čekání je polovina mého života, sire. Budu tady bez ohledu na to, kdy se vrátíte.“

Duncan pokračoval po cestičce vysypané kamínky a vedoucí předzahrádkou k domu, vyšel po schodech ke vchodu a zatáhl za šňůru zvonku. V domě se ozvalo jasné, příjemné cinkání.

Otevřela mu Filipa, Madeleinina hospodyně. Hubená vysoká černoška s pestrým šátkem kolem hlavy na něj pohlédla nepříliš vlídně.

Podmanivě se na ni usmál. „Přeji vám zářivé, dobré ráno, Filipo,“ pozdravil. Nebylo radno si ji popudit, protože měla na jeho sestřenici velký vliv.

Ale klidně si mohl slova ušetřit. Její přísná, nesouhlasná tvář se ani trochu nevyjasnila. „Chcete něco předat?“ zeptala se nevrle.

„Ne, chtěl bych mluvit se sestřenkou.“

„Tohle je dům počestné dámy, pane Parkridgi!“ odsekla Filipa podrážděně. „A vy jako gentleman byste měl vědět, v kterou denní dobu se dámy navštěvovat nehodí. Tato časná ranní hodina k ní nepochybně patří.“

„Vždyť už bude devět hodin,“ bránil se. „A sestřenice...“

„Po *jedenácté* hodině vás paní jistě ráda uvidí,“ vpadla mu rázně do řeči.

Chtěla zavřít dveře, ale hbitě do nich vsunul hůlku a zabránil tomu. „Filipo, vím, že je zatraceně brzy...“

„Ani když klejete nebude později! A prosím, nechte mě zavřít.“

„Ale je to důležité. Jinak bych tu nebyl, to mi můžete věřit. Mám pro sestřenici zprávy, na které netrpělivě čeká. Neuděláte pro ni nic dobrého, když mě teď pošlete pryč. Dovedu si představit, že by se mohla i hodně zlobit!“

Filipa zaváhala a našpulila rty. Chvilku přemýšlela. „Opravdu máte důležité zprávy?“

„Dokonce velmi důležité,“ zdůraznil.

„Ale paní je ještě v posteli.“

Pokrčil rameny. „Určitě už nespí. Vždyť ji znám. Čte si a uvažuje o dnešním dnu... ať je to jakkoli, povězte jí, že jsem tady kvůli tomu úkolu, který mi dala, a mám důležitou novinku. Uvidíte, jak rychle z postele vyskočí.“

„Tak dobře, pojd'te dál a počkejte na ni v salonu,“ svolila Filipa a konečně ho vpustila do domu.

Duncan Parkridge zamířil do salonu, jehož okna vedla do zahrady a byl zařízen v meruňkové a hráškově zelené barvě. Usedl na gauč potažený meruňkově oranžovým sametem a záhy musel přiznat, že se opět jednou v odhadu Madeleine důkladně spletl. Vzkázala mu po Filipe, že ho hned přijme, ale její *hned* trvalo dobrých čtyřicet minut.

S úlevou vydechl, když se Madeleine Harcourtová konečně objevila v salonu. „Proboha, víš ty vůbec, jak dlouho jsi mě nechala čekat?“ zvolal vyčítavě.

Jemně se usmála. „Ne, nedívala jsem se na hodiny, ale jistě ještě není jedenáct, a to je obvyklá hodina, kdy přijímám první návštěvy, milý Duncane,“ odpověděla příjemným hlasem, v němž zároveň zazněl sarkastický tón. „Ale když tolik spěcháš a jistě máš ještě jiné závazky, tak tě v žádném případě nebudu déle zdržovat.“

Znovu povzdechl a vzdal to. „Tak jsem to nemyslel,“ omluvil se a nemohl se ubránit obdivu k ní. Měla plnou, téměř kyprou postavu, krásnou tvář a se záplavou černých vlasů byla velmi žádoucí. Navíc, přestože byla žena a jenom o pár let starší než on, projevovala překvapivě vysokou inteligenci, kterou také uměla vhodně použít. Někdy byla na jeho vkus až moc mazaná a vychytralá. Neznal jejího manžela, dovedl si však živě představit, že to s ní určitě neměl lehké. Madeleine také občas naznačila, že její choť byl hlupák, jenž se dopustil smrtící chyby, když byl přesvědčen, že musí kvůli nějaké patálii svádět souboj. Krátce po jeho pohřbu opět přijala své dívčí jméno Harcourtová, protože neviděla důvod, proč by se nadále měla jmenovat po truhlíkoví posedlém ctí a denně si tak připomínat, že byla

manželkou muže, který měl méně rozumu než kohout na dvoře. Tak se jednou před Duncanem vyjádřila a nevšímala si zděšení v jeho tváři. Byla s ním vzdáleně spřízněná, avšak označení *sestřenice* bylo téměř přehnané. U Madeleine si člověk nikdy nebyl jistý, čím ho v nejbližší chvíli překvapí.

Dnes měla na sobě lososově růžové taftové šaty, které vpředu těsně přiléhaly k bujným tvarům a vzadu ve volných, velkorysých skladech splývaly do vlečky. Elegantně si přihladila sukni a usedla na gauč, kde na ni tak dlouho čekal. Pohybem ruky mu naznačila, aby se posadil do křesla na druhé straně stolu.

„Filipa mi naznačila něco o důležité zprávě,“ zahájila rozhovor tázavým tónem. „Tak tedy copak je tak moc důležité, že ses rozhodl vytáhnout mě kvůli tomu z postele?“

Okamžitě se mu vrátilo původní nadšení a rázem zapomněl na mučivě dlouhou dobu, jakou ho nechala čekat. „Maddy, až ti to povím, nebudeš mi věřit,“ začal a oslovil ji důvěrnou zdrobnělinou.

„Možná, ale dokud mi to nepovíš, nebudeš mít ani příležitost těšit se z užaslého výrazu mé tváře,“ opáčila suše.

Zakřenil se a v duchu si přál, aby projevila větší zvědavost, ovšem tu radost mu samozřejmě neudělá. „Maddy, celou noc jsem byl vzhůru, abych pro tebe pracoval, a samozřejmě jsem měl i výdaje,“ připomněl jí a odmlčel se.

Pochopila. Šlo mu o peníze. „Duncane,“ napomenula ho.

Pozvedl ruce v obranném gestu. „Maddy, musíš mě pochopit. Nevzal bych si za to všechno ani mizerný cent, kdybych tak zoufale nepotřeboval peníze. Ale bohužel patřím k chudé větvi našeho rodu a musím si na živobytí vydělávat, jak jen to je možné. Je to tvrdý chleba, to tě můžu ujistit.“

„No ano, prohrávat peníze od tetičky Pru u hracího stolu je hodně namáhavá činnost, to si dovedu představit,“ posmívala se Madeleine.

„Podpora, kterou mi vyplácí, není zrovna bohatství. No a každý dělá, co umí!“ hájil se. „Ale o to tu teď nejde, že?“

Přece jsi mi *zadala* práci, abych zjistil co nejvíc o kapitánu Melvillovi, který tě kupodivu tak nesmírně zajímá, a také o Valérii, jejím advokátovi a Duvallových. A na té zakázce jsem pracoval. Musíš mi věřit, že to samozřejmě něco stálo.“

„Ach Duncane,“ povzdychla si a rozhovor na chvilku přerušili, když služebná přijela do salonu se servírovacím stolem. Byla na něm konvice čaje a pečivo. Komorná nalévala nápoj do šálek a Madeleine se zamyslela nad Duncanem. Bylo to s ním vždycky stejné. Vlastně byl milý, šarmantní chlapík, jehož společnost si na cestě s tetou Prudencí parníkem do St. Louis s radostí užívala, protože byl veselý a bezstarostný. Ale měl velkou slabost pro hazardní hry a odmítal se vyučit jakémukoli povolání, jež by mu vyneslo stálý příjem. Byl hráč, a kdyby se ho teta Prudence neujala, neoblékla ho a nevybavila tučným měsíčním kapesným, byl by na tom moc špatně. Peníze, které dostal do ruky, vždycky vzápětí nezadržitelně skončily u „nejbližšího“ hracího stolu – a odtamtud v peněžence někoho, kdo uměl lépe blufovat a odhadovat své šance.

Svým způsobem jí ho bylo líto, že tak mladý je už na scestí. A když opět osaměli, smířlivě začala: „Se zaplacením si nedělej starosti, Duncane. Jestli tvoje novinky opravdu za něco stojí, patřičně tě za ně odměním.“

Skryl úlevu za úsměv a pustil se do sušenek, přestože by teď desetkrát raději dal přednost pečené šunce s vejci a opékanými brambory. „Včera jsem se seznámil se Stephenem Duvallem,“ začal s plnou pusou vyprávět.

„Tak?“ zeptala se bez většího zájmu. „A kde?“

Zaváhal. „V DOMINU. Jeden kamarád ho dobře zná a seznámil mě s ním. A jestlipak víš, co jsem se od něj dozvěděl?“

„Kdybys to věděla, tak bys tu neseděl a nečekal na odměnu,“ podotkla suše.

„Valérie se pokusila ho oddělat!“

Madeleine povytáhla obočí. „Cože?“

Široce se usmál. „To tě probudilo, co? A přitom je to teprve začátek té divoké historie. Povídám ti, že z úžasu

nevyjdeš. Takže Valérie včera ráno přijela na DARBYHO PLANTÁŽ, údajně aby vyjednávala o prodeji COTTON FIELDS – a najednou vypálila z dvouhlavňové brokovnice,“ líčil barvitě a ještě trochu přidával na napětí, aby událost byla řádně dramatická.

„A proč se ho pokusila zabít?“

Duncan pokrčil rameny. „To netuším. Ale muselo to nějak souviset s dvěma otroky, kteří se prý pokusili uprchnout z COTTON FIELDS a přepadli Stephena Duvalla.“

„Stephena Duvalla? Co ten s tím měl společného? Vždyť Duvallovi už dávno museli COTTON FIELDS vyklidit,“ podivila se.

„Překvapil je na Darbyho pozemku, oni na něj zaútočili a on je odpráskl. Jeho sestra to dosvědčila a šerif Russell prý má nezvratné důkazy, že se to odehrálo tak a ne jinak,“ pokračoval ve vyprávění toho, co se dozvěděl od Billyho i z jiných pramenů. „Valérie to zřejmě považuje za odpornou lež a Stephena za zákeřného, chladnokrevného vraha. Tak se chtěla za to a ještě leccos jiného pomstít.“

Madeleine zamyšleně upila ze šálku čaj. „Mimořádná žena,“ poznamenala zasněně.

„Ano. Tak mimořádná, že bude viset, jestli přežije své zranění,“ namítl.

„Jaké zranění?“

„Stephen Duvall je asi lepší střelec. Těžce ji zranil střelou z revolveru, když prchala z domu. Jen tak tak se jí podařilo dostat se na COTTON FIELDS. Ale šerif musel i se svými chlapy a zatykačem odtáhnout s nepořízenou, protože Valérie bojuje se smrtí. Stephen se může radovat hned ze dvou důvodů. Jednak vyvázl živý a zdravý a jednak se brzy své nepřítelkyně tak či onak zbaví. Protože i když zranění přežije, skončí za pokus o vraždu na šibenici. Umře zkrátka v každém případě. A dovedu si představit, že po její smrti už Duvallovi nějakou cestičku najdou, aby získali zpátky své COTTON FIELDS. No tak, není to napínavá historka?“

„Je. Ale mně se vůbec nelíbí!“ Duncan na ni nechápavě pohlédl. „Proč ne?“

Madeleine mlčela. Tvářila se zadumaně. Jí jde pouze o kapitána Melvilla. Valérie ji zajímala jen do té míry, že byla překážkou, která jí stála v cestě, aniž o tom věděla. Z lásky k Valérii Matthew dvakrát odolal jejím svodům, což ji však neodradilo, naopak jen roznítilo její žádostivost. Získat Matthewa se pro ni stalo zábavnou hrou, výzvou, zvláště proto, že se hrálo s otevřenými kartami, neboť kapitán o jejích záměrech věděl. A při posledním setkání už jejím půvabům unikl jen o vlasek, stačilo, aby cesta kočárem trvala o pár minut déle.

Tahle hra však ztratí půvab, když Valérie podlehne zranění, či dokonce bude odsouzena k smrti provazem. Nehledě k tomu tu ženu, kterou viděla jednou, a to na plese Andrého Garlanda, docela obdivovala. V boji o COTTON FIELDS prokázala odvahu a pevný charakter, nenechala se pokořit. Madeleine jako žena, která žije sama a pokouší se prosadit ve společnosti samolibých mužů, věděla, jak trnitou cestou se Valérie vydala. Proto k ní cítila sympatie. Nijak ji však nehryzalo svědomí kvůli tomu, že se zároveň všemi dostupnými možnostmi pokouší zlomit kouzlo, jež kapitánu Melvillovi brání být Valérii nevěrný, byť třeba jen na jednu noc.

Duncan Parkridge nechápal, proč Madeleine tak ponuře mlčí. Zneklidňovalo ho vidět ji takto zamyšlenou. A tak povídal dál, jenom aby něco říkal. „No rozhodně považoval Stephen Duvall to, co se mu přihodilo, za hodně vzrušující, protože včera v noci důkladně oslavoval dobrý konec. Dokonce, jak jsem slyšel, až příliš důkladně, protože se opil, začal být agresivní a zbil jedno tamní děvče.“

Madeleine to vytrhlo ze zamyšlení. „Cos to říkal?“ zeptala se.

Duncan opakoval, co zaslechl v DOMINU. „Ale nedal bych za to ruku do ohně, nemám to ze spolehlivých pramenů. Proslýchalo se, že Stephen jednu nevěstku surově zmlátil.“

„Kde?“

„V DOMINU.“

Madeleine aniž věděla, k čemu jí to bude dobré, mu prikázala: „Pokusíš se dozvědět víc o tom případu.“ Nejasně tušila, že nemůže uškodit, když bude o soukromém životě Stephena Duvalla co možná nejlépe informovaná.

Duncan se radostně zašklebil. Věděl teď, že za své výzvědačské služby bude královsky odměněn. Hráčské kluby v New Orleansu s ním zase můžou počítat, přestože mu Billy Wallison včera večer dokonale vybral peněženku. „Hned za tím půjdu, Maddy. Ale asi ti nemusím vysvětlovat, že v tak nóbl podniku, jako je DOMINO, diskrétnost není jen prázdným slibem. Za pár drinků tam žádné informace z první ruky nezískám. Chápeš, že tam budu muset nabídnout trochu víc...“

Posměšně na něj pohlédla a vstala. „Však ode mě dostaneš dost peněz na to, abys pár lidem mohl rozvázat jazyk,“ slíbila a přešla k sekretáři u okna. Ze zásuvky vytáhla svazek bankovek. „Ale pamatuj si, že nemám v úmyslu kupovat celé DOMINO! Když zjistím, že peníze utrácíš a není z toho žádný užitek, pak jsi, milý Duncane, ode mě dostal poslední cent. Rozumíme si?“ Usmála se na něj, ale z hlasu se jí vytratila veškerá vlídnost; zněl ostře a varovně.

Rozhodil paže v gestu vyjadřujícím rozpaky a pobouření. „Ale Maddy! Přece mě znáš!“

„No právě,“ opáčila tvrdě.

„Slibuj u ti, že si nic z toho nestrčím do vlastní kapsy. Ale něco pro mě z toho taky musí kápnout.“

„Dostaneš to, co obvykle!“ sdělila mu stručně. „A navíc odměnu sto dolarů, když se ti podaří zjistit podrobnosti o té střilečce na DARBYHO PLANTÁŽI. Mám na mysli *zajímavé* podrobnosti, které se člověk nedoče v šerifových protokolech.“

Zachytil svazek bankovek, který mu hodila, a zářil. „Domluveno! Platí, Maddy. Brzy budeš o sto dolarů lehčí!“

8.

Horečka s každou hodinou stoupala, šířila se Valériiným tělem jako prudký požár, jehož plameny zničí všechno, co se jim dostane do cesty. Žhnula zevnitř a žár z ní vycházel ven. S ošklivě zrudlou pletí a zbrocená potem dřímala v horečnatém deliriu, vydávala všechny síly na boj proti ohni, který v ní planul, a klouzala stále rychleji k prahu oddělujícímu život od smrti.

Letitie se od Valérie ani nehnula. S doktorem Rawlingsem se poradila co dělat a on jí ještě dal potřebné pokyny. Vrásčitá porodní bába a kořenářka s vlasy dávno šedivými si dala ze své chýše ve vesnici otroků přinést všechno, o čem se domnívala, že by mohlo aspoň trochu pomoci zahnat hrozící smrt, která už natahovala pařáty po její paní. A k tomu patřily nejen četné koše naplněné všemožnými bylinami, semeny a kořeny, dózičky a skleničky s podivně vonícími či páchnoucími mastmi, různé rozdrcené koření v krabičkách z cypřišového a santalového dřeva, ale také odřené váčky z kůže hadů a vačic, v nichž byly uloženy amulety, o jejichž magické síle byla přesvědčená.

Ale přesto se nespolehala jenom na zázračnou sílu těchto záhadných kostí, střepů, svazečků pírek, vlásků novorozenců, kohoutích drápů a uschlých zvířecích pohlavních orgánů symbolizujících plodnost a život. Třebaže některé podstrčila Valérii pod polštář a jinými jí občas jemně a v kruzích přejížděla po těle.

Přesně dodržovala pokyny doktora Rawlingse, často měnila obklady na lýtkách a čele, které měly srazit horečku, potírala mastmi od lékaře okolí rány, podávala Valérii malé dávky laudana, když se svíjela bolestí, svlažovala jí vodou rty. Čisté ručníky a vodu, kterou nebrala z nádrže, ale dávala pro ni posílat k určitému prameni v lese, jí do pokoje přinášeli každou hodinu.

Matthewa a Travise strpěla u Valériiny postele pokaždé jen pár minut. Byla pevně přesvědčená, že přítomnost mužů, jež nedovedou pečovat o smrtelně nemocnou, není dobrá pro vytoužené uzdravování. Zoufalý strach o ženu, kterou milují, i jejich bezmocnost považovala za rušivé vlivy. Proto je vždycky za chvíli posílala z pokoje pryč.

Ale když noc pokročila a hodiny se táhly jako teplý dehet, Matthew už nevydržel čekat společně s advokátem v dolních místnostech panského domu, kde bylo ticho jako v hrobě, a jen pořád dokola přemýšlet. Neustále měl před očima obraz Valérie, jak se v ložnici nad nimi v horečce převaluje na posteli a bojuje o život. A je u ní jenom stará černoška, která jistě dovede pečovat o nemocné, ale sotva je ten pravý člověk, jehož by si Valérie přála mít po boku v těchto těžkých chvílích, kdyby byla schopna uvědomit si svoji situaci a vyjádřit se k ní. Prostě k ní musí, ať Letitie hudruje, jak chce a namítá cokoli. Jeho místo je po Valériině boku. To je také jediné, co dává smysl. Protože na spaní nemá ani pomyslen, na knihu se nedokáže soustředit a na šachy, k nimž ho vyzval Travis, také ne. I právník se takto zoufale a marně pokoušel aspoň na chvíli rozptýlit myšlenky a zkrátit si mučivé hodiny čekání.

„Jste na tahu, kapitáne.“

Matthew se vylekal. „Cože?“

„Jste na tahu, kapitáne, a to už dobrých dvacet minut,“ odpověděl Travis a pohybem hlavy ukázal na hodiny na křbové římse.

Matthew na něj chvíli zmateně zíral, jako kdyby jen těžko chápal, co po něm Travis vůbec chce. S nelibostí zavrtěl hlavou sám nad sebou. Skutečně dobrých dvacet minut civěl na šachovnici, aniž vůbec vzal figurky na vědomí. Co tady proboha dělá? Copak je nějaký šašek, kterému může černošská kořenářka přikazovat, co smí a co ne?

Prudkým pohybem smetl svého krále z pole. „Tak a ke všem čertům dost! Mám toho po krk! Ani mě nenapadne ještě déle tady nečinně sedět a předstírat, že mě tahle hra

dokáže třeba jenom na minutu uklidnit!“ vybuchl a vyskočil z křesla.

„Ono nám ale nic jiného nezbyvá,“ poznamenal zachmuřeně Travis Kendrik, jehož obvyklý výraz optimistické lhostejnosti již také hodně utrpěl. Zdaleka nevypadal tak klidně a vyrovnaně jako před několika hodinami, když se dohodli na příměří po dobu Valériiny nemoci. Kruhy pod očima a bledost, která ještě zdůrazňovala špičaté rysy tváře, nesvědčily jenom o tělesné únavě. Sebedůvěra Travise Kendrika byla hluboce otřesena.

„Ale kdež!“ odporoval Matthew. „Samozřejmě nám ještě leccos zbývá. Můžeme být u ní nahoře. A to je desetkrát lepší než tady dole – bez ohledu na to, jestli se jí teď daří lépe nebo hůř!“

„Souhlasím s vámi, kapitáne. Ale bohužel bude Letitie zásadně proti a ona je odpovědná za péči o Valérii...“

Matthew mu podrážděně vpadl do řeči. „Doktor Rawlings může mít desetkrát pravdu, když tvrdí, že u ní je Valérie v nejlepších rukou. Dokonce se modlím k Bohu, aby tomu tak bylo. Ale to mi nezabrání, abych také nebyl po Valériině boku, přestože mě nevnímá! Zápasí se smrtí, a kdyby skutečně ta hrůzná chvíle nastala, chci být aspoň u ní a držet ji za ruku! Nikdy bych si neodpustil, že jsem ji v poslední hodině nechal o samotě jenom se starou Letitií. A také to nenechám tak daleko dojít. Budu u Valérie bez ohledu na to, jestli zemře, nebo se bude uzdravovat!“

Travis Kendrik souhlasně přikyvoval. „Tahle myšlenka mi už dobře hodinu nedopřává klidu. Měli bychom Letitii postavit před hotovou věc, kapitáne.“

„Přesně to mám v úmyslu, pane Kendriku,“ prohlásil rozhodně Matthew.

Travis vytáhl z kapsy vesty zlatou minci a tázavě pohlédl na Matthewa. Držel peníz mezi palcem a ukazováčkem. „Předpokládám, že si také nepřejete, abychom u Valériiiny postele seděli jako siamská dvojčata. Nerad bych tam byl spolu s vámi a předpokládám, že i vy nebudete postrádat

moji společnost, když už se musíte smířit s Letitiinou," dodal sarkasticky.

„Zcela jistě mi chybět nebudete," upřímně přiznal Matthew.

Travis se unaveně usmál. „Tak bychom si měli jít navzájem z cesty a u Valériina lože se střídat.“

Melville přikývl. „Každé dvě hodiny," navrhl.

„Dobře. A teď ať rozhodne los, kdo z nás musí ještě dvě hodiny počkat a kdo Letitii jednoznačně vyloží, že se teď musí připravit na společnost," dokončil právník.

„Tak co si zvolíte, kapitáne?"

„Orla.“

Travis vystřelil nehtem palce minci do vzduchu. Věděl, že kapitán Melville je zkušený hráč a ovládá všechny sázkařské triky, nelze ho tedy tak snadno podvést. Proto se ani nepokusil svému štěstí napomoci tím, že by zachytil padající minci na hřbet ruky a samozřejmě přitiskl druhou rukou orlem dolů, nýbrž ji nechal dopadnout na zem, což vyloučilo jakoukoli manipulaci.

Strana s orlem byla nahoře.

Kendrik se znovu posadil do křesla. „Tak tedy na shledanou za dvě hodiny, kapitáne," vypravil ze sebe a stěží skrýval zklamání.

Matthew ani neodpověděl a spěchal nahoru. Nemohl se dočkat, až uvidí Valérii a udělá jediné, co je v jeho moci, totiž prostě bude u ní.

Opatrně otevřel dveře a vešel do pokoje, kde nemocná ležela. Počínal si tak tiše, že si ho Letitie ani nevšimla. Právě s amuletem prováděla nad Valérií svá kouzla, ve vzduchu nad jejím tělem pomalu kroužila rukou a mumlala přitom nesrozumitelná zaříkadla v jazyce, který Matthew ještě nikdy neslyšel, třebaže projel kus světa.

Polekala se, když se objevil mezi krbem a postelí a jeho stín dopadl na Valérii. „Odejděte," přikazovala mu šepem a spěšně schovávala za záda svázaná pírka.

„Proč?" zeptal se klidně, přitáhl si židli a usedl na druhé straně postele s nebesy.

„Massa Melville, vy neumíte pečovat o nemocné!“ namítla Letitie se směsicí výčitky a respektu.

„Určitě ne tak dobře jako ty,“ přisvědčil. „Ale také nemám v úmyslu tě vystřídat. Budu tady jenom potichu sedět.“

Letitie nervózně zakoulela očima a kousala se do spodního rtu. „Ale za pět minut zase musíte jít, massa Melville! Nebylo by dobře, kdybyste zůstal déle. Pro slečinku by to nebylo dobře,“ naléhala tiše. „Tohle není nic pro muže... a už vůbec ne pro gentlemana! To je věc žen. Jenom pět minut, ano?“

Matthew sáhl po Valériině ruce a horkost, jakou ucítil, ho vyděsila. „Zůstanu tady *dvě hodiny*, Letitie. A potom mě vystřídá pan Kendrik!“ prohlásil, aniž se na ni podíval. „Od této chvíle bude u Valériiny postele vždycky také někdo z nás.“

„To nejde!“ zachraptěla stařena, zjevně zděšená vyhlídkou, že bude neustále mít kolem sebe jednoho z nich.

„Omyl, Letitie. To jde a tak to také bude! Tak se s tím smíř!“

„Ale to se přece nehodí, aby byl nějaký muž neustále u lože nemocné ženy!“ protestovala prudce.

Matthew lhostejně pokrčil rameny.

Letitie lomila rukama. „To nemůžu připustit, vždyť slečince pořád měním obklady a obvazy! A pokaždé vás nemůžu posílat ven, to by rušilo klid, který potřebuje.“

„Také bych neodešel, Letitie,“ pravil klidně a pohladil Valériinu ruku.

„Massa, to opravdu nejde, abyste tady zůstal. Prosím vás, mějte rozum! Vždyť je to jenom pro vaše a Valériino dobro, když...“

„... když tady zůstanu!“ vpadl jí do řeči už ostře. Měl dost dohadování o společenských konvencích tváří v tvář smrti. „A přesně to také udělám, i kdybys namítala nevímco, Letitie. A je mi úplně jedno, co se hodí a co ne! Víím, jak vypadá nahá žena, a také víím, jak vypadá nahá Valérie!“

Černoška se hlasitě nadechla.

„Tak přestaň s takovými nesmysly, teď je důležité jenom jedno: aby se Valérie uzdravila! A tím jsme o tomhle tématu skončili. Od této chvíle o tom nechci slyšet ani slovo!“ uzavřel tiše, ale energicky.

Letitie sklesla do svého křesla jako pytel neštěstí, mlčky a rozrušeně.

Okamžik bylo slyšet pouze praskání třísek v plamenech krbu a Valériin těžký dech.

Potom Matthew prolomil tísnivé mlčení a změněným, mírným hlasem dodal: „Ostatně nemám nic proti tomu, když budeš používat také své byliny a amulety. Musíme zkusit opravdu všechno.“ Nevěřil sice takovým šamanským praktikám, ale bylo důležité, aby Letitie získala pocit, že se vším, co činí, kapitán souhlasí a uznává to. Požádá Travise Kendrika, aby se zachoval stejně.

Zřejmě opravdu pronesl správná slova a smetl tak všechny její skryté obavy, protože černoška si s úlevou oddychla, opět se vzpřímila v křesle a napětí, které v pokoji vládlo, se rozplynulo.

Matthew držel Valérii za ruku a srdce se mu svíralo, když viděl, jak rychle a mělce dýchá, a jak se horečka rudým leskem, který mu naháněl mrazení v zádech, podepsala na její tváři. Zpocené vlasy se jí lepily na hlavu. Oči měla zavřené, nic a nikoho kolem sebe nevnímala, a když jí rozpalené tělo zaplavila vlna bolesti, obličej se jí stáhl utrpením, skrčila se a z hrdla se jí dralo sténání, které Matthewa rozdíralo, protože bylo tak tiché a pokaždé připomínalo poslední, zoufalé zanaříkání. Jako kdyby jí docházely poslední síly.

A nebylo nic, co by pro ni mohl udělat, kromě toho, že vedle ní sedí a drží ji za ruku, občas jí otře čelo vlhkou žínkou a pomůže Letitii vpravit do ní trochu vody.

Ty dvě hodiny ho vyčerpaly víc než nejhorší bouřka, jakou kdy na moři zažil. Ale ještě horší byly dvě hodiny, které trávil v knihovně, když u Valérie seděl Kendrik. Někdy musel ze všech sil potlačovat chuť advokáta zřezat a vyhodit z COTTON FIELDS, prostě udělat něco, aby ho už neměl na

očíh. Bylo pro něj nesmírně těžké smířit se s tím, že Kendrik má mít stejné právo jako on, a už vůbec se nedokázal vyrovnat se skutečností, že jeho slovo nemá na plantáži ani z poloviny takovou váhu jako rozhodnutí toho právníka. Ovládal však zlost i žárlivost a dodržoval dohodu.

Fanny Marshová, Valériina dlouholetá komorná a důvěrnice, se k nim někdy přidružila, bledá a s očima doruda vyplakanýma – ale nikdy, když u Valérie seděl Matthew. Přestože ke kapitánu Melvillovi zachovávala patřičný respekt a nedovolila si ani sebemenší nezdvořilost, přece jen mu lehce dávala najevo, že mu připisuje odpovědnost za to, jak teď Valérie musí bojovat o život. Ani jí to neměl za zlé, sám si trpce vyčítal, že se už mnohem dříve nepřiměl k tomu, aby Valérii na COTTON FIELDS navštívil a usmířil se s ní. Kdyby byl u ní, nedošlo by k této katastrofě – už jen proto, že by jí nikdy nedovolil, aby sama odjela na DARBYHO PLANTÁŽ. To pomýšlení a výčitky svědomí ho krutě mučily – a tohle také bylo něco, co Travisu Kendrikovi nikdy neodpustí. Nechal ji odjet, přestože přece *musel* vědět, že s Valérií něco není v pořádku!

Noc ustupovala svítání a Valériin stav se nezměnil. Horečka zůstávala nebezpečně vysoká a nemocná se ani tento, ani další den neprobrala z deliria.

Matthew i Travis s rostoucím strachem sledovali, jak Valérii den za dnem ubývají síly, jak je stále slabší a tvář se jí propadá. Neodvažovali se o tom mluvit, ale každý, kdo se na ni podíval, viděl, jak rychle hubne.

Jenže její vůle žít byla silná. Každou buňkou vyčerpaného těla bojovala proti palčivému ohni, který ji stravoval.

A potom, šestého dne, se karta obrátila a horečka začala klesat. Bylo příliš brzy na to, aby mohli jásat a děkovat Bohu za zázrak, protože hrozilo ještě tolik nebezpečí, jež mohla lehké zlepšování stavu přerušit. Avšak poprvé se zrodila reálná naděje, že nad zraněním zvítězí.

Sedmého dne ráno se Valérie probrala z horečnatých mrákot. Otevřela oči a nejprve nechápavě hleděla na

baldachýn nad postelí, potom se její pohled projasňoval. Poprvé po týdnu si začala uvědomovat prostředí.

Matthew právě chtěl odejít z pokoje, protože jeho dvě hodiny uplynuly, když Letitie vyskočila ze židle a radostně vykřikla.

„Massa Melville! Probírá se! Ježíšmarjá, konečně přichází k sobě! Je zase mezi námi! Díkybohu!“

Matthew pustil kliku a hnál se zpět k Valérii. Zaplavilo ho štěstí, když pohlédl do jejích unavených, ale jasných očí. A měl pocit, jako kdyby jí v zorníčkách opět zářily jiskřičky jako zlaté vločky.

„Proboha, Valérie!“ Hlas mu málem selhal, uchopil jí ruku a opatrně stiskl. Vůbec nevěděl, co říct.

A ona stisk opětovala! Lehce, avšak citelně.

Jemný úsměv se stopou úžasu rozjasnil vyhublou tvář. „Matthewe... to je krásné,“ zašeptala „Tak to tedy nebyl sen... opravdu jsi přišel.“

Polkl a jenom němě přikývl. „Jenže už bylo příliš pozdě, má drahá.“

Vzpomínky se jí zvolna vracely a zamračila se. „Měla jsem ho zabít, Matthewe... Zavraždil Ednu a Toma... úplně chladnokrevně!“ vypravila ze sebe namáhavě. „Nevím... proč jsem to neudělala...“

„Na to teď nemysli, prosím tě,“ domlouval jí, když viděl, jak ji vzpomínka trápí a mluvení namáhá. „Nejprve se musíš uzdravit a znovu nabrat síly.“

Valérie obrátila hlavu k Letitii. „Jak dlouho...?“ zeptala se.

„Týden, slečno Valérie. Všichni jsme si dělali strašné starosti, protože jste měla hrozně vysokou horečku. Žhnula jste jako výheň. Doktor Rawlings vám vyjmul střelu. Musel říznout hodně hluboko, opravdu jsem měla strach, abyste mu nezůstala pod nožem. Ale vy jste pravá Duvallová, taková, jako byl váš otec, dej mu Pánbůh věčnou slávu. Bojovala jste a nevzdala to. Pro nás všechny to byl zlý týden. Massa Melville a massa Kendrik se nehnuli od vaší postele.“

Valérie si povzdychla. „Ach Travis... ten dobrák Travis...”

Matthew cítil, jak v něm stoupá vztek, že se Leti ve své upovídánosti zmínila o právníkovi, nedal však na sobě nic znát. Co znamená pichlavá žárlivost proti povznášejícímu pocitu, že Valérie unikla smrti.

„Tak teď bude zase všechno dobré,“ radovala se Letitie. Po dlouhých dnech mlčení byla nyní k nezastavení. Musela svoji radost, jež ji naplňovala jako kynoucí těsto, nějak vyjádřit. „Ještě o vás musím pořádně pečovat, ale smrti jste seskočila z lopaty... i když jste si s tím dala na čas, slečno Valérie. Rozhodně jste nad horečkou nezvítězila snadno a lehce. Dost dlouho to s vámi vypadalo moc zle. Lou Crock by nevsadil ani půl unce tabáku na to, že to dokážete, a to už je co říct, protože on vždycky sází proti všem. Při posledních kohoutích zápasech dokonce vsadil na zvíře, které už bylo na jedno oko slepé. A samozřejmě nevyšlo z arény živé. Je to hlupák.“

„Leti!“ napomenul ji rozzlobeně Matthew.

Černoška se jen zasmála. „Jo jo, massa Melville má pravdu. Stará Leti zase moc žvaní. Ale to já vždycky, když je nejhorší za námi. Udělá to člověku dobře. Život musíme ukecávat, dejte si poradit od staré báby, jako jsem já. Se smrtí se musí mluvit stejně jako se životem,“ dodala ještě spěšně a pak hned změnila téma. „Hrozně jste zhubla a jste strašně bledá. Hned pošlu nějaké děvče do kuchyně, aby vám uvařilo silnou polévku. Vývar s masem z kuřecích prsou, ten vám dodá sílu.“

„Mám jenom žízeň,“ zašeptala Valérie.

„Počkejte, dám jí napít sám,“ vzal Matthew Letitii sklenici z rukou. Posadil se na kraj postele, jemně pozvedl Valérii hlavu a přidržel jí. Vyčerpaně pak klesla na polštář. Víčka se jí chvěla, když bojovala s únavou, která hrozila, že ji opět stáhne do hlubokého spánku.

„Matthewe...”

Sklonil se nad ni, aby jí lépe rozuměl. „Jsem tady, Valérie.“

„Tak dlouho jsem na tebe čekala... a ty jsi nešel.“

„Ano, bylo to ode mě strašně hloupé,“ přiznal. „Byl jsem příliš hrdý a cítil jsem se uražený.“

„Tvůj dopis...“

„Nemluv o tom,“ přerušil ji jemně a cítil tlak v žaludku. Hrome, dopustil se spousty chyb. Není zlé, když člověk udělá chybu, dělá je každý. Horší je, když své chyby rozpozná, a přesto není schopný proti nim něco podniknout, napravit je. „Byl jsem zatracený blázen, když jsem věřil, že těmi hloupými řádky můžu smést ze světa to, co jsem ti vyčetl na plese Andrého Garlanda. Valérie, byl jsem zaslepený, prostě jsem strašně žárlil na Travise Kendrika.“

Pousmála se. „Ach Matthewe...“

„Ano, žárlil jsem na něj a žárlím pořád,“ přiznal. „Když jsem tě s ním viděl, zkrátka mě opustil zdravý rozum. Ale tomu, co jsem ti pak řekl, jsem nikdy skutečně nevěřil. Byla ve mně žárlivost, uražená hrdost, která mě přinutila vyslovit ta ošklivá slova. Valérie, prosím tě, odpusť mi.“

„Věděla jsem, že to nemyslíš doopravdy,“ vypravila ze sebe ospale a touha po spánku ji přemáhala. Jen stěží držela oči otevřené.

„Valérie, ty jsi mi odpustila?“

Přikývla a šeptem dodala: „Řekni mi to... Chci to zase slyšet... Po tak dlouhé době... Čekala jsem na to.“ Zavřela oči.

„Miluju tě, Valérie,“ šeptal jí do ucha.

„Ano... láska,“ vydechla a vzápětí usnula.

Měl slzy v očích, když ji zlehka políbil na rty a vstal. Zůstal ještě několik minut u postele a držel ji za ruku, naslouchal dechu, mnohem klidnějšímu a pravidelnějšímu než v uplynulých dnech.

Když proti své vůli vyšel ze dveří, Kendrick už mu kráčel chodbou naproti. Bylo to poprvé, co Matthew v těchto strašných, dlouhých dnech čekání překročil svoji dobu v pokoji nemocné. A Travis věděl, že se muselo stát něco neobvyklého.

„Jak se jí daří?“

Matthew se šťastně usmál. Ze srdce mu spadl ohromný balvan. Valérie se uzdraví a všechno mezi nimi bude zase v pořádku. Cítil se tak skvěle, že mu právníka bylo až trochu líto. Valérie pro něj zůstane nedosažitelná. Miluje jenom jeho, Matthewa Melvilla. Patří k sobě a nikdo na tom nemůže nic změnit. A už vůbec ne tenhle mužík s myší tváří, i kdyby byl sebelepší advokát. „Valérie je z nejhoršího venku! Probrala se a byla při smyslech. Samozřejmě je ještě velmi slabá a potřebuje velkou péči, aby se postavila na nohy. Ale nejhorší je za ní, i když ještě delší čas potrvá, než bude moci vstát z postele,“ vykládal s překypující radostí.

Právník si oddychl a přejel dlaní po bledém, starostmi a nevyspáním poznamenaném čele. „Díkybohu!“ zašeptal.

Matthew ustoupil ode dveří. „Ale hned zase usnula, tak se chovejte tiše.“

Ale Travis se od této chvíle vzdal svého práva na střídání.

Když se ho Matthew udiveně zeptal na důvod, odpovéděl: „Jsem střízlivý člověk, pane Melville. Dokud Valériin život visel na vlásku, bylo mé místo po jejím boku. Ale teď, když se konečně její stav zlepšuje, rád vám přenechám místo vedle ní. Držte ji za ruku,“ dodal sarkasticky, „já se budu snažit zachránit jí krk.“

Ještě téhož dne dopoledne odjel do New Orleansu. Matthew Melville se domníval, že za poslední dny toho muže poznal a prohlédl. Ale teď si tím zdaleka nebyl jistý.

9.

Dech jí v bílých obláčcích stoupal od úst a panenkovsky hezký obličejík měla rozpálený. Rhonda hnala koně přes poslední pahorky, které dělily panský dům a jeho hospodářské budovy od osady otroků ležící na severu. Když

zahlédla obytný dům a přilehlá stavení, přitáhla mladé kobyle uzdu a pokračovala volným poklusem.

Tvář měla stále ještě zrudlou chladným větrem a namáhavou jízdou, plavé vlasy pocuchané. Na prostranství před stájem panoval nedělní klid. Dva staří, skvrnití psi s šedivými čumáky a zplihlou srstí, kteří už nestačili na lov a dostávali jen chleba z milosti, leželi na vysloužilém, rozpukaném mlýnském kameni vedle napajedel a sotva pozvedli hlavu, když Rhonda vjela na dvůr.

Z vysokých otevřených vrat vyšel mladý, pěkně urostlý černoch. Váhavě se blížil k slečně. Oči klopil k zemi, jako kdyby se bál setkat se s přímým pohledem jezdkyně.

Rhonda zastavila koně, opřela ruce s otěžemi o hrušku sedla a s pobaveným úsměvem čekala, až Benjamin Crest obejde koně.

Spokojeně si ho prohlížela a přemítala, kolik za něj v aukci asi může dostat. Určitě víc než dvanáct set dolarů. Phyllis Stephenovi vynesla také skoro tolik. Ne, Benjamin má jistě cenu dobrých osmnáct set dolarů. Je to přímo ukázkový kousek zdravého, silného otroka a v osmnácti letech je na vrcholu sil. Stovka za každý rok je opravdu přiměřená cena.

Ale Benjamin je nejen silný a šikovný pacholek od koni, ale v jejích očích na černocha i velmi pohledný muž. Měl tmavou pleť, avšak nepřipomínala černý krém na boty, jak se jí to u negrů hnusilo, nýbrž měla teplý tón leštidla na tmavý nábytek. Tvář nebyla vysloveně krásná, přesto skýtala příjemný pohled, měl pěkně tvarovaný nos a rty nebyly odulé ani příliš masité. Zato postavu měl dokonalou, mohl by stát modelem pro sochu černého Apollona. Rhonda se tiše usmála. Dobře věděla, proč si vybrala právě jeho. Zkrátka má dobrý vkus.

„Pomoz mi dolů,“ poručila, přestože nikdy nepotřebovala, aby jí někdo pomáhal vyhoupnout se na koně či z něj seskočit. Už v osmi letech nepotřebovala žádnou pomoc, aby se dostala do sedla. V tomto případě jí také jde o něco úplně jiného, totiž o tělesnou blízkost. Těšilo ji sledovat

a cítit, jak ho vzrušuje, když se jí dotýká. Měl strach před ní a mocí, jakou nad ním jako žena, především *bílá* žena, měla. Přesně věděla, že se všemožně pokouší nebrat její půvaby na vědomí a nenechat se svést.

Dosud se opravdu držel statečně, to musí přiznat. Byl první z jejích černošských milenců, kdo dokázal odolávat tak dlouho. Možná se bál víc než všichni před ním. Ale s tím si nedělala starosti. Naopak. Zvyšovalo to její rozkoš, protože nakonec si stejně svoji vůli prosadí. Strach a rozum nedokážou natrvalo vzdorovat svodům slasti. Kromě toho, který negr má třeba jen náznak šance vzpouzet se vůli bělocha? Benjamin tu hru prohrál už v okamžiku, kdy se rozhodla, že se stane jejím dalším milencem. No, však mu pomůže, aby se konečně odhodlal.

„Ano, slečno Duvallová,“ zamumlal, přistoupil ke koni, a když seskakovala ze sedla, chytil ji kolem pasu.

Rhonda mu sklouzla do náruče a na vteřinu se k němu přitiskla nadry, jak to udělala při podobných příležitostech již několikrát. Pocítila pohyb v jeho kalhotách. Ale už ji pustil, rychle ustoupil a sáhl po uzdě, aby mohl koně odvést do stáje.

„Dobře to děláš, Benjamine,“ pochválila ho a šla za ním.

„Děkuju, slečno Duvallová,“ usmál se rozpačitě.

„Je nádherný den, nemyslíš?“ zeptala se a prošla vraty.

„Ano, slečno Duvallová,“ přisvědčil zdvořile Benjamin, zavedl klisnu do jejího stání, rozepnul jí postroj, odebral sedlo a položil je na dělicí zídku.

Rhondin pohled se svezl na černého hřebce stojícího o tři boxy dál. „Bratr se už vrátil z New Orleansu, Benjamine?“

„Ano, slečno Duvallová. Krátce potom, co jste si vyjela.“

„A pan Darby a moje matky jsou taky už zpátky?“

„Kočár se ještě nevrátil, slečno Duvallová.“ Odpovídal jí na otázky, ale ani se neodvážil na ni pohlédnout a předstíral, že je plně soustředěný na práci. Přitom byl tak dobrý pacholek, že by dokázal pečovat o koně třeba i poslepu.

Přikývla, zkřížila paže na prsou a pokárala ho: „Cožpak jsem ti už několikrát nenakázala, abys mi říkal Rhondo?“

„Ano... já... to jsem zapomněl, slečno...“

„Ano?“

„... slečno Rhondo,“ zašeptal a sklonil se pod koňské tělo tak, aby zvíře bylo mezi ním a Rhondou.

Posměšně se usmála. Moc se mylí, jestli se domnívá, že jí unikne. Ať se pokusí o cokoli, nebude mu to nic platné. „Ty jsi tady dneska odpoledne sám, vid’?“

„Ano,“ přiznal nerad a okamžitě si uvědomil chybu, které se dopustil. Proto spěšně dodal: „Ale za chvíli přijde Jimbo. Chce se podívat na podkovu, co se uvolnila Samatě.“ Jimbo Breckett byl statný černošský kovář na DARBYHO PLANTÁŽI.

„Aha,“ přikývla Rhonda a sledovala ho při práci. Bavilo ji, jak zaujatě a důkladně hřebelcuje její kobylku a z celého srdce si přeje, aby už Rhonda ze stáje konečně odešla.

Ale ani ji nenapadne mu tohle přání splnit. Protože už nevěděl, co by ještě mohl udělat, chystal se, že začne ve stání kydat hnůj, přestože bylo teprve nedávno čerstvě podestláno. Rozhodla se, že je nejvyšší čas vzít věc do svých rukou.

„Zapomněl jsi uklidit sedlo do sedlářny, kam patří,“ pokárala ho lehce.

„Ne, slečno... Rhondo. Odnesu ho tam hned, jakmile tady budu hotový,“ namítl, jako kdyby tušil, co má Rhonda za lubem. Avšak nedopřála mu žádnou výmluvu ani kličku. „Ale já chci, abys mé sedlo uklidil hned,“ přikázala jemně, leč důrazně.

„Ano, slečno Rhondo.“ Opřel vidle o stěnu, vzal sedlo a kolébavým krokem zamířil do místnosti, kam se sedla ukládala.

Rhonda se držela dva kroky za ním.

Sedlářna byla velká místnost, kde také měl svoji dílnu sedlář. Na stěnách visely nejrůznější postroje. Na polici na malých dřevěných špalcích byla uložena řada sedel nejrůznějších velikostí, upravená podle koňských hřbetů. V druhé polici byly uskladněny sedlové tašky, deky na koňské hřbety a kožená pouzdra na pušky, jaká se koním připínají při lovech. Cenná sedla a postroje, které panstvo používalo

jen při zvláštních příležitostech, se uchovávala v masivní skříni, jež měla po stranách větrací otvory. Klíč od ní měl Justin Darby schovaný u sebe v pracovně. U okna, kde měl svůj pracovní stůl sedlář, visely od stropu různě velké kusy kůže různých druhů a kvalit. Na stole byly rozloženy podivné šablony a nože.

Rhonda milovala sedlářství na DARBYHO PLANTÁŽI, stejně jako je milovala na COTTON FIELDS. Pach kůže a oleje na ošetřování sedel se tu mísil se zvláštním pachem koní a vytvářel nádhernou vůni. Spjojovala ji se svými prvními sexuálními zážitky a pokaždé ji vzrušila.

Benjamin Crest uložil sedlo na místo – a polekaně se otočil, když slyšel, jak Rhonda zasunula závoru. Pokoušel se dívat jí přes rameno, když ze sebe namáhavě vypravil: „Musím... musím se vrátit ke své práci. Slečno Rhondo, prosím vás, otevřete.“

„Každý si občas zaslouží přestávku, Benjamine,“ usmála se svůdně. „Nebudeš mít nic proti tomu, když ti budu říkat Bene, vid' že ne? Nebo ti obvykle říkají jinak? Jakpak?“

„Jamie.“

„Jamie se mi líbí dokonce ještě víc než Ben. Tak od této chvíle budeš už jenom Jamie. A buď tak hodný a stáhni deku přes okno, já mám ráda šero.“

Zoufale na ni pohlédl. „Slečno Rhondo, prosím vás...“

„Přece mě nechceš nechat čekat, nebo snad ano?“ zeptala se varovně. Přistoupil k oknu a zatáhl starou koňskou houni, kterou tam v zimě sedlář zavěsil. Ponechal jen na dlaň širokou mezeru, kterou dovnitř vnikalo světlo. Rhonda pocítila příjemné chvění v celém těle, které se soustřed'ovalo v nádherný pocit mezi nohama. Bradavky jí v radostném očekávání ztverdly?

„Pojď sem ke mně, Jamie!“ poručila tiše.

Mlčky poslechl.

„Pověz mi pravdu, Jamie! Líbím se ti?“

Sklopil oči. „Jste překrásná mladá lady, slečno Rhondo. Rodiče na vás mohou být hrdí.“

„To jsi řekl pěkně,“ zasmála se. „Myslíš, že muže... vzrušuju?“ V hlase jí zazněl svůdný tón.

„Gentleman, jemuž věnujete svou přízeň, se může považovat za šťastného člověka,“ odpověděl vyhýbavě.

„Tohle jsem od tebe slyšet nechtěla, Jamie. Proto se tě zeptám ještě jednou a jasně: Myslíš si ty, že jsem krásná? Vzrušuju tě?“

Prudce polkl. „Já... já jsem negr, slečno Rhondo!“

Znělo to nešťastně. „Prosím vás, nechte mě odejít, ať se můžu vrátit ke své práci.“

Vůbec jeho prosbu nevzala na vědomí. „Myslím ale, že jsi zatraceně pěkný negr a líbíš se mi. Dokonce moc.“

Krev mu stoupla do tváří. „To je od vás moc laskavý, ale...“

„Správně, jsem velmi laskavá,“ vpadla mu do řeči. „A mám v úmyslu být k tobě ještě laskavější. Ale zdá se mi nespravedlivé, že jsi mi pořád ještě nepověděl, jak se ti líbím. Cožpak jsem ti já upřímně nepřiznala, že ty se mně líbíš? Tak co?“

Na čele mu vyvstal pot. „Já... já to přece nesmím. Jsem jenom negr a vy jste bílá lady! Prosím vás, neptejte se mě na takový věci, já na to nesmím odpovédět, to přece dobře víte!“ žadonil.

Triumfálně se zasmála. „Ale já ti to dovolím – a nepustím tě dřív, dokud mi neodpovíš!“

Padl na kolena. „Prosím vás, nedělejte to! Massa Darby mě dá zbičovat k smrti, když se dozví, že jsem tu byl s vámi sám. Slečno Rhondo, mějte se mnou slitování! Každou chvilku může přijít Jimbo a to už nesmíme být spolu zavření v sedlárně!“

„Budu o tom přemýšlet, když mi povíš pravdu,“ trvala na svém. „A konečně vstaň! Z Jimba nemusíš mít strach. Je neděle a má volno! Už do sebe nalil dost kukuřičného piva a na nějakou uvolněnou podkovu si ani nevzpomene.“

Pomalů vstával. „Ale stejně! Nesmíte to dělat!“

Výsměšně povytáhla obočí. „Co nesmím dělat, Jamie? Tak mi to řekni!“

Sklopil hlavu, nervózně si mnul ruce a přerývaně se vytácel: „Mě... tak mást... zahrávat si se mnou.“

„Ale Jamie!“ předstírala Rhonda lítost. „Vůbec jsem netušila, že na tebe tak působím. Mrzí mě, jestli jsi kvůli mně zmatený. To jsem neměla v úmyslu. A zcela určitě si s tebou nechci zahrávat, v tom ohledu tě můžu uklidnit.“ Položila ruce na jeho nahý krk nad potrhanou košilí. Pod jejím dotykem se roztrásl a prudce couvnul.

„Nedělejte to, prosím vás!“ žadonil zoufale.

„Copak je, jsem ti odporná?“ vyptávala se posměšně.

„Ne, samozřejmě ne! To přece víte,“ uniklo mu, než se stačil ovládnout. Napětí se pro něj stávalo nesnesitelným.

„Tak proč mi to neřekneš? *Pověz mi to konečně! Dříve* se odtud nedostaneš! Chci vědět, co cítíš a co si myslíš, když se tě takhle dotýkám!“ přikazovala panovačně.

„Že jste neuvěřitelně krásná a vzrušující a já jsem negr, který už jenom za pohled, který si někdo špatně vyloží, může být zbičován!“ vypravil ze sebe těžce.

Rhonda rozeplula první háček pláštěnky, kterou měla při vyjíždce na sobě. „Tak ty si tedy myslíš, že jsem krásná a vzrušující, ano?“

„Mlčky přikývl.“

„Hodně vzrušující?“

„Prosím vás, nemuňte mě už!“ Upřel na ní velké, vroucně žadonící oči.

Se zdánlivým porozuměním přikývla a v hlase jí zněl strojený soucit: „Máš pravdu, Jamie. Dost dlouho jsem tě trýznila. Teď nastal čas, abych to trochu napravila. Neměl by sis myslet, že jsem si s tebou jenom zahrávala.“ Pohnula rameny a pláštěnka sklouzla na zem. Rhonda si začala rozepínat sametový živůtek se šůsky sahajícími ke klínu.

Jamie zíral s nechápavým výrazem v tváři, jak se před ním začala svlékat – mladá, bělošská slečinka! Když odložila kabátek a ukázala se tmavomodrá košilka, která obepínala její prsy jako druhá kůže, přidušeně zasténal, jako kdyby nemohl popadnout dech. „Proboha, nedělejte to!“ supěl.

Rhonda se jen usmála a začala rozvazovat stuhy košilky. Toho dne si neoblékla pevný korzet, protože jí to bylo při jízdě na koni nepohodlné, proto byla i košilka zavázaná jen volně a teď neměla problém stužky rozvazovat.

Když stáhla ramínka a úplně odhalila ňadra, oči mu málem vypadly z důlků.

„No tak, vezmi je do rukou,“ šeptala svůdně. „Vím, že chceš. Vidím to na tobě!... Moc dobře to vidím.“

Ale zavrtěl hlavou a couval před ní jako před ďábelským pokušením. Chtěl něco povědět, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Pozadu tápal ztemnělou místností do nejzazšího kouta, jako by se chtěl před ní schovat – před ní a před svojí touhou, kterou tělo jasně prozrazovalo.

„Ty to chceš a já to chci taky,“ šeptala Rhonda a šla za ním. „Když jsem tě poprvé viděla, hned jsem věděla, že se to stane, Jamie. Nemůžeš na tom nic změnit.“

Jamie narazil zády na zeď. V očích měl strach, ale pomalu ho zatlačovala palčivá touha. Nedokázal už odtrhnout oči od jejích nádherných, bílých, úplně odhalených prsou. Krev se mu navalila do slabin, pocítil erekci tak velkou, jakou ještě nikdy nezažil.

„No tak se přestaň bránit, Jamie. Stejně musíš udělat, co ti rozkážu,“ šeptala, když stála těsně před ním a chytila ho za ruce. „Proč si nevychutnáš to, o čem jsi tolikrát snil?“ Přitáhla jeho dlaně ke svým ňadrům.

Zasténal zmučeně a zároveň slastně, když je sevřel v dlaních. Když ho pustila, ještě na okamžik zaváhal. Ale pak cítil, jak mu rukama sjíždí po těle, přes košili až k vybroušenému místu na kalhotách – a jeho pracně udržovaný odpor se zhroutil. Zavřel oči a rozechvělými rukama jí hladil bělostné tělo.

„Líbej mě!“ vyzvala ho. „Ukaž mi, že jsi do mě zblázněný!“

Jamie sklonil hlavu na její hrud' a pokrýval prsa horkými, vášnivými polibky.

„Svlékni se!“ poručila hlasem ochraptělým vzrušením a o krok ustoupila.

„Úplně! Chci tě vidět nahého!“

V očích mu znovu zaplápolal strach, ale okamžitě ho udusila záplava chťiče, která se ho zmocnila. Rychle se před jejíma očima svlékal.

Nebylo to poprvé, co ho viděla nahého. Jednou ho už pozorovala, když se myl, a obdivovala jeho velké pohlaví. Ted' je však viděla v plné síle, vztyčené a tvrdé.

Sevěřela je do dlaně, hladila a tiskla. Znovu stála těsně u něj a masírovala tvrdý, svalnatý zadek. Ale hned se vrátila k rozpálenému údu.

Rhonda zažívala jedno uspokojení za druhým. Zvedla sukni, stáhla si krajkové kalhotky a zavedla mu ruku mezi své nohy. Vklouzl prsty do jejího vlhkého klína, jazykem a rty jí laskal prsa.

Jamieho strhla rozkoš, úplně zapomněl, že má v náručí napůl svlečenou bílou lady. V údu mu pulsovalo, chtěl do ní vniknout.

Ale Rhonda to nedovolila, přestože byla ve velkém pokušení. Neměla strach, že otěhotní. Hořký bylinný lektvar, který jí uvařila stará Letitie, když jí pohrozila, že jinak dá prodat oba její vnuky, zabraňoval početí a poskytoval jí volnost a svobodu užívat si své rejdy bez obav. Ale nechtěla, aby to dneska došlo až tak daleko. Musí svou rozkoš ještě vystupňovat. Jamie po ní má šíleně toužit, musí se stát jejím úplně zvláštním, osobním otrokem. Teprve potom sobě a jemu dopřeje nejvyšší stupeň slasti.

„Ne ne, můj hřebečku! Jenom mi hezky nech svou ruku mezi nohama!“ přikazovala udýchaně a nepustila ho. Vzápětí v ní všechny smysly vybuchovaly. Zvrátila hlavu, opřela se o něj a vychutnávala si vrchol rozkoše, po kterém ji zaplavila slabost.

Pak uslyšela, jak Jamie zasténal. Rychle uskočila, aby jí nepotřísnil šaty, a už v ruce cítila záškuby, které mu probíhaly údem. Trvalo to nekonečně dlouho, užasle se dívala na proud semene, který z něj stříkal.

Když bylo po všem, zadíval se na ni se směsicí údivu a zděšení. Neodvážil se nic říct, a kdyby mu ted' Rhonda

sdělila, že za to, co provedl, bude viset, vůbec by ho to nepřekvapilo.

Ale místo toho mu nehtem ukazováčku přejela od údu až ke krku. „Opravdu jsi nebyl nešikovný, Jamie. Myslím, že v tobě vážně můžu najít zalíbení,“ promluvila a natáhla si krajkové kalhotky, upravila košilku a zavazovala stužky. „Jsi trochu moc prudký a neumíš žádné finesy, ale já už tě všechno naučím.“

Pořád ještě mlčel, ale spěchal, aby už byl oblečený.

Rhonda si oblékla sametový živůtek a naznačila Jamiemu, aby zvedl její pláštěnku a očistil ji od slámy a hlíny. Poslechl a úkosem na ni hleděl nevěřícíma očima, jako kdyby si myslel, že se mu to všechno jenom zdálo a nic z toho skutečně nezažil.

Dovolila, aby jí pláštěnku přehodil přes ramena. „Jak vypadám, Jamie? Je na mně něco poznat?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„No co je? Ztratil jsi hlas?“

Polkl, aby si uvolnil sevřené hrdlo. „Ne, slečno Rhondo!... Vy... jste nádherná jako vždycky!“ prohlásil ochraptěle.

Výsměšně na něj pohlédla. „Ale jsem trochu rozpálená, ne?“

„No trochu ano...“ přiznal. „Jako kdybyste se právě vrátila z rychlé vyjížďky.“

Usmála se a odsunula závoru. „K vyjížďce se dostaneme později, Jamie.“

„Slečno Rhondo! To... se přece nesmí nikdy opakovat!“ vypravil ze sebe spěšně. „Nevím, co se to se mnou stalo, ale už se to nebude opakovat. Vždyť nás tu mohl někdo přistihnout, a pak byste měla zničenou pověst a já bych byl mrtvý muž!“

Přikývla. „To máš úplně pravdu, Jamie. Bylo to zábavné a příjemně to polechtalo nervy, ale sedlárna není pro naše příští milostné chvíle vhodné místo. A taky bychom se měli scházet v jinou hodinu. Nejlépe v noci.“

„Scházet?“ opakoval zděšeně.

„Ale jistě. Tak už přemýšlej o nějakém vhodném hnízdečku, ty můj černý hřebce. K sobě do ložnice si tě sotva můžu vzít, to je jasné, ne?“ věnovala mu sebevědomý, rozzářený pohled a vyšla ven, aniž se ohlédla.

Když se vrátila na dvůr, staří psi ještě pořád ve stejné poloze leželi na odpoledním slunci.

Pomalu šla k panskému domu. Měla pocit, že stále ještě cítí Jamieho ústa na prsou a jeho ruku v rozkroku. Bylo to s ním moc příjemné, ani ne tak uspokojení těla, i když i v tom si přišla na své, jako spíš pocit jeho naprosté podřízenosti.

Zamyšleně vešla do domu, přenechala Wilbertovi plášť a stoupala po schodech ke svému pokoji. Předsevzala si, že se bude ovládat a i při dalších setkáních ho bude držet zkrátka. Musí ji prosit, aby do ní směl tou svojí mužskou nádherou vniknout.

Rhonda najednou pocítila chuť se vykoupat a přikázala sloužícím, aby do jejího pokoje přinesli koupací kád' a naplnili ji horkou vodou. Dvě otrokyně nosily nahoru kbelíky vody, z nichž se kouřilo, třetí přikládala dřevo do krbu, aby bylo v místnosti příjemné teplo, až vyjde z vody. Bess, tlustá černoška, kterou jí Justin Darby přidělil jako osobní komornou, jí pomáhala se svlékáním.

„Připrav mi čisté věci, Bess.“

„Ano, slečinko,“ přikývla a skládala spodničky, když už její paní stála jen v košilce a krajkových kalhotkách. „A přejete si do lázně levanduli, nebo jasmín?“

„Ani jedno, Bess. Chci růžový olej. Klidně ho dej do vody řádnou dávku! Chci vonět, jako bych ležela na posteli s růžovými lístky. Můžeš dolít všechno, co je v láhvi, moc už tam stejně nezbyvá.“

„Jak si přejete, slečinko,“ přisvědčila Bess poslušně, přestože to považovala za nesmyslné plýtvání, protože lahvička s nesmírně drahým vonným olejem byla ještě z dobré třetiny plná. Jenže přání panstva pro ni bylo rozkazem.

„Ne, dneska mě nemusíš mydlit ani masírovat. Můžeš jít. Zazvoním, až budu něco potřebovat,“ přikázala Rhonda a poslala komornou pryč, protože si chtěla horkou koupel

užívat o samotě a znovu ve vzpomínkách prožít zážitek s Jamiem.

Opatrně vstoupila do kádě a usedla do voňavé vody pokryté pěnou. Slastně natáhla nohy, jak jen to šlo, a opřela si hlavu o měkké opěradlo připevněné na okraji. Zahalovala ji omamná vůně růží, zavřela oči a plně si vychutnávala požitek koupele.

10.

Rhondiny myšlenky poletovaly jako motýli z květu na květ, od jednoho tématu k druhému, vracely se k Jamiemu a nádherné milostné scéně v sedlárně, na okamžik se zdržely u Justina Darbyho a matky, kteří v poslední době objevili mnoho společných zájmů a trávili spolu hodně času, bloudily přes COTTON FIELDS a Valérii, až se nakonec opět vrátily k Jamiemu.

Vezme si ho s sebou, až se s bratrem a matkou vrátí na COTTON FIELDS? Stephen je ujistil, že návrat domů je jenom otázkou týdnů, nanejvýš měsíců. A nic na tom nemění ani fakt, že ten bastard Valérie zranění zřejmě přežil. Samozřejmě by bylo praktičtější, kdyby na to postřelení chcipla. Ale když to nevyšlo, tak zkrátka bude viset. Proces bude jenom formalita.

Ale je možné, že do té doby ji Jamieho nešikovnost přestane bavit, uvažovala. Kdoví, na co bude mít chuť za pár týdnů?

Uvidím, co udělám, až ta situace nastane, pomyslela si ospale a probírala pěnu mezi prsty. Slyšela, jak se otevřely dveře a zamyšlený, spokojený výraz v tváři vystřídalo zamračení. „Cožpak jsem ti jasně neřekla, že tě teď nepotřebuju a nechci být rušena?“ zvolala ostře a ani se neohlédla za paraván, který služka postavila mezi dveře a

kád'. „Tak koukej zmizet, Bess! Až tě budu potřebovat, zazvoním.“

Dveře se zavřely.

„Ksindle negerská,“ nespokojeně polohlasem zamumlala Rhonda.

„Ale ale,“ ozval se najednou za ní výsměšně káravý hlas. „Kdopak to tady tak ošklivě mluví o našem černošském služebnictvu?“

Rhonda polekaně zvedla hlavu a pohlédla za okraj paravánu. Stál tam bratr – a neměl ani tolik slušnosti, aby se obrátil zády, naopak se opřel rukou o okraj zástěny a s nepokrytou zvědavostí si ji prohlížel, jak před ním sedí nahá v kádi. Pěna jí sice zakrývala tělo až k nadržům, ale nevzpomínala si, že by kdy před bratrem odhalila tolik ze své nahoty – ani dobrovolně, ani nechtěně. Rychle sklouzla níž, aby měla pod pěnou i prsa, a ještě zkřížila paže před hrudí.

„Co si to dovoluješ, Stephene!“ vykřikla na něj. „Okamžitě vypadni z mého pokoje!“

Posměšně se uchechtl. „No jen tak moc neřvi, sestřičko, nebo bude za chvíli vědět celá DARBYHO PLANTÁŽ, že se na tebe koukám, když se koupeš. A dobře víš, jak rychle lidi přijdou na ty nejnemožnější myšlenky. Nakonec se bude vykládat, že se dopouštíme incestu.“

„Jak můžeš takovou špinavost vůbec vypustit z pusy!“ syčela na něj. „A teď ven! Zmiz, nebo něco zažiješ!“

„Jó? A copak?“

Rhonda zaváhala. „Povím matce, že ses odvážil... mě obtěžovat!“ odsekla. „A už *konečně jdi!*“

Se soucitným pohledem zavrtěl hlavou. „Ty o tom nikomu neprozradíš ani slovíčko, Rhondo! Nikomu nic nepovíš. Naopak budeš moc ráda, když *já* matce nebudu vyprávět něco zajímavého o tobě.“

Pocítila horko, které nevycházelo z teplé lázně. Přepadlo ji temné, strašné tušení, které se však pokoušela ze všech sil potlačit, protože to nesmí být pravda. „Nevím, o čem mluvíš. A zakazuju si takový tón, Stephene!“

Povytláhl obočí. „No ne, tak ty nemáš nejmenší potuchu, na co asi narážím?“

„Ne!“ odsekla.

Chvilku si ji měřil s předstíraným zamyšlením. Potom pomalu, rozvážně pokračoval: „Myslím, že by z tebe mohla být prvotřídní děvka, kdybys trochu kultivovala svůj vkus a přestala se zahazovat s negry. Opravdu luxusní kurvy dělají všechno, co je tělu příjemné, ale nikdy s negerskou pakází, pamatuj si to, sestřičko. Na to si samy sebe dost váží. A když už nosíš jméno Duvallová, neměla bys klesnout níž.“

Slova ji zasáhla jako facka do tváře. Zrudla a žaludek se jí proměnil v propast, která hrozila, že ji celou stráví. Na okamžik se bála, že hrůzou omdlí. Ale slabost rychle odezněla.

„Táhni mi z očí!“ bylo všechno, na co se zmohla.

„No jen si tady nehraj na citlivou jižanskou pannu, na níž jdou mrákoty, když jen uslyší slovo kurva,“ vyjel na ni tvrdě. „Na tohle divadýlko ti já už dlouho neskáču. Vždycky jsem tušil, že si to rozdáváš s negrama, ale dneska jsem se o tom přesvědčil na vlastní oči a uši. Bylo to moc poučné vidět tě jednou takhle!“

Ruměncem na její tváři ustoupil mrtvolné bledosti. Stephen ji pozoroval, když byla s Jamiem v sedlárně? To je nemožné! Přesně věděla, že nezakrytou skulinkou okna nebylo možné dohlédnout do kouta, kde spolu byli. A přesto tvrdí, že ji pozoroval.

Viděl na jejím rozrušeném, nevěřicném výrazu obličeje, jaké myšlenky se jí honí hlavou, a přikývl. „Ty sis myslela, že jsi tam vevnitř se svým černým kozlem sama, vid’? Ale to ses spletla, sestřičko. Zapomněla jsi na škvíru ve dveřích. Dal bych tedy hodně za to, kdybych mohl mít lepší místo v lóži a mohl se na to všechno dívat pohodlněji a z větší blízkosti, ale i tak jsem viděl dost, abych se z toho začervenal.“

„Ty... jsi stál za dveřmi?“ vydechla nechápavě.

„Ano. Měl jsem takové tušení, když jsem tě viděl vracet se z vyjížděky a jít s tím negrem do stáje. A přišel jsem zrovna včas, abych viděl, jak se rafinovaně svlékáš.“

„Ty prase!“ vykřikla.

Dvěma rychlými kroky přiskočil ke kádi, chytil ji za pravou paži, bolestivě ji sevřel a vytáhl Rhondu na nohy. Ted' před ním stála úplně nahá.

„Tak tohle mi už nikdy neřekneš, rozumíš!“ vykřikl ostře a nevšímal si jejího nářku. „Ty už ne! Nemáš právo takhle mluvit, když sis to rozdávala s černým stájovým pacholkem! Vestoje, jako nejlacinější přístavní děvka! A laskavě dej ruku dolů.“

Když tě směl vidět a osahávat negr, tak já mám na to větší právo! *Tak dělej, dej tu ruku dolů!*

S tváří zkřivenou děsem a bolestí spustila levou paži, kterou se snažila zakrýt si prsa. „Pust' mě, bolí to!“ vzlykla.

Pustil její paži. „Neopovažuj se hnout z místa! A s tímhle přestaň!“ varoval ji, když se pokusila rukou si schovat klín.

Poslechla.

Stephen si ji prohlížel, jako když oceňuje některou z hezkých nevěstek u Yvonne Carlisleové. Z pohledu na nahou sestru pocítil silnou erekci, protože měla krásnou postavu, byla opravdu pastva pro oči. Ale jakmile si vzpomněl na Yvonne Carlisleovou, přešla ho chuť uspokojovat se nahotou a strachem své sestry.

„Měla by ses stydět za to, cos udělala,“ promluvil ted' pohrdavě. Vždyť je jeho sestra a představa, že není o nic lepší než děvky v DOMINU nebo jiném nevěstinci, jím hluboce otřásla a poranila jeho hrdost.

Dokud jen tušil, mohl si namlouvat, že nic není dokázané a možná jenom fantazíruje. Ale s tím byl ted' konec. „Dejž Bůh, abys nepřivedla na svět negerskýho bastarda jako náš táta!“

Rhonda se vytrhla z vyděšené strnulosti, rychle vylezla z kádě a spěšně se zahalila do teplého županu. Jakmile měla tělo zakryté, vrátila se jí síla k boji. „Něco takového se mi nikdy nestane! Já nikdy neotěhotním!“

„Jak to můžeš vědět? Než se naděješ, tak v tom budeš!“ poučoval ji. „A víš, co se potom s tebou stane? Pošlou tě někam hodně daleko, pravděpodobně na sever, kde děvče, která porodila barevnýho parchanta, neostříhají vlasy dohola a nebudou na ni plivat. Nikdy už nezískáš za manžela slušného muže, protože každý si na prstech jedné ruky spočítá, proč jsi tak najednou na několik měsíců zmizela. Navždycky budeš ocejchovaná – a tvoje matka i já s tebou!“

„Nic takového se nestane!“ odporovala prudce. „Já neotěhotním, když nebudu chtít! Beru proti tomu medicínu! Tak se nepokoušej nahnat mi strach!“

„Tak ty dokonce bereš medicínu, aby sis to mohla podle libosti rozdávat s každým negrem? A ty si říkáš moje sestra? Bílá děvka pro celou plantáž, která každému negrovi roztáhne nohy?“ odplivl si před ní.

Dala mu obrovskou facku, ještě než si stačil uvědomit, co se děje. A prskala na něj jako kočka: „Jestli mi ještě jednou řekneš děvka, vyškrábu ti oči, ty hajzle! Od tebe se ponižovat nenechám. Ty si myslíš, že nevím, cos vyváděl na COTTON FIELDS?“

„Ty tak víš leda houby!“

Posměšně se uchichtla. „Vím víc, než by ti mohlo být milé, *bratříčku*! Vždyť už léta běháš za každou černošskou sukní! Dobře jsem viděla, jak jsi Milly zatáhl na pole a tam ji znásilnil. Brečela a prosila tě, abys ji ušetřil, ale ty sis ji prostě vzal! To bylo před třemi roky. A vím o spoustě dalších holek, které sis na COTTON FIELDS vtáhl do postele. A o tom, co vyvádíš v New Orleansu, ani nemluví. Jsem přesvědčená, že jsi šel do postele s tolika zaplacenýma děvkama, že by na to rok měl málo dní. Tak si tady zrovna ty, který nejsi ani o fous lepší, nehraj na kazatele morálky.“

Rozesmál se. „Ale já jsem muž a můžu si zaplatit jakoukoli prostitutku a vzít si kteroukoli černošskou děvku, jaké se mi zachce, aniž si zničím pověst. Zkrátka je to tak zavedeno. Ale pro tebe to neplatí!“

„Mně je jedno, co si o mně myslíš! Budu si i dál dělat, co se mi líbí, ať se ti to zamlouvá nebo ne. Ty jsi zavraždil Ednu

a Toma a já se mám třást před tvými morálními požadavky? Zesměšňuješ se. Oba dobře víme, co si jeden o druhém myslet," účtovala s ním nemilosrdně. „Jestli jsem zkažená děvka, tak ty jsi dvojnásob zkažený a opovrženýhodný, protože se nezalekneš ani krvavého zločinu. Jsi zákeřný a zbabělý! Krvelačný jak šelma. A teď zmiz! Padej mi z očí! Nechci se už na tebe dívat!“

Stephen na ni okamžik upíral zuřivý pohled a vypadalo to, že se na ni vrhne a zbije ji. Ale potom se jeho výraz změnil v pohrdlivou masku.

„Dobře jsi řval, lve," poznamenal výsměšně. „Tak my tedy oba víme, co si jeden o druhém myslet, ano?“

„Ano!“ vydržela jeho pohled, rty semknuté do tenké čáry, paže zkřížené na hrudi. Byla připravená mu vzdorovat.

Odvrátil oči jako první a pokrčil rameny. „No dobře, ani jeden z nás nemá čisté svědomí," přiznal.

„To jsi řekl ty," poznamenala ostře Rhonda, aby skryla ulehčení. Teď věděla, že Stephen nic neprozradí o její... zakázané vášni.

„Ale přesto je tu rozdíl, Rhondo. Ty si zdaleka nemůžeš činit nároky na stejná práva a svobody, jaká mám já, protože následky jsou prostě jiné. Kdybys s nějakým svým... milencem otěhotněla, byla by to katastrofa pro nás všechny!“

„Nedělej si starosti, to se nestane!“ ujistila ho stroze. „Je to téma konečně uzavřené, nebo mě chceš teď kompromitovat ty?“

„Ne, Rhondo, to téma zdaleka není uzavřené. A já tě jistě kompromitovat nebudu. Nikdo mě neviděl, když jsem vešel do tvého pokoje, a dveře jsou zamčené. Můžeme si nerušeně promluvit.“

„Promluvit? Nevím, o čem bychom my dva ještě měli mluvit," odmítla chladně.

„Moje mlčení má svou cenu, sestřičko," zašklebil se odporně.

Vztekle na něj pohlédla. Chce ji vydírat! Její vlastní bratr! „Neodvážíš se před nikým ani vyslovit podezření, že tvoje sestra je jako ty a dopřává si potěšení s negrama! Taký

by ti to nikdo nevěřil. Jenom by ses sám dostal do problémů, v nejlepším případě by ses zesměšnil.“

„Možná máš pravdu,“ přikývl, ale pořád ještě se šklebil. „Přesto by ti mělo záležet na tom, abych byl spokojený.“

„A proč asi?“

„Například bych se mohl postarat, abys měla s tím svým negerským potěšením konec.“

„Chceš mě snad někam zavřít? Zamknout do pokoje?“ posmívala se.

„Ne. Je to mnohem jednodušší. Stačí, když Justinovi řeknu, že jsem toho pacholka ze stáje přistihl, jak po tobě lačně kouká, a když ti pomáhal do sedla, dokonce ti pod sukni sáhl na nohu, přestože to vůbec nebylo nutné. Cítila ses pošpiněná, ale ze studu jsi o tom mlčela, navíc jsi nemohla vyloučit, že ten dotek byl náhodný. Mně však neuniklo, jaké chlípné potěšení z toho ten negr měl. Chlap to může těžko skrýt, jak jistě dobře víš ze svých bohatých zkušeností,“ poškleboval se.

Rhonda zatínala pěsti. „Ty prevíte, a ty že jsi můj bratr?“

„Justin bude samozřejmě zděšený,“ pokračoval klidně.

„A ani ve snu ho nenapadne, aby se tě na to ptal. Jak by tě on, dokonalý gentleman, mohl uvést do tak ponižující situace, zvláště když tě považuje za tak čistou na duchu i na těle, jako kdybys byla zbožná jeptiška. Jak by mohl tušit, že se necháš obskočit každým černým kozlem.“

„Přestaň!“ zakřičela a přestala se ovládat.

„Neber si to tak k srdci, sestřičko,“ domlouval jí se sžíravou zlobou a předstíral, že ji chce uklidnit, přestože usiloval o pravý opak. „Tvůj negerskej pacholek nebude hned viset na nejbližším stromě, na to je moc drahý. Ale ochutná si důtky a navždycky zůstane posledním stájovým pacholkem. Jo, to by se tvému zamilovanému černochovi mohlo přihodit.“

Rhonda na něj pohlédla s bezmocným vztekem. „Je to jenom negr, pro mě pouhá hračka. Jestli si myslíš, že bys mě tímhle zasáhl, tak se pleteš. Jen si běž za Justinem a pověz mu svoji vylhanou pohádku. Mě to nezajímá!“

Zákeřně se usmál. „Zjevně jsi něco přehlédla. Ale jako starostlivý, milující bratr...”

„Čert aby tě vzal!”

„... budu samozřejmě naléhat, abys nadále nechodila z domu bez doprovodu. A samozřejmě ti o tom nic neprozradíme, ten slib si od Justina vymůžu, vždyť víme, jak jsi útlocitná,” posmíval se. „Ale od té chvíle budeš mít pořád za patama stín. A co to bude znamenat pro tvůj výstřední milostný život, to je ti, doufám, jasné – totiž konec. Už žádné milostné hrátky, sestřičko. Leda jen mokré sny.”

Rhonda se vzteky třásla. Nikdy by nevěřila, že může bratra z hloubi duše nenávidět. „Tak daleko nezajdeš!” vyrazila ze sebe napůl zuřivě, napůl prosebně. Nemohla uvěřit, že to se svou pohrůzkou myslí vážně.

„Když mě k tomu donutíš, zajdu ještě dál,” odpověděl neúprosně a zmařil její poslední naději.

Jako dýka se do něj zabodl její nenávistný pohled, agresivní a naplněný plamenným vzdorem. Bylo to krátké, němé měření sil, při kterém Stephen ani nehnul brvou a vyšel z něj jako vítěz. Ramena jí poklesla a bylo zřejmé, že se vzdala. „Tak ty chceš peníze,” vypravila ze sebe a měla hořkou pachut' na jazyku.

Přikývl. „Potřebuju pět tisíc dolarů!” prohlásil stroze.

„Pět tisíc? A můžeš mi říct, kde mám tolik peněz vzít?” zeptala se vztekle. „Jdi za matkou, ať ti je dá. Když už nemůžeš přestat s tím, aby ses nechával jako blázen oškubávat u hráčského stolu, měl bys mít aspoň tolik odvahy, abys za ní šel a svěřil se jí se svými dluhy ze hry.”

„To není dluh ze hry!” zamručel Stephen. „Mám závazky jiného druhu a o těch nemůžu mluvit. Taky nechci, abys mi ty peníze dala. Potřebuju jenom půjčit. Až mi bude třiadvacet, můžu sám spravovat majetek, který mi otec odkázal. A potom mi bude patřit i COTTON FIELDS!”

„Závazky jiného druhu! Dovol, abych se zasmála. Vždycky jsi měl dluhy ze hry!”

„Nemám v úmyslu s tebou diskutovat o tom, na co peníze potřebuju!” vyjel na ni podrážděně. „Buď mi je dáš, nebo se

musíš od této chvíle vzdát svých výstředních libůstek s černošskými stájovými pacholkami!“

Yvonne Carlisleová ho nechala velmi dlouho ve strašné nejistotě o tom, co se proti němu podnikne kvůli Joyce. Každou noc ho trýznily mučivé sny, v nichž ho pronásledovaly temné postavy a na nějakém odlehlém místě ho brutálně zmlátily do bezvědomí. Jednou ho nechaly s polámanýma rukama a nohama ležet v močálu a on do ochraptění řval, jak marně volal o pomoc. Každou noc se nejméně dvakrát probudil zpocený jak myš. A potom, před třemi dny, mu poslala anonymní, strohou zprávu: *Pět tisíc v hotovosti! Za pět dní, ve 23 hodin u vchodu pro služebnictvo! Pět tisíc dolarů kvůli děvče! To bylo naprosté šílenství! Ani ta nejhezčí prostitutka z DOMINA za tolik nestála a tahle Joyce bude za pár týdnů zase vykonávat svoji práci. No dobře, pár stop na ní zůstane, přece jen jí vyrazil několik zubů a zlomil nos. Ale děvky beztak stárnou rychle. Dva tisíce by úplně stačily, pět tisíc je nestydatá, lichvářská cena.*

Dva tisíce také Yvonne nabídl – písemně, protože ho k ní vůbec nepustili. Včera došla druhá anonymní zpráva: *Její zdraví by vám mělo za pět tisíc státí Máte ještě tři dny! Chcete přece zůstat mužem, ne? Tahle nepokrytá výhrůžka, že ho vykastrují, když nezaplatí, v něm vyvolala hrůzu a paniku. Nepochyboval o tom, že je myšlena vážně. Ale kde má tak rychle sehnat tolik peněz? Pět tisíc!*

Lámal si hlavu jak tu částku dát dohromady. Požádat o ni matku nepřicházelo v úvahu, přestože by to ani nepocítila. Na kontě musí mít statisíce dolarů. Ale v uplynulých měsících ji už přesmíru obtěžoval hráčskými dluhy a naposled v ní jeho prosba vyvolala takový výbuch vzteku, že se neodvážil ji ještě jednou provokovat. A už vůbec ne v této zapeklité situaci.

Je odkázaný na matčinu blahovůli víc než kdykoli dřív. Třebaže mu po otcově smrti připadl velký majetek, bez ohledu na to, že se ho mohl ujmout až ve třiatvaceti letech, nestačil na to, aby odkoupil zpátky COTTON FIELDS. A se svojí nabídkou by také přišel pozdě. Protože když bude

Valérie odsouzena a skončí na šibenici, COTTON FIELDS nepochybně odkoupí matka. Žádný jiný bílý plantážník by si nedovolil vystoupit v dražbě proti ní. Ale potom bude plantáž patřit matce a ta si s ní může dělat, co se jí zachce. Dělal mu to velké starosti, protože věděl, jak dovede být zatvrzelá. Navíc je ještě mladá a je velmi dobře možné, že se znovu provdá. Justin Darby se o ni horlivě uchází. Považoval sice za nemožné, že by z matčina druhého manželství ještě vzešlo dítě, a navíc chlapec, jenž by mu mohl upírat dědické právo na COTTON FIELDS a DARBYHO PLANTÁŽ, přesto mu to pomyšlení vězelo v podvědomí jako trn.

Ne, za matkou v žádném případě teď nemůže jít a žádat o pět tisíc dolarů a nikdo z jeho přátel nebude ochoten mu tak velkou částku na neurčitě dlouhou dobu půjčit. Všichni až příliš dobře znají jeho způsob života. Jako poslední možnost mu zbýval Justin Darby. Ale všechno se v něm vzpíralo požádat o peníze právě jeho. Po té strašné scéně v knihovně, kdy strachy zvracel na koberec a potom postřelil Valérii, se k němu Justin choval značně zdrženlivě. Na začátku jejich pobytu na plantáži se ještě snažil získat jeho sympatie a ujistit se jeho podporou, až se bude ucházet o Catherine. Nyní se ho už na radu neptal. Nelze říct, že by byl nevlídný či dokonce odmítavý, to vůbec ne, ale ze vztahu mezi nimi se vytratil důvěrný tón z prvních týdnů, jako kdyby Justin k němu ztratil veškerou úctu. Jak by ho tedy mohl žádat o pět tisíc dolarů?

A najednou, jako dar z nebes, v této beznadějně situaci uviděl Rhonda s tím stájovým pacholkem, sledoval je a měl konečně proti ní v ruce něco konkrétního. Teď si mohl být jistý, že Yvonne Carlisleové bude schopen přesně zaplatit tu nesmyslně velkou částku.

„Tak se rozhodni, Rhondo! Buď mi ty peníze půjčíš, nebo budeš od této chvíle žít tak, jak se sluší na slušnou, bělošskou slečnu z dobrého domu, totiž cudně a samozřejmě zdrženlivě až do svatební noci!“

„Ale já nemám pět tisíc dolarů!“

Usmál se. „To vím taky. Ale vezmu si od tebe i šperky. Myslím, že smaragdový náhrdelník s náušnicemi tu cenu má. Tak jestli smím prosit!“

Zbledla. „Ale to je dědictví po mé babičce!“

„Po naší babičce. Však ho oželíš.“

„A jak se vymluvím, až půjdu na ples a matka se bude po těch špercích ptát?“

Pokrčil rameny. „Však tě něco napadne. V nejhorším připadě ti šperky někdo ukradl. Ale jestli to všechno dobře dopadne, brzy budu schopen tvoje smaragdy zase vyplatit,“ pokoušel se ji uklidnit. „Ať je to jakkoli, musíš si vybrat: buď svoje šperky, nebo moje mlčení a přízeň. Ale nezapomeň na jedno: Když těch pět tisíc nezískám, protože mi smaragdy nepůjčíš, dostanu se do velkých potíží... a pak nebudu vidět důvod, proč by ses na nich neměla podílet i ty.“

„Jsi hnusnej vyděrač!“ zasyčela.

„A ty děvka pro negry!“ vrátil jí urážku.

Rhonda bojovala se slzami, když ze šperkovnice vytahovala drahocennou smaragdovou soupravu a pohrdavě, s nenávistí, ji hodila bratrovi pod nohy.

„Jednou mi za tohle zaplatíš, Stephene!“ hrozila a hlas se jí lámal vzteky, bezmocností a lítostí.

Sehnul se, zvedl šperk a rychle ho zastrčil do kapsy módního kabátce. „Takový teatrální tón ti nesluší, sestřičko,“ posmíval se, když mířil ke dveřím. „Aspoň na mě neplatí. Ale zkus štěstí u Edwarda Larmonta. Ten je z tvého švitoření vždycky úplně vedle. Opravdu by bylo nejlepší, kdyby ses co nejdřív vdala a byla pod čepcem. Potom se klidně můžeš válet s bělochy a parchanty, kteří z toho vzejdou, podstrkovat manželovi, pokud trochu rozvineš svůj smysl pro diskrétnost. Ber to jako dobrou, bratrskou radu.“

„Ven!... Už tě nechci vidět ani slyšet! Nenávidím tě!“ vzlykala.

Ale než odešel, neodpustil si ještě jednou ji svými slovy zranit. „Předpokladem ovšem je, že tvoje herecké umění ti nejdřív pomůže proplout nebezpečným úskalím svatební noci. Dovedu si představit, že se svými zkušenostmi těžko

budeš předstírat bázlivou, nevinnou pannu. Ale za pokus to stojí, nemyslíš?“ Poslal jí vzdušný polibek a rychle vyklouzl z pokoje. Naplňovalo ho hluboké zadostiučinění. Rhonda by udělala lépe, kdyby mu po Valériině útoku před Justinem a matkou nevyčítala zbabělost. Zrovna ona, která si to nestoudně rozdává s negerskými otroky. Tak teď jsou spolu vyrovnání!

11.

Narudlé, zapadající slunce spočívalo na korunách stromů jako obrovský, napíchnutý pomeranč, když se Valérie probudila. Měkké světlo hodinu před západem pronikalo vysokými skleněnými dveřmi, naplňovalo rohový pokoj teplým přísvitem a propůjčovalo nábytku a potahům kouzelný lesk.

Valérie se opatrně protáhla pod perlově šedou saténovou příkrývkou, ještě rozespale zívala a pohlédla do zahrady.

„Vyspala ses dobře?“

Rychle otočila hlavu a rozzářila se šťastným úsměvem. „Matthewe!“ vztáhla k němu ruku. „Ty jsi zase u mě celou dobu seděl?“

Matthew zaklapl knihu, kterou posledních několik hodin četl, usedl na pelest postele a vzal ji za ruku. Něžně opětoval její úsměv, v němž ještě byla stopa ospalosti a únavy a působil proto nesmírně půvabně.

„Trochu jsem si četl. Historické pojednání o nevyhnutelném zániku každé vyspělé kultury. Je to moc zajímavé. Jen doufám, že nestojíme v zenitu naší kultury,“ dodal vesele. „Mám totiž s námi dvěma ještě spoustu plánů.“ Matthew byl horlivý čtenář, ale pomalu byl tištěnými slovy přesycený, protože z nedostatku jiné činnosti a úkolů v uplynulých deseti dnech přečetl víc knih než jindy za rok.

„Prozradíš mi jaké?“

Zavrtěl hlavou. „Považuješ mě za tak lehkomyšlného? Ne ne, moc dobře tě znám. Když už ti teď prozradím, co mám v úmyslu, mohlo by tě nakonec ještě napadnout, že dobu léčení zkrátíš,“ škádlil ji a pokoušel se ze všech sil zaplašit z myšlenek temný stín jejího nevyhnutelného uvěznění, které se každou hodinou blížilo. Valérie si nesmí všimnout, jak moc ho to trápí.

Povzdychla si a venku vrcholky stromů zakryly sluneční kotouč. „Zase jsem moc dlouho spala, vid’?“

„Jen pár hodin,“ odpověděl neurčitě, přestože přesně věděl, že tvrdě spala celých pět hodin. Pořád ještě potřebovala hodně spánku, ale uzdravovala se rychle. Spánek ji posiloval. Trochu přibrala na váze a byla dokonce už natolik silná, že od včerejška ráno a večer vstávala z postele a usedala s nimi ke stolu.

„Je to krásně uklidňující, když se probudím a ty jsi vedle mě,“ zašeptala něžně. „Vlastně je to víc než uklidňující. Dodává to mé duši klid a mír. Nevím, jak bych ti to vysvětlila.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat.“ Naklonil se k ní, políbil ji a zadíval se na její obličej, jako kdyby si chtěl navždy vrýt do paměti tu půvabnou tvář s náznakem únavy a stopou rozespalosti. „Jsi tak nádherná, až to bere dech...“

„Matthewe, prosím tě!“ namítala.

„Vždyť to víš. Ale víš taky,“ pokračoval a nenechal se vyvést z míry, „že ve spánku a několik minut po probuzení jsi krásná až nadpozemsky?“

„Nemluv tak! Víš, že mě to uvádí do rozpaků.“

„Ty mi zakazuješ říkat pravdu?“ zeptal se s hraným rozhořčením.

Lehce zružověla. „Ale jednou se každý přesytí pohledu na spící krásku.“

„Já ne.“

„Mám výčitky svědomí, že tady sedíš u mě na posteli a já spím,“ přiznala a změnila tak téma.

„Bylo by ti milejší, abych ti nebyl nablízku?“

„Ne, to ne!“ ujišťovala ho spěšně. „Dobře víš, že to tak není. Jenom mě mrzí, že ti zabírám tolik času. Vždyť tě znám. Musíš se velmi přemáhat, abys nic nedělal. Zkrátka nejsi žádný lenoch. Potřebuješ práci, výzvu, své lodě. Když nebudeš nic dělat, zblázníš se.“

Zatvářil se vesele. „Ale pořád ještě se cítím duševně úplně zdravý!“

„Matthewe, nic mi nepředstírej. Je od tebe milé, že se pokoušíš vyvolat ve mně dojem, jako bys měl neomezeně času. Přitom na tebe v New Orleansu čeká určitě tisíc nevyřízených obchodních záležitostí. O to bych se vsadila.“

„Není to nic, co by ještě nemohlo nějakou dobu počkat,“ prohlásil lehkavým tónem a žaludek se mu svíral, když si vzpomněl na ALABAMU, která už déle než dva týdny kotví v přístavu. Nejpozději před týdnem už měli vyplout – a on měl stát na kapitánském můstku. A teď to vypadá, že jeho trojstěžník ještě ani v nadcházejících čtyřech týdnech nezvedne kotvy. Nyní v žádném případě nemůže odejít. Valérie ho potřebuje. Kromě toho nechtěl riskovat, že ztratí ještě víc půdy pod nohama ve prospěch Travise Kendrika, jenž ovládal umění stát se nepostradatelným. Zatraceně, kdyby aspoň Lewis Gray, který jinak místo něj velí baltimorskému klipru, při poslední plavbě tak těžce neonemocněl, že v současné době skutečně není schopen vyplout jako kapitán. Jinému než Grayovi nemůže s dobrým svědomím ALABAMU svěřit.

Nezbývalo mu proto nic jiného než náklad, který už měl smluvně zajištěný, přenechat jinému kapitánovi. Znamenalo to nejen ohromnou finanční ztrátu, s níž se však dokáže vyrovnat, ale i problémy se zprostředkovatelem nákladní dopravy. Ale o tom by se před Valérií ani slovem nezmínil a nikdy by to neprozradil. Nic není důležitější než její zdraví a život.

„Přála bych si, abych ti to mohla věřit,“ podotkla nedůvěřivě.

„Ale to bys měla, pokud mě miluješ.“

„Matthewe, jenom mě mrzí, že pro mě obětuješ tolik času.“

„Vždyť víš, že mám co dohánět,“ narážel s úsměvem na dobu jejich rozchodu.

„Jak dlouho jsi už na COTTON FIELDS?“ otázala se.

„Dva týdny a jeden den.“

„Musíš se tu hrozně nudit, zvlášť když jsem pořád ještě tak vyčerpaná a půl dne prospím,“ obávala se.

„A proto je druhá polovina dne o to krásnější,“ prohlásil jemně a mluvil pravdu. Hodiny, jež s ní strávil, byly naplněné téměř nadpřirozenou, snovou něžností, která neměla nic společného s jejich opojením tělesnou vášní, přestože stále častěji toužebně snil o tom, jak bude líbat a hladit její tělo a spojí se s ní ve slastném objetí. Ale moc dobře si uvědomoval, že v rozhovorech důsledně vynechávali všechno, co dosud nebylo vyřešené a stále ještě stálo mezi nimi. Jako kdyby mlčky stvrdili dohodu, že budou své rozdíly v názorech ignorovat tak dlouho, dokud nebude rozhodnuto, zda ji Damoklův meč procesu kvůli pokusu o vraždu setne nebo ne.

„Ano, taky nechci ztratit ani minutu,“ zašeptala. „Přesto mě trápí, že jsem ti na obtíž a tak trapně tě od všeho zdržuju.“

„Odkdy je láska na obtíž?“ zeptal se.

„Ale ty...“

Matthew vzal její tvář do dlaní a zavřel jí ústa polibkem. Opětovala jeho políbení se stejnou oddaností, touhou a něhou. Objala ho kolem krku a špičkou jazyka mu pronikla do úst.

Slastně vydechli, Matthew odhrnul deku a hladil přes tenkou košilku její ňadra. Pomalu rozvazoval hedvábné stuhy a vklouzl rukou do výstřihu. Valériina ruka v něžném pohlázení sjela až ke kalhotám, pod nimiž se zvedal jeho vzrušený úd. Pokusila se rozepnout mu pásek na kalhotách, když se ozvalo zaklepání. –

Valérie jen nerada stáhla ruku. „Proboha, cos to se mnou provedl. Málem jsem se zapomněla, ty svůdníku,“ zašeptala a přitáhla si deku k bradě. Ale oči jí šťastně zářily.

Matthew zastrčil košili do kalhot. „Proč sem zrovna teď někdo leze!“ huboval polohlasně, rychle usedl do křesla a vzal do ruky knihu.

„To bude Fanny.“

„Může na kolenou děkovat bohu, že ji neuškrtním,“ rozčiloval se. „To nemohla přijít později?“

Valérie se tiše smála a byl to svůdný smích, který mu projížděl tělem a připomínal žhavé milostné noci, které spolu strávili.

Zaklepání se ozvalo znovu.

„Slečno Valérie?“

„No tak už pojd'te dál,“ zvolal nevrle Matthew.

Obloustlá komorná vešla do pokoje, kde už vládlo podvečerní šero. „Ach, pane Melville, neruším?“ zeptala se, ale v hlase nebyla ani stopa po nějakých výčitkách svědomí. Obrátila se k Valérii: „Přikázala jste, abych přišla v půl páté, abychom nemusely spěchat. Nesmíte se ještě namáhat. A teď už je půl dávno pryč.“

„Nu, vidím, že tě budu muset nechat v péči slečny komorné,“ poznamenal Matthew a toužebně, zasněně na Valérii pohlédl.

„Uvidíme se u večeře, Matte,“ usmála se a našpulila rty v naznačeném polibku.

Jakmile kapitán vyšel z pokoje, Fanny se pustila do práce. Nezdržovala se tím, aby zavolala pokojskou, která by přiložila do krbu a rozžehla světla. Ve chvílce oheň v krbu plápolal a všechny lampy svítily. Zatáhla závěsy před okny a z komody vyjmula čisté prádlo. Přinesla konvici s teplou vodou, kterou prve postavila u dveří, a v koupelně naplnila velké porcelánové umyvadlo zdobené malovanými, barevnými kytičkami.

Valérie sama dokázala přejít do koupelny, ale tam si raději sedla na židli. Fanny jí pomáhala s mytím. Byla ráda, že má komornou u sebe.

„Co je nového, Fanny?“ zeptala se, když v čistém, hedvábném prádle seděla před toaletním stolkem a komorná jí pročesávala dlouhé černé vlasy. „Stalo se dneska na COTTON FIELDS něco, co stojí za zmínku?“

„Všechno šlo jako obvykle. Ale mám pro vás jinou dobrou zprávu!“

Valérie se s očekáváním zadívala na Fannyin odraz v zrcadle. „Tak mě nenapínej. Copak to je?“

„Dneska s námi povečeří pan Kendrik!“ zvěstovala Fanny to úžasné překvapení. „Vyslal posla, aby ho ohlásil, že kvečeru přijede.“

„Tak to mě těší.“ Na tváři se jí však objevil starostlivý výraz, když přemítala, jestli je to dobrá, nebo naopak špatná zpráva.

„Určitě jste ráda, že pana Kendrika zase uvidíte, že ano?“ vyptávala se horlivě Fanny.

„Jistě mě to těší.“

„Ano, vždyť on toho pro vás tolik udělal. Je to opravdu ušlechtilý pán a pravý gentleman,“ horovala Fanny a dál kartáčovala Valérii vlasy.

„Jak to myslíš?“

„Kdyby nepřemluvil doktora Rawlingse, aby s ním okamžitě jel na COTTON FIELDS, asi byste to těžké zranění vůbec nepřežila. Jeho ohleduplné, mužné chování vám zachránilo život!“

Valérii se na rtech objevil lehký, sotva znatelný úsměv. „Ale pokud se nemýlím, tak mě na COTTON FIELDS přivezl Matthew, ne?“

Fanny mávla rukou, jako kdyby námitka její paní byla sice pravdivá, avšak nepodstatná. „Pan Kendrik už byl s bryčkou na cestě a taky by vás o chvílku později našel...“

„Ano, o chvílku později.“

Fanny neodpověděla a raději pokračovala v ódě na Trávise Kendrika. „A jak obětavě se o vás staral. Dnem i nocí seděl u vaší postele a skoro ani oka nezamhouřil. Ještě nikdy jsem neviděla muže, který by s takovou láskou a něhou

pečoval o nemocného. Zeptejte se Leti, ta si ho taky nemůže vynachválit.“

„To ti ráda věřím. Máš úplnou pravdu, Travis pro mě udělal víc, než člověk může od dobrého přítele očekávat,“ přiznala Valérie k radosti své komorné.

„Pan Kendrik je víc než jen dobrý přítel!“ ujišťovala ji Fanny. „Věřte mi, že by pro vás chtěl být víc, mnohem víc.“

„To je možné, Fanny. Ale pověz mi, co Matthew? O něm se ani nezmiňuješ.“

Fanny se sklonila nad jejími dlouhými, hustými vlasy. „No jo, co bych tak o něm mohla vyprávět,“ zamumlala, nepříjemně zaskočená změnou tématu.

„Copak ve dnech, kdy jsem kolem sebe nic nevnímala, nebyl také po mém boku? Nebděl u mě s Leti také celé dny a noci?“

„No to jo,“ přiznala neochotně Fanny. „Střídali se s panem Kendrikem.“

„A chválila ho Leti aspoň tak jako Trávise?“ naléhala neúprosně Valérie.

Fanny jen souhlasně broukla.

„Tak proč jsi k němu tak nespravedlivá?“ kárala ji Valérie. „Proč se snažíš vzbudit dojem, jako kdyby se o mě Matthew moc nezajímal, když ve skutečnosti pro mě udělal totéž co Travis? *Oba* pro mě učinili nesmírně moc.“

„Kapitán Melville taky měl všechny důvody, aby ho hryzalo svědomí,“ obhajovala Fanny svoji jednostrannost. „K celé té strašné události by vůbec nedošlo, kdyby si s vámi celé měsíce jenom neužíval a potom vás trpce nezklamal.“

„Fanny, prosím tě!“ napomenula ji Valérie.

„No a není to pravda? Proč se s vámi kapitán Melville už dávno neoženil, když vás tolik miluje, jak pořád hlásá?“

Valérie si povzdechla. Fanny se dotkla bolestivého místa v jejím nitru. „To ti nedovedu tak snadno vysvětlit. Já vím, náš vztah je trochu složitý...“

„Složitý? Vlastně žádný takový *vztah* vůbec nastat nesměl,“ rozčilovala se komorná. „Měl vás požádat o ruku

nebo se od vás držet dál. Tak to vidím já. Kapitán Melville je pohledný, šarmantní muž, ale pro vás je jako jed!“

„Fanny, pamatuj se!“ pokoušela se Valérie ztlumit rozhořčení komorné.

„Ale ano, je to tak. Protože to není muž pro klidný, usedlý život, ale dobrodruh a svůdník, který rád mlsá nejsladší plody, ale nechce za ně platit. Pana Kendrika by nikdy ani ve snu nenapadlo vás kompromitovat, tak jak to udělal kapitán.“ Fanny narážela na měsíce, které její paní strávila s Matthewem na palubě RJVER QUEEN a v krásném domě v Monroe Street, nejen pod jednou střechou, ale i v jedné posteli, a to bez manželského požehnání.

Valérie až moc dobře znala názor své komorné a měla chuť jí prostě zakázat, aby tak tvrdě Matthewa kritizovala. Ale potlačila přání pohodlně se zbavit Fannyiných výčitek, protože by upřímnou věrnost a starostlivost odplatila panskou povýšeností. Proto ji jen mírně pokárala: „Fanny, neměla bys soudit tak příkře. A hlavně bys neměla lámat hůl nad člověkem jen proto, že nesouhlasíš s jeho názory a způsobem života. Nehleď k tomu, že všechno, co vytýkáš Matthewovi, bys musela vyčíst i mně, protože já jsem do téhle lásky nevpadla poslepu, ale přijímala jsem ji s otevřenýma očima, vědoma si všech důsledků a potíží, které s sebou náš nezvyklý vztah ponese.“

„Vy se ho vždycky jen zastáváte,“ namítla polohlasně Fanny, protože pořádně nevěděla, co na tohle říct. „Jsem si jistá, že byste jednala úplně jinak, kdyby se k vám kapitán Melville choval jako opravdový gentleman.“

„Jsem ráda, že to neudělal, Fanny.“

Komornou ta slovy natolik vyděsila, že přerušila kartáčování vlasů. „Ale slečno Valérie! Jak můžete něco takového říct?“

„Proboha, tak si přece nic nepředstírejme!“ odpověděla Valérie spíš pobaveně. „Byla to skoro láska na první pohled. Zamilovala jsem se do něj už v okamžiku, když jsem proti němu stála na palubě ALABAMY a podívala se mu do očí. Nu ano, nejdřív jsem se svým citům vzpírala jako jankovitý

kůň, ale jenom proto, že mě hlas mého dobrého vychování nabádal, abych se od něj držela dál.“

„Kéž byste ho poslechla,“ povzdychla si Fanny zachmuřeně.

„Všechny mé myšlenky a city se dnem i nocí točily jenom kolem něj,“ vzpomínala Valérie se zasněným úsměvem. „Každý jeho pohled, něžné slovo, ve mně vyvolávaly zemětřesení dosud nepoznaných citů a proti tomu zemětřesení bylo všechno dosavadní zamilované horování, jaké jsem kdy ke komu pociťovala, jen směšným závanem náklonnosti. Tak čeho mohl dosáhnout vnucený hlas výchovy? Všechno, co se potom událo, jsem z hloubi srdce a duše chtěla, proto také ničeho nelituju. A že to s mužem, jako je Matthew, nebude lehké, mi bylo jasné od prvního dne. Ale ty dobře víš, že mě nikdy moc nezajímaly věci, kterých jsem mohla snadno dosáhnout.“

„Sama jste si vždycky vybírala to nejobtížnější,“ přikývla ustaraně Fanny. „Proto vám nejvíc ze všeho přeju, abyste byla už navždycky šťastná, protože jste musela prožít tolik strašného.“

„Štěstí nikdy není navždycky,“ poučila ji Valérie. „Štěstí trvá pokaždé jenom krátkou chvíli. Člověk se k němu nemůže přitisknout jako ke koňské šíji a nechat se unášet celým životem. Štěstí je spíš jako... teplý sluneční paprsek v zimním dnu. Člověk si ho musí užívat, když se objeví, a neptat se, jak dlouho zůstane a kdy asi zase přijde další.“

„Kapitán Melville se skutečně projevil jako sluneční paprsek v zimě,“ poznamenala kousavě komorná. „A obávám se, že se na tom ani v budoucnosti nic nezmění, protože to prostě má v povaze. Prosím vás, slečno Valérie, pochopte mě správně. Kapitán Melville není špatný muž, to určitě ne. Uznávám, že je velmi atraktivní a má velké osobní kouzlo, kterému je těžké nepodlehnout. Ale k čemu je vám sluneční paprsek, když byste mohla mít něco mnohem lepšího?“

„A to jako co?“

„Trvalý, teplý oheň, který nikdy nevyhasne... abych zůstala u vašeho přirovnání.“

Valérie se usmála. „Předpokládám, že tím myslíš ctěného Travise Kendrika. Vlastně bych mu měla povědět, k čemu jsi ho přirovnala. Určitě mu to polichotí.“

Fanny Marshová bojovně zvedla hlavu, jako kdyby jejím největším úkolem bylo nedopustit, aby se advokátovi třeba jen slovem zkřivil vlasek. „Pan Kendrik je gentleman, jakého si zasloužíte, na něm můžete stavět jako na žulové skále. Jeho slovo je lepší než každá smlouva. Dobře víte, jak vás uctívá, a že by se s vámi chtěl oženit. Bylo by to pro vás oba ideální spojení.“

„Ty jsi vynikající komorná a upřímná důvěrnice, toho si moc vážím. Ale nejsem si jistá, jestli tak vysoce oceňuju Fanny dohazovačku,“ posmívala se Valérie.

„Jen mi povězte, jestli moc mluvím a mám raději držet pusku,“ vyzvala komorná svou paní na první pohled pokorně, ale ve skutečnosti s nepokrytou vyzývavostí.

„A proč bych měla? Stejně by mi to nebylo nic platné, že? Ty mi zkrátka dovedeš naservírovat svoje mínění bez ohledu na to, jestli se tě na ně ptám, nebo bych se raději bez tvé rady obešla.“

Po kulatém, růžovém obličejí komorné přelétl spokojený úsměv, protože Valériino popíchnutí přijala jako poklonu. Potom však vážně a naléhavě pokračovala: „Nejsem tak pošetilá, abych si myslela, že by vás *vůbec někdo* dokázal přimět k něčemu, co sama nechcete. Jenom vám chci otevřít oči a poprosit vás, abyste uvažovala o sobě... a panu Kendrikovi. Jistě, nevypadá tak skvěle jako kapitán Melville, ale jeho lidské kvality jsou podstatně vyšší. Tak neochvějný jako byl, když pro vás navzdory všem překážkám vybojoval COTTON FIELDS, bude neotřesitelný a spolehlivý i jako manžel. Myslím, že to je cennější než krátké štěstí se slunečním paprskem.“

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila Valérie, aby odvrátila téma, které v ní kupodivu pokaždé vyvolalo lehkou nevolnost. Fanny dovedla vložit prst přímo do rány a nebála

se vyslovit své názory zcela otevřeně. Třebaže v mnoha ohledech bezmezně přeháněla, některé její poznámky trefily do černého. „Brzy budu mít dost času, abych přemýšlela o sobě a všemožných jiných věcech. Kdoví, možná už ani nebudu mít příležitost zjistit, jestli jsem tě přece jen neměla poslechnout.“ Pokoušela se o žertovný tón, ale znělo to velmi utrápeně.

„Proboha, tak nesmíte mluvit! Pan Kendrik nedopustí, aby vám někdo zkřivil vlasek!“ zvolala Fanny zděšeně a zároveň s důvěrou v hlase.

„Přála bych si mít tvoji víru,“ zašeptala Valérie. Dusot kopyt a rachocení kočárových kol na vydlážděné cestě vedoucí alejí k domu rychle sílily. Určitě přijíždí Travis. Jaképak zprávy asi přiváží z New Orleansu?

„Nikdo nevěřil, že vyhrajete proces o COTTON FIELDS a přinutíte Duvallovy, aby se vystěhovali z plantáže. Byl to beznadějný případ, všichni si to mysleli, ale pan Kendrik z nemožného učinil možné. I tentokrát vás dokáže vyprovodit ze soudní síně jako vítězku,“ ujišťovala ji Fanny bez stínu pochybnosti.

Valérie slyšela řehotání a frkání koní, když kočár zastavil před vchodem. Dodnes považovala za zázrak, že se Travisovi tehdy podařilo přesvědčit soud o jejím nároku právoplatné dědičky COTTON FIELDS.

Ráda by věřila i v další zázrak, protože by ho nutně potřebovala. Ale věděla, že zázraky se neopakují. Zázrak je vždy jedinečný a ojedinělý a ona už si svůj prožila.

12.

Matthew právě scházel po schodišti do haly, když přijel Travis Kendrik. Kapitán se bezděčně zastavil a rozzlobeně pozoroval, jak arogantně si jeho sok počíná. Měl dojem, že

se právník chová, jako kdyby už byl pánem na COTTON FIELDS.

Kendrikův příjezd měl v sobě opravdu cosi majetnického. Bral schody před portálem po dvou a nezpomalil ani před vchodem, jako kdyby věděl, že sluha před ním včas otevře dveře, což se také stalo.

„Dobry večer, pane Melville,“ pozdravil bodře a rychlým krokem procházel halou. Cestou svlékl svůj rumělkové červený plášť, prostě jej shodil z ramen bez ohledu na to, jestli ho Albert stačí chytit nebo bude sbírat z podlahy. A pak na sluhu ještě vykřikl: „Kávu a brandy, Alberte! Do salonu, prosím!“ Albert Henson s respektem sklopil hlavu, což Travis už nemohl vidět, protože byl o tři kroky dál a spěchal do salonu. Pod paží svíral silnou složku spisů. „Ano, pane. Káva je už připravená.“

„Dobře, dobře,“ zvolal Travis a zmizel v salonu.

Matthewa zaplavil vztek nad právníkovým sebejistým vystupováním, nedokázal se však ubránit určitému obdivu. Advokát opravdu dovedl inscenovat působivý vstup a rázem na sebe upoutat pozornost všech.

Když Matthew vešel do místnosti za ním, Travis stál před krbem, v němž plápolal oheň, a ohříval si ruce. Kapitán byl nejprve v pokušení vůbec si ho nevšímat a vrátit se do biliárového pokoje, ale nejistota a zvědavost, co Kendrik v New Orleansu zjistil, byly silnější než on.

Když tehdy po probdělém týdnu poprvé odjel do New Orleansu, aby „Valérii zachránil krk“, jak se vyjádřil, vrátil se už po dvou dnech – rozladěný a rozzuřený na úřady a úředníky, kteří nevynechali jedinou možnost, aby mu, advokátovi negrů, házeli klacky pod nohy. Odmítali mu poskytnout jakékoli informace o událostech na DARBYHO PLANTÁŽI, natož aby mu povolili nahlédnout do spisů a přečíst si výpovědi svědků, které vyslechl šerif Russel. Nemohl předložit plnou moc, že v tomto procesu zastupuje Valérii Duvallovou. Samozřejmě před ním nemohli spisy utajovat dlouho, toho si byli také vědomi, ale byla to zbytečná ztráta času, která hrála ve prospěch protistrany.

Přišel o čtyři dny, protože se s nepořízenou musel vrátit na COTTON FIELDS, sepsat patřičnou plnou moc a dát ji podepsat Valérii. Prudká bouře pak ještě o další den oddálila odjezd do New Orleansu.

„Tak jaké zprávy přinášíte tentokrát, pane Kendriku?“ zeptal s Matthew a snažil se o zdvořilý tón.

„Špatné, pane Melville, velmi špatné,“ odpověděl advokát, odvrátil se od ohně a otevřel zámek aktovky naplněné novinami a svazky listin. Hodil na křeslo nejnovější vydání deníků. „Lidé v New Orleansu – a nejen tam – zřejmě ztratili poslední zbytek rozumu. Všude vládne bouřlivé veselí.“

Matthew svražil čelo. „To mluvíte o hnutí za odtržení Jihu, že?“

„No jistě, o čem jiném?“ opáčil záludně Travis, jako kdyby neexistovalo důležitější téma než konflikt mezi státy Severu a Jihu, který stále více směřoval k násilnému, válečnému střetu. „Prorocství z 20. prosince loňského roku, kdy Jižní Karolína prohlásila, že vystupuje z Unie se Spojenými státy, se naplnilo. Za necelých šest týdnů následovaly fanatické nacionalisty z Charlestonu další státy jako Mississippi, Florida, Alabama, Georgie, Louisiana a Texas. A už za dva týdny, 8. února, se chtějí poslanci těchto sedmi států v Montgomery v Alabamě sejít, aby založili Konfederální státy americké. Nevím, jestli mám nad zaslepeností svých krajanů brečet, nebo se jí smát. Každý rozumný člověk přece musí vědět, že potom už válku nic neodvrátí.“

Matthew ovládl netrpělivost, zvláště když se ho osud Jihu dotýkal neméně než advokáta. To byla jedna z mála věcí, na které se shodli. Hrdě se hlásili k Jihu a právem vytýkali zvoleným zástupcům lidu na Severu, kteří měli hlavní slovo ve Washingtonu, že Jih v mnoha ohledech politicky a daňově znevýhodňuje. Nebyli však stoupenci rozdělení Spojených států, protože i přes všechny rozdíly považovali Sever a Jih za jeden národ a obávali se krvavé občanské války.

„Kdoví, třeba se Lincoln s jejich odštěpením smíří bez odporu,“ poznamenal Matthew, avšak příliš tomu nevěřil. „Ale to je asi nepravděpodobné.“

„Na takovou možnost bych neplýtvat ani jedinou myšlenkou,“ prohlásil kategoricky Travis. „Lidé, kteří se domnívají, že lze odtržení od Unie dosáhnout bez války, se dopouštějí osudného omylu. Zvolili si totiž jako měřítko prezidenta Buchanana, jenž se omezuje pouze na to, že Jih téměř denně vyzývá k uměřenosti a odsuzuje odtržení jako čin odporující ústavě. A to jsou jen prázdná, zbytečná slova a nic jiného.“

„Ano, to je v dnešní kritické situaci příliš málo,“ souhlasil Matthew. „Tenhle konflikt vyžaduje silnou osobnost ve Washingtonu, která bude schopna obě strany opět přivést k jednacímu stolu a hledat smírné řešení. Bezzubé apelování nikomu neposlouží, nanejvýš ještě tak stoupencům odtržení.“

Travis přikyvoval. „Přesně tak. Buchanan dává ostentativně najevo nerozhodnost a slabost Unie, což ještě podněcuje zastánce Konfederace jižních států, ale co lze od muže, kterému bude sedmdesát, ještě očekávat? Jen se snaží odsedět si tam pár posledních týdnů a jistě netrpělivě čeká, až v březnu bude moci prezidentskou funkci předat Lincolnovi a spolu s ní i odpovědnost za výbušný konflikt mezi Severem a Jihem.“

„Přesně tak to bude. Kromě toho, co by tak asi se svou směšnou armádou v počtu šestnácti tisíc vojáků proti Jihu zmohl? Ne, od Buchanana skutečně nemůžeme očekávat nic, co by ukazovalo další cestu,“ přizvukoval starostlivě Matthew.

„Ale co udělá Lincoln, až převezme úřad, může pozorný čtenář jeho projevů a prohlášení vědět již teď,“ pokračoval Travis. „V žádném případě totiž nebude odtržení Jihu tolerovat. Nedopustil v tomto ohledu nejmenší pochybnost. Válka pak bude nevyhnutelná.“

Albert přivezl do salonu servírovací stolek. Nalil pro oba muže kávu a brandy. Potom tiše odešel.

Matthew zakroužil sklenkou se zlatavě hnědým brandy a upil malý doušek. Travis naopak vypil naráz celý šálek kávy a hned za ním do sebe hodil brandy. Znovu naplnil hrneček i sklenku a se spokojeným vydechnutím se usadil v křesle u krbu, blízko ohně.

„Dobré brandy bude brzy hodně drahé,“ podotkl zamyšleně, „protože nevěřím v rychlou, slavnou válku. Bude to dlouhý a zarytý boj.“

„Budeme pak spěchat, abychom pozvedli vlajky a hájili Jih?“ neodpustil si Matthew otázku, kterou si v myšlenkách kladl už mnohokrát.

Travis na něj výsměšně pohlédl. „Co ode mě čekáte, kapitáne? Slepou poslušnost? Kdo spěchá pozvednout vlajku, jak jste se vyjádřil, a tedy se nemůže dočkat, až uvidí rozstřílená těla a usekané údy, ten si nezaslouží nic jiného než někde na bojišti zemřít hrdinskou smrtí – za vznešenou věc, jak už dneska uslyšíte ve všech barech a na každém rohu. Ale já si nedovedu představit nic vznešenějšího než zachovat život, zvláště pak vlastní život. Kromě toho mrtvý Travis Kendrick Jihu neprokáže nejmenší službu. Jen živý a čilý Travis Kendrick může být užitečný.“

„Smím se zeptat, jakým způsobem chcete Jihu sloužit, když odmítáte táhnout jako voják do pole?“

Advokát se usmál ještě o trochu víc. „Válka postaví naši vlast před obrovské hospodářské a organizační problémy. Chybí nám průmysl, který se soustředil na Severu, aby měl kdo vyrábět zbraně, střely, munici a všechno ostatní. Záhy však bude nedostatek i zboží denní potřeby. Proto budu považovat za svůj úkol pomáhat v této oblasti, zabránit nebo aspoň zmírnit potíže v zásobování.“

„Jinými slovy máte v úmyslu podílet se na této válce jako spekulant a pěkně si vydělávat na prolévání krve druhých!“ shrnul Matthew příkře.

Travis klidně přikývl. „Ano, tak to asi dopadne, kapitáne.“

Matthew na něj pohrdavě pohlédl. „Jsem si jistý, že při tom všem ještě máte čisté svědomí!“ dodal sžíravě.

„To opravdu mám,“ potvrdil advokát, aniž hnul brvou. „Nikdo nevidí rád hrobníka, jenž vydělává na smrti a neštěstí ostatních, přesto je ho však třeba. A stejné je to v časech války i s obchodníky a spekulanty. Může se vám zdát zavrženíhodné, že nijak nezastírám záměr na válce vydělávat. Ale je válka něco jiného než obrovský kšeft? Co ve skutečnosti stojí za odtržením jižních států, když si odmyslíme všechna hloupá hesla a patetické projevy o samostatné kultuře a svěbytném světovém názoru Jihu, na které se naláká prostý lid, který se pak nadchne pro válku? Hospodářské a mocenskopolitické zájmy, což je nakonec jedno a totéž!“

„Avšak to zdaleka ještě není důvod proč se na téhle špinavé hře podílet!“ namítl Matthew.

„Kapitáne, vy se na věci nedíváte objektivně,“ napomenul ho povzneseně Travis, jako kdyby mluvil se žákem ve škole.

„Vidím je jasněji a objektivněji, než je vám milé,“ rozčílil se kapitán.

„Není to tak, že bych se riskantnímu obchodu začal věnovat, až propukne válka,“ vysvětloval Travis. „Už mnoho let se věnuji spekulativnímu obchodování. Leccos mi vyneslo velké zisky, naopak jsem se musel smířit i s bolestnými ztrátami. Když jsem dříve dovážel brandy a obchodoval s bavlnou nebo surovinami, budu pokračovat i v budoucnu – ať bude válka nebo ne. Chcete mně osobně vyčítat, že za války jsou zisky větší, než když se obchoduje v mírových časech? Nenávídím válku a bylo by mi milejší, kdyby k ní nedošlo. Ale nevidím důvod, ani morální, proč bych se teď měl svých obchodů vzdát jen proto, že několik set tisíc lidí si umanulo, že touží po tom rozbít Yankeeům hlavy.“

„A to je právě to, co vám vyčítám: že nevidíte ani morální důvod, proč byste měl svůj způsob obchodování přehodnotit. Libujete si v roli duchaplného muže, jenž varuje před neblahým vývojem a odsuzuje ho, ale potom pokrčí rameny a s nevinnou omluvou *dělal jsem, co jsem mohl*,

využije veškeré obchodní výhody, které se mu nabízejí. Připomínáte mi jednoho chlapce, jehož jsem před lety potkal na Západě – při jednom lynčování. Byl proti tomu někoho jen tak bez soudu pověsit na nejbližší strom. Ale když se nemohl se svým názorem prosadit a oběť již měla na krku oprátku, ze všech sil pomáhal vytáhnout ji na strom – *aby to měl ten chudák co nejrychleji za sebou*, jak prohlašoval.“

„Vaše přirovnání silně pokulhává, kapitáne. Nemám v úmyslu bezostyšně využívat všechny výhody, které mi válka jako šikovnému obchodníkovi poskytne, ani nehodlám následovat dav... ať je to při lynčování, nebo vzájemném vyvražďování na bitevním poli. Smím se zeptat vás, zda máte v úmyslu přihlásit se k vojenskému námořnictvu jižních států, až vypukne válka?“

„Jsem kapitán obchodní lodi a také jím zůstanu,“ prohlásil Matthew. „A udělám všechno, co bude v mé moci, aby obchod zůstal otevřený – aby lidé jako vy měli co nejméně šancí si na bídě a utrpení ostatních nacpat kapsy.“

„Když budou přístavy zablokované a proud zboží nebude téct tak mohutně jako dříve, ani vy se nevyhnete zvýšení cen za přepravu a dovážené zboží – protože pod palbou yankeeských válečných lodí se leckterý obchodník z Jihu utopí nebo rozpráší do vzduchu. Takové riziko se nutně odrazí v cenách, a tedy i ve vyšších ziscích. Na tom nemůžete nic změnit. Jestliže dobře ovládáte své řemeslo lodního kapitána, a navíc budete mít štěstí, že při vyplouvání a přistávání uniknete yankeeským pronásledovatelům, vyděláte se svou lodí celé jmění – ať to budete chtít nebo ne.“

„Budete asi muset přenechat rozhodnutí o výši cen zboží na mně!“ odsekl odmítavě Matthew. „A můžete si být jistý, že spekulanti jako vy na palubu mé lodě nevkočí – ani jako nákupčí, ani jako zákazníci, kteří by si chtěli pronajmout nákladní prostor.“

Travis se soucitně usmál a opět sáhl po karafě s brandy. „Chováte ke mně velké antipatie, což je oboustranné, protože

já vás považuji za největší katastrofu, jaká může ženu, jako je Valérie, potkat,“ odpověděl klidným tónem.

„Sám bych to nevyjádřil lépe,“ opáčil mrazivě Matthew.

„Já vím. Ale nijak se tím nevyjadřuji o vašem charakteru a lidských hodnotách. Za jiných okolností bych možná považoval za velkou čest seznámit se s vámi osobně, přál bych si získat vaše přátelství. Avšak protože Valérie pro mě znamená nekonečně mnoho, víc než cokoli jiného, je toto samozřejmě jen ryze hypotetická myšlenka. Proto vás posuzuji jenom podle toho, jaký vliv máte na Valériin život a jak ho využíváte. A vidím, že muž s vašim životním stylem je pro Valérii zhouba, bez ohledu na to, jak silně jste k sobě navzájem poutaní. Je to svazek, jemuž nemůže být natrvalo přisouzeno štěstí. Počkejte! Nechte mě domluvit!“ požádal, když viděl, že se Matthew chystá vpadnout mu do řeči. „Nechci podnítit novou diskusi o tom, kdo z nás dvou je pro Valérii lepší muž, protože v tomto ohledu nikomu z nás nechybí sebevědomí. Spíš chci říct, že proti vám uvádím důvody, které jsou, aspoň z mého pohledu, objektivní. Vy naopak u mě vyhledáváte povahové slabosti, abyste se tak stále znovu utvrzoval ve špatném mínění o mně.“

„Nemusím dlouho hledat, pane Kendriku,“ namítl podrážděně Matthew a v duchu se zlobil sám na sebe. Právnik se svou provokativní arogancí ho dokázal dostat do ráže a vyvolat u něj pocit, že bojuje proti odpůrci, jenž se mu pokaždé šikovně vymkne. „Jste školený řečník a skvěle dokážete otočit věci tak, aby si druhý myslel, že proti vašim argumentům už nelze postavit nic...“

Travis se povýšeně usmál. „Proti pravdě se těžko argumentuje, kapitáne.“

„... jenže na mě vaše taktika neplatí, pane Kendriku,“ pokračoval Matthew, aniž vzal na vědomí tento slovní útok. „Možná s tím máte úspěch u soudu, ale mě tedy neoklamete. Já dobře vím, s kým mám co do činění.“

„Tak? A s kým pak?“ vyzval ho Travis striktně ke konkrétním podrobnostem.

Matthewa však ani nenapadlo mu vyhovět. „Ponechme jako fakt situaci, že jeden o druhém nemáme valné mínění. A teď bych vám byl vděčný, kdybyste mě informoval, co jste se v New Orleansu dozvěděl o Valériině záležitosti a čeho jste dosáhl.“

Advokát kroužil špičkou prstu po okraji sklenice a dával si s odpovědí na čas. Vypadalo to, že přemýšlí, zda vůbec má sokovi informace o stavu záležitosti poskytnout. „Vždyť se to stejně dozvím,“ dodal Matthew do ticha. „Dříve nebo později.“

Travis se lehce usmál. „Takové *později* může někdy být nepříjemně pozdě, že?“

Kapitán na sobě nedal znát vztek. Tvářil se téměř lhostejně. Pokrčil rameny a chystal se odejít ze salonu. „Jak chcete, pane Kendriku. Mě takové hrátky nebaví. Uvidíme se u večere.“

„Počkejte,“ zadržel ho Travis. „Nikam nechod'te. Mrzí mě, že jsem vás touhle hloupou poznámkou provokoval. Bylo to zbytečné. Promiňte, kapitáne.“

Melville lehce přikývl na znamení, že omluvu přijímá.

„Samozřejmě byste se měl dozvědět, jak to s Valérií vypadá. Totiž vůbec ne dobře. Dokonce se obávám, že my dva budeme muset nejen zachovat příměří, ale i vytvořit koalici.“

Matthew se k němu vrátil a usedl. „Koalici?“ opakoval stručně, ale v nitru se ho zmocňovaly obavy.

Advokát zamračeně přikývl. „Když vás zrovna *já* prosím o pomoc, dovedete si jistě představit, jak špatné má Valérie šance sprovodit ze světa obžalobu kvůli pokusu o vraždu.“

„Tak mluvte!“

„Nechci vás nudit dlouhým vyprávěním o tom, kolika způsoby se mi všichni snaží práci ztížit. Důležití jsou pouze svědci, kteří budou v procesu proti Valérii vypovídat. Četl jsem protokoly a skoro se mi udělalo špatně. Valérii ani tolik nezlomí vaz výpovědi Rhondy, Stephena a Catherine Duvallové, ale spíš to, jak svědčili Justin Darby a někteří černoši. Tak, jak je to zachyceno na papíře, nemá Valérie ani

nejmenší naději uniknout šibenici. Protože všichni se shodují v tom, že byla pevně rozhodnutá Stephena Duvalla zabít a krvavé lázni zabránila jenom technická závada na pušce.“

Matthew zbledl. „Ale to je přece lež!“ vypravil ze sebe.

„Co je lež?“ zeptala se za jeho zády Valérie.

Oba muži vyskočili z křesel. Neslyšeli, jak Valérie otevřela dveře salonu a vstoupila. Měla na sobě půvabné šaty z hedvábného mušelínu v barvě zralých meruněk, která se příznivě odrážela na jejím bledém obličejí. Fanny se držela krok za svou paní, jako kdyby se bála, že bude muset každým okamžikem přiskočit a zachytit ji, kdyby ji opustily síly.

„Valérie!“ zvolal Travis a zářivý úsměv okamžitě zaplašil zasmušilý výraz, který měl ve tváři předtím. Šel jí vstříc s otevřenou náručí, chytil ji za ruce a nadšeně chrлил poklony: „Jste okouzující! Ztělesnění kvetoucího života. Člověk by nevěřil, že za sebou máte dlouhou a těžkou nemoc. Možná jste trochu pohubla v obličejí, ale i to se brzy napraví. Kdybyste věděla, jakou mám radost a jak se mi ulevilo, když vás takto vidím!“

Nadšená slova jí vohnala lehkou červeň do tváří. „To je od vás velmi milé, Travisí. Také mám radost, že vás zase vidím. Nevím, jestli jsem vám minule dostatečně poděkovala za to...“

Právník ji přerušil. „Ale prosím vás, Valérie! O děkování nemůže být ani řeči. Všechno, co jsem udělal, bylo ryze sobecké...“

Matthew by nejraději něco poznamenal, ale ovládl se.

„Slečno Valérie, měla byste si sednout, abyste šetrila síly,“ ozvala se komorná.

„Ano, Fanny, sednu si,“ přikývla Valérie. „Prosím tě, teď nás tady nech o samotě, ano?“

„Jak si přejete, slečno,“ naznačila komorná pukrle a zavřela za sebou dveře salonu.

Travis doprovodil Valérii k sedací soupravě před krbem.

Když usedla, usmála se na Matthewa a on si okamžitě vybavil, jak nádherně se k němu její tělo přimykalo, jak

vášnivě ho líbala před chvílí v pokoji – než je bohužel Fanny vyrušila.

Něžný úsměv však rychle ustoupil vážnému výrazu a Valérie se vrátila k věci. „Co je lež?“ opakovala otázku.

„Sám nevím, Valérie. Bude lepší, když ti to všechno poví pan Kendrik. Právě mi sděloval, na čem přesně se zakládá obžaloba Stephena Duvalla proti tobě,“ odpověděl Matthew zdrženlivě.

Valérie pohlédla na advokáta: „Takže, Travisí?“

Kendrik si lehce odkašlal. „Nechci dlouho chodit kolem horké kaše, Valérie. Podstatou obžaloby je, že jste se s dvouhlavňovou brokovnicí přiblížila ke Stephenu Duvallovi s úmyslem ho zavraždit a *dvakrát na něj vystřelila*.“

„Ale tak to nebylo!“ odporovala.

Travis pozvedl ruku. „K průběhu činu z vašeho hlediska se dostaneme hned. Prosím vás, nejprve si vyslechněte všechno, z čeho vás protistrana viní. Tedy dvakrát jste na něj vystřelila. První dávka broků šla vedle, protože Stephen Duval duchapřítomně uskočil...“

Valérie pohrdavě odfoukla.

„... druhá dávka, která by ho nepochybně zabila, protože jste mu hlaveň přiložila na čelo, nebyla vypálena jen díky tomu, že došlo k technické chybě ve spouštěcím zařízení.“

Valérie se na minutku zatvářila zmateně, jako kdyby měla dojem, že se přeslechla. Potom rozčileně vykřikla: „Ale to je sprostá lež! Jaká technická chyba? V pušce vůbec nebyl druhý náboj!“

„Jste si úplně jistá, že puška měla nabitou pouze jednu hlaveň, když jste vstoupila na DARBYHO PLANTÁŽ?“ zeptal se Travis.

Zamračila se. „Vy mi nevěříte?“ otázala se podrážděně.

„Já vám věřím každé slovo, Valérie. O to vůbec nejde,“ namítl klidně Travis. „Chci jenom vědět, zda jste si tím sama úplně jistá.“

„Snad jste slyšel, co Valérie vypověděla,“ poznamenal nevrle Matthew, jenž pro advokátovu skepsi neměl

pochopení. „Vypověděla by po pravdě i tehdy, kdyby se to odehrálo tak, jak tvrdí Stephen a ti ostatní.“

Valérie souhlasně přikývla. „Ale tak to nebylo. V pušce žádná druhá patrona nebyla.“

„Je mojí povinností se přesně a důsledně ptát a ověřovat, protože jenom když budu vědět úplně všechno, můžu se vyzbrojit na všechny eventuality, které mohou před soudem nastat, a připravit si důkladnou strategii,“ vysvětloval advokát. „A nebylo by od věci předpokládat, že jste se *domnívala*, že máte v pušce jenom jeden náboj, ale ve skutečnosti byly nabitě obě hlavně.“

Valérie energicky zavrtěla hlavou. „Vím to úplně jistě!“ prohlásila. „Obě hlavně byly prázdné, když jsem zbraň brala ze skříně. Zcela vědomě a záměrně jsem nabila jenom jednu patronu, protože jsem potřebovala pouze jednu na to, abych Stephena potrestala za vraždu Edny a Toma. Aspoň jsem si to namlouvala. Protože ve skutečnosti je potřeba mít ještě něco jiného než pouze nabitou zbraň, aby člověk mohl druhého chladnokrevně zabít,“ pravila s trpkostí v hlase. „Když stál před hlavní pušky, nedokázala jsem to. Byl to bláznivý, opovážlivý nápad hrát si na soudce a chtít ho zabít. Proto jsem dávku vypálila do stěny – zcela záměrně. Ani na okamžik nebyl v nebezpečí života, vůbec se nezachraňoval skokem na stranu do bezpečí. Každý mohl vidět, jak jsem puškou uhnula a střílela do vzduchu. Všechno ostatní je odporná lež, kterou si může vymyslet jen neskrupulózní zločinec, jako je Stephen!“

Travis utrápeně povzdechl. „Věřím vám každé slovo. Ale Stephen Duvall ještě tvrdí, že později, při bližším prohlédnutí pušky, našel v druhé hlavní také náboj a spoušť byla defektní. Vsadil bych se, že *ted' spoust* opravdu defektní je.“

„Protože s puškou dodatečně manipuloval!“ zvolala pobouřeně Valérie. „Předtím byla brokovnice v naprostém pořádku.“

„A říkáte, že všechny svědecké výpovědi se v obou těchto rozhodujících bodech kryjí?“ vyptával se Matthew.

„Ano. Dokonce i Justin Darby do protokolu vypověděl, že druhý náboj viděl, ačkoli jinak je jeho výpověď dost mlhavá. Přesto tohle desetkrát stačí k tomu, aby bylo prokázáno, že Stephen Duvall za svůj život vděčí pouze náhodě, a nikoli změně ve vašem smýšlení. A pouze to je důležité.“

„Všechno je domluvený podvod!“ zableskl Valérii v očích vztek. „Pověděla jsem vám, co se na DARBYHO PLANTÁŽI odehrálo. Ostatní výpovědi jsou lež!“

„Ano, také si to myslím,“ souhlasil advokát zamračeně. „Ale pro nás je zlé, že ty lži mají systém a jsou postaveny tak, že je stěží můžeme jako lži usvědčit.“

Valérie ještě víc zbledla. „A co stojí ve výpovědích o střele, kterou Stephen vypálil na mě?“ zeptala se.

Travis se ušklíbl. „Přál bych si, abych vám mohl dát lepší odpověď, ale ani zranění, které jste utrpěla, nebude možné před soudem využít ve váš prospěch. Všichni svědci vypověděli, že jste pořád držela v ruce pušku a znovu jste zamířila na Stephena Duvalla, když se pokoušel zabránit vám v útěku. Takže jednal v jasné sebeobraně.“

Valérie nevěřícně zavrtěla hlavou. „Ale takhle to přece vůbec nebylo,“ zašeptala překvapeně. „Všechno překroutili a samozřejmě že se žádný z otroků neodváží pravdivě svědčit proti svému pánovi a Duvallovým. Proboha, přece jen jsem to měla udělat.“ Zpříma pohlédla Travisovi do očí. „Nemám šanci ten proces vyhrát, že ne?“

„Kdybyste měla jiného advokáta, opravdu bych vám nedával naději. Ale protože vás zastupuji já, nemusíte si dělat starosti,“ usmál se na ni sebevědomě a vítězně, jak bylo jeho zvykem. „Vždyť mě znáte. Jsem odborník na beznadějné případy a ještě nikdy jsem neprohrál.“

„Všechno je jednou poprvé, Travis. I vy jednou nějaký proces prohrajete, a jak to tak vypadá, stane se to brzy.“

Právník se nenechal zviklat v sebejistotě, kterou navenek prokazoval. „Mýlíte se, Valérie. Nikdy nepřijmu výzvu k boji, který nemůžu vyhrát,“ prohlásil a krátce pohlédl na Matthewa, jako kdyby se chtěl ujistit, že pochopil dvojí

význam jeho slov. „Vyhraju případ Valérie – a to v každém ohledu.“

Matthew nedal najevo, že velmi dobře pochopil sokovu narážku, ale vskrytu se samozřejmě nad Kendrikovou drzostí rozčiloval. Avšak na osobní účtování bude dost času později. Pro něj je nyní mnohem důležitější, aby Valérie získala důvěru v dobrý konec celé věci, a pokud advokátova velkohubost pomůže dodat jí sílu a naději, pak se s ní může i smířit. Proto jen podotkl: „Valérie, nevidím důvod, proč o slovech pana Kendrika pochybovat. Zaprotokolované výpovědi jsou jedna věc, proces je však něco úplně jiného. Jsem si jistý, že navzdory všem potížím dokáže vynést pravdu na světlo.“

Pochybovačně na něj pohlédla. „A jak asi? Myslíš, že někdo z nich se najednou rozhodne zachovat slušně a vypovídat pravdivě?“

„Možná ne dobrovolně,“ podotkl Travis, „ale při křížovém výsledku se už leckdy svědek obžaloby změnil ve svědka obhajoby. Pan Melville má pravdu: je směšně lehké přimět sestru a služebnictvo k falešným svědeckým výpovědím. Avšak je skoro nemožné nezaplést se v křížovém výsledku do smyček a lécek vlastních lží, pokud advokát dobře ovládá své řemeslo a ví, jak správně použít mučící nástroj otázek. Jen počkejte. Uvidíte, jak se jeden po druhém budou při křížovém výsledku samy usvědčovat z lhaní – včetně Stephena.“ Valérie se utrápeně usmála, zmítaná mezi nadějí a nedůvěrou. „Moc ráda bych vám věřila,“ zašeptala smutně.

„Samozřejmě existuje ještě jedna mnohem jistější cesta, která by nás ušetřila celého procesu,“ dodal váhavě právník. „Vím, že se vám nebude líbit. Ale předem byste zabránila jakémukoli riziku, jež obsahuje každý proces.“

„Tak ven s tím, Travis!“ vyzvala ho Valérie se zachmuřeným výrazem. „Kampak tím míříte?“

Odkáslal si. „Všichni přece víme, o co Stephenovi, Rhondě a Catherine Duvallové v první řadě jde. Nemají takový zájem o to, abyste byla odsouzena za pokus o vraždu,

daleko víc jim záleží na získání COTTON FIELDS zpátky do jejich vlastnictví. Jejich cílem je plantáž, vy jste jenom překážka na cestě k němu. Když jim uhnete, ztratí o vás zájem.“

Valérie přimhouřila oči a zatvářila se podrážděně. „Travisi, chcete mě snad přemluvit, abych COTTON FIELDS nakonec téhle pakáži prodala?“ zeptala se mrazivě.

Kendrik se pod jejím ostrým, pohrdavým tónem doslova svíjel. „Samozřejmě ne za babku. Ale dovedu si představit, že Stephen obžalobu okamžitě stáhne, když mu předložíte přijatelnou nabídku, kterou by on i matka mohli...“

Valérie vyskočila, zatnula ruce v pěst a v očích jí divoce blýskalo. „Ušetřete si další slova, Travisi! COTTON FIELDS není na prodej! A nebude! Nemám v úmyslu o tom s vámi dál diskutovat. Udělejte, co je ve vaší moci, abyste odhalil lži žalobců, ale nepočítejte s tím, že můžete jako poslední trumf vytáhnout z rukávu plantáž, když všechno ostatní selže. Na to nikdy nepřistoupím. Ať se děje co se děje, plantáž zpátky nedostanou! O to se už postarám!“

„Valérie, prosím tě, dovol, abychom v klidu prohovořili všechny možnosti, které máme, abychom zachránili tvoji svobodu a život,“ domlouval jí Matthew. Ted' pochopil, co Travis prve mínil koalicí, kterou budou muset uzavřít, a chtěl ho v jeho záměru podpořit.

Ale Valérie byla neústupná. „Ne! Nemíním a nebudu o tom mluvit!“ vzpírala se rozrušeně. „Už ani slovo o prodeji COTTON FIELDS! Nechci o tom ani slyšet!“

„Proboha, Valérie!“ zvolal polekaně Matthew, když viděl, jak se zapotácěla a hledá oporu. Děsivě zbledla. Nikdy by si nepomyslel, že na jeho slova bude tak prudce reagovat. Rychle k ní přiskočil a podepřel ji.

Krátce zavřela oči, zhluboka se nadechla a potom klidně, leč hlasem, který se nepatrně chvěl, prohlásila: „Mabel už jistě netrpělivě čeká, aby mohla podávat večeři.“

„Musím přiznat, že už mám taky zdravý hlad,“ připojil se s úsměvem Travis Kendrik, jako kdyby prve nedošlo k žádnému rozporu. „Není divu, celý den jsem měl tolik práce,

že jsem si v poledne nedopřál ani malé občerstvení. Thedina vynikající kuchyně mi přijde velmi vhod.“

Večeře, které se zúčastnila i Fanny, měla díky Travisovu talentu udržovat lehkou konverzaci překvapivě hladký průběh bez trapných odmlk.

Také Matthew se snažil přispět k uvolněné náladě a pokoušel se o vlídný tón vůči advokátovi i komorné. Dokonce s mimořádným úspěchem, protože několika humornými historkami z dob, kdy byl zlatokopem a hráčem na Divokém západě, vyvolal Fannyin srdečný smích, a komorná aspoň na chvíli odložila předsudky a výhrady, které k němu obvykle chovala. A Matthew si vskrytu přiznal, že zase obdivuje advokátův vtip a vyjadřovací umění.

U stolu panovalo obdivuhodné veselí a náhodný pozorovatel by je považoval za společnost bezstarostných přátel, kteří se dobře baví. Ale zdání klame. Pod lesklým povrchem vřely proudy pohrdání a lásky, sympatie a odmítání, zoufalství a nenávisti. Zakrylo je však úsilí poskytnout Valerii několik hezkých, pokud možno bezstarostných hodin. Protože věděli, že se jí opět brzy zmocní strach a zoufalství.

Jenže veselá nálada měla pouze krátké trvání. Mabel právě přinesla mísu s pečením, když se ozval dusot kopyt. Dubovou alejí přijížděl k domu kočár.

„Návštěva v tuto hodinu?“ zamračila se Fanny a odložila příbor. „Kdo to může být?“

Rozhovor okamžitě umlkl.

Matthew a Travis si vyměnili krátký pohled. Tušili, kdo by mohl mít důvod objevit se v tuto večerní hodinu na COTTON FIELDS.

Advokát si ubrouskem osušil ústa a vstal ze židle. „Jen zůstaňte sedět. Podívám se, kdo to je,“ pravil a vyšel z jídelny.

Valérie seděla mlčky a upřela pohled na Matthewa. Na rtech jí hrál zvláštní úsměv, který se odrážel i v jejích očích. Jako kdyby s ním vedla mlčenlivý rozhovor a nic jiného na světě pro ni nemělo význam.

Matthew se ani nepotřeboval dívat na dveře a věděl, že se ke stolu vrací Travis s doktorem Rawlingsem.

„Slečno Duvallová... slečno Marshová... kapitáne Melville, přeji dobrý večer,“ pozdravil a znělo to tak chladně, jako by přišel na nepříjemnou, povinnou návštěvu, což také byla pravda. „Velmi lituji, že vás ruším u večeře, slečno Duvallová. Ale byl jsem náhodou tady poblíž v okolí a vzpomněl si na svůj závazek.“

Valérie si ho několik vteřin vůbec nevšímal, neodpověděla a ani mu nevěnovala pohled. Matthew se už obával, že se skutečně úplně stáhla do sebe jako v transu. Ale potom od něj odtrhla zrak a obrátila se k lékaři. „Prosím, pane doktore, přijměte naše pozvání. Mabel pro vás rychle prostře.“

Doktor Rawlings se však ani nepohnul. V postoji toporném jako prkno zůstal stát krok za dveřmi. „Nemohu přijmout vaše pozvání, slečno Duvallová. Dal jsem šerifu Russellovi své čestné slovo, že mu pošlu zprávu okamžitě, jakmile u vás pomine nebezpečí smrtelného ohrožení a budete zdravotně schopna převozu do věznice v New Orleansu. Teď vidím, že jste se uzdravila a už jste i dostatečně silná, abyste mohla bez újmy vydržet transport do města.“

„Vděčím za to vašemu lékařskému umění. Kdybyste hned nepřijel, nepřežila bych ani tu první noc,“ děkovala Valérie a vzpomněla si, co jí vyprávěl Matthew. Totiž že doktor Rawlings zásadně odmítl zaplacení. „Navždy zůstanu vaší dlužnicí. Zachránil jste mi život.“

„Nemáte nejmenší důvod mi děkovat, natož mít pocit, že mi něco dlužíte,“ namítl stroze. „Ještě mě budete proklínat, že jsem vás nenechal umřít.“

„Všechna čest vašemu lékařskému umění, doktore,“ vmísil se Matthew. „Ale své pesimistické předpovědi byste si raději měl nechat pro sebe.“

Statný lékař na něj pohlédl s unaveným úsměvem a znovu se otočil k Valérii. „Oznámím šerifu Russellovi, že

jste schopna převozu. Připravte se na to, že pro vás zítra ráno přijedou. Šerif není muž, který by ztrácel čas.“

To je pravda, pomyslel si vztekle Matthew. Šerif by jistě dal přednost silné větvi nejbližšího stromu před řádným soudním procesem.

„Pročpak takový spěch, doktore?“ zeptal se Travis medovým hlasem. „Samozřejmě nelze popřít, že Valérie už není v ohrožení života a dobře se po zranění zotavila. Ale několik dní by se ještě šetřit měla. Máme konec ledna a věznice v New Orleansu není zrovna proslavená komfortem. Nechci být špatným prorokem, ale při tomhle proměnlivém počasí by se snadno mohla dostavit recidiva horeček.“

Rawlings se mu zadíval do očí a neúprosně odpověděl: „Lituji, pane Kendriku. Vzal jsem na sebe jistý závazek a nemám v úmyslu porušovat svoje čestné slovo. Šerif Russell ode mě ještě dnes dostane písemné potvrzení, že slečna Duvallová *je* od zítřejšího rána schopná převozu.“ Lehce kývl hlavou, rychle se obrátil na podpatku a zamířil ven z domu, aniž čekal, že ho někdo doprovodí ke dveřím.

„A já si myju ruce v nevině!“ polohlasem cynicky podotkl Travis a z okna sledoval, jak kočár s lékařem opět mizí v aleji.

Fanny seděla bledá a neschopná se pohnout, vypravit ze sebe slovo. Co by také mohla útěšného říct? Že to nebude tak zlé, když přece každý ví, jak strašné to ve vězení je? Že snad nebude muset dlouhé měsíce čekat ve vlhké, tmavé cele na proces? Že by si ještě měla zachovat trochu naděje v to, že neskončí na šibenici?

Nikdo už na jídlo ani nepomyslel.

První se ze strnulosti probírala Valérie a prolomila ticho, které za sebou nechal doktor Rawlings.

„Tak dobrá, zítra to začne. Věděli jsme, že ten den už brzy nadejde,“ prohlásila nuceně rázným hlasem a vstala od stolu. „Jsem docela ráda, že je čas čekání u konce. A pokud jde o pobyt ve věznici, nějak ty týdny nebo měsíce taky přežiju.“

„Ale Valérie...,“ ozval se Travis, avšak nepustila ho ke slovu.

„Samozřejmě si nedělám iluze o tom, co mě tam čeká. Ale sotva to bude horší než doba ve sklepem na Kubě nebo čas, kdy jsem byla otrokyní na MELROSEOVĚ PLANTÁŽI,“ usmála se trpce. „Kromě toho mám vynikajícího advokáta, který vzbouří nebe i peklo, aby mě odtamtud dostal ven, a mám tebe, Matthewe. Tak a teď si jdu lehnout. Bude dobře, když se na ten zítřek vyspím.“ Z jejího hlasu a chování bylo zřejmé, že si nepřeje žádné další debaty a už vůbec nic, co by připomínalo loučení.

Když Valérie vyšla z jídelny, Fanny si rukama zakryla tvář a nechala volný průběh slzám. Ale plakala tiše, jak by si to její paní přála.

13.

Ve velkém, přepychově zařízeném salonu Lessardových zaplaveném měkkým světlem svíček panovalo nábožné, hluboké ticho. Šest řad čalouněných křesel bylo postaveno do půlkruhu kolem nádherného intarzovaného pianu, u něhož seděla nejstarší dcera Lessardovy rodiny, šestnáctiletá Claudine, na stoličce potažené sametem. Záda držela křečovitě vzpřímeně, dlouhé úzké ruce spočívaly na klávesách a tvář měla rozrušením pobledlou. Její čtrnáctileté sestry, dvojčata Claire a Charlottě, stály v příliš dámsky střižených šatech krok vlevo od pianu před stojánkem s notami vyrobeným z růžového dřeva. Byly rudé rozpačitostí, klopily hlavy a pokoušely se překonat trému potlačovaným chichotáním. Snažily se vůbec nebrat na vědomí velkou společnost hostů, které rodiče pozvali a před nimiž teď musejí předvádět své pěvecké umění.

Ale jakmile Claudine začala hrát první tóny, zvážněly. Zvedly hlavy a se soustředěným výrazem poslouchaly sestřinu předehtu, aby na správném místě začaly zpívat nepřilíš silnými, zato však velmi jasnými hlasy.

Společenský večer, na který Lessardovi sezvali hosty, tak spěl v očích blahosklonných posluchačů, jež většinou také měli děti, a tedy chápali, že jsou hostitelé na své hudebně nadané dcery hrdí, k dalšímu vrcholu.

Madeleine Harcourtové se zpěv dívek líbil, opravdu se snažily dobře přednést většinou francouzské písně. Ale po třetím kousku i ji přepadala únava, protože Claudine hrála sice bez chyb, ale také bez výrazu a přednesu, a hlasy jejích sester byly právě jen jasné dívčí hlásky, které pělý písně o lásce a bolesti, aniž ve své dívčí nevinnosti doopravdy rozuměly, o čem zpívají.

Nasadila tedy zdánlivě nadšený úsměv, ve skutečnosti však v duchu únavné hudební produkci unikla a věnovala se svým myšlenkám.

Byla natolik ponořená do sebe, že si v prvním okamžiku ani nevšimla, že se někdo po špičkách blíží k poslední řadě a usedá na volnou židli vedle ní.

„To tě houkání těch mladých sirén tak okouzilo, Maddy?“ zašeptal jí posměšně do ucha známý hlas.

Polekaně se vytrhla ze zamyšlení a překvapeně pohlédla na mladého, elegantně oblečeného muže po svém boku. „Duncane, co ty tady děláš?“ zeptala se rovněž šeptem.

„Prostě jsem bezmezně zatoužil po společenském večeru v kruhu kultivovaných lidí,“ usmíval se ironicky a tak tiše, že ho Madeleine sotva slyšela, dodal: „A vidím, respektive slyším, že jsem nepřišel ani o minutu *dřív*. Klidně jsem si ještě mohl dát trochu na čas. No aspoň za to člověk nemusí platit vstupné.“

Madeleine na něj káravě pohlédla, přestože na rtech jí hrál úsměv, neboť Duncan měl v podstatě pravdu. Falešná rodičovská pýcha může být někdy opravdu velmi náročná. „Tohle je společenský večer, a žádné divadlo, Duncane!“

„Hm, pod pojmem společenský večer si tedy představuju něco úplně jiného a ty určitě taky,“ odpověděl suše. „Stejně se divím, že tady jsi.“

„Člověk musí pěstovat společenské styky,“ odpověděla Madeleine do potlesku posluchačů. „Navíc jsou Lessardovi dobrými otcovými přáteli, a tak jsem mu udělala tu laskavost a doprovodila ho sem.“

„Tvůj otec je tu taky?“ Duncan se s nelibostí rozhlédl a hledal mohutnou postavu a bělovlasou hlavu soudce Charlese Harcourta, avšak nikde ho neviděl.

„Ano. Jenže krátce před koncertem se stáhl do knihovny v patře. Přepadla ho náhlá nevolnost, je zkrátka přepracovaný. Ale není to nic vážného, jen přechodná slabost,“ usmála se Madeleine. „Určitě se k nám brzy zase připojí.“

Duncan Parkridge na ni nevěřicně pohlédl. „Tvůj otec že měl nával slabosti?“ otázal se, ale pak pochopil a vesele se usmál. „Tedy všechna čest, ten se umí vykroutit ze všeho,“ poznamenal a pohybem hlavy ukázal na tři dívky, které se zardělými, šťastnými tvářemi přijímaly bouřlivý aplaus. Zřejmě byl každý v salonu rád, že už je konec – třebaže důvody se mohly lišit.

„Pořád ještě jsi mi neprozradil, proč jsi tady ty?“ zeptala se tiše Madeleine a stejně jako ostatní hosté vstala ze židle. Změť veselých hlasů naplnila salon a přispěchali sluhové, aby odnesli židle a opět urovnali skupinky křesel do obvyklého pořádku.

„Protože pro tebe mám opravdu zajímavé novinky a už jsem se nemohl dočkat, abych ti je sdělil. Filipa byla tak velkorysá, že mi prozradila, kde tě můžu zastihnout. A protože Lessardovy taky trochu znám, pomyslel jsem si, že nic nebrání tomu, abych se na jejich společenském večeru objevil,“ vysvětloval.

„Zapomněl jsi, že existuje něco jako pozvánka?“ otázala se spíš pobaveně než vyčítavě. Jeho bezstarostnost se jí líbila.

Lehkomyslně se zasmál. „Ale Maddy! Nemám v úmyslu tady marnit svůj drahocenný večer. Hned zase vypadnu. Tvůj roztomilý bratranec sem přišel jenom proto, aby ti vyřídil osobní vzkaz, který vyžaduje okamžitou odpověď. Proto nebude madam Lessardová jistě mít nic proti tomu, když si spolu sedneme do nějakého klidného kouta. Nebo raději napodobíš ctěného pana otce a pokusíš se o nával slabosti?“

Potlačovala smích, zavrtěla hlavou a přijala jeho rámě. „Pojď, aspoň ze zdvořilosti pozdrav madam Lessardovou. A nezapomeň na patřičnou obdivnou chválu půvabu a hudebního talentu jejích dcer,“ šeptala mu a procházela po jeho boku salonem.

„A jsi si jistá, že se pak nezařadím do přední linie možných kandidátů na ženicha?“ ptal se šeptem s předstíranými obavami. „Při mém šarmu a zevnějšku je to vždycky nebezpečí, které musím mít při každém komplimentu na paměti.“

„S tím si nedělej starosti, Duncane. Třebaže Lessardovi nevědí o tvé hráčské vášni a neseriózním způsobu života, neuvažovali by o tobě ani jako o svědkovi na svatbě svých dcer,“ opáčila. „Všechny tři dívky dostanou skvělé partie. Ve srovnání s jejich věnem je můj majetek přímo ubožáčky.“

Pozvedl obočí. „No ne, Maddy, možná bys mě přece jen mohla seznámit s některou z těch pějících krasavic. A když tak o tom přemýšlím, jejich zpěv v sobě měl některé opravdu zajímavé umělecké prvky,“ žertoval.

Ostatní hosté viděli její úsměv, ale neslyšeli, jak ho ostře nabádá: „Vzpamatuj se a nezapomeň, za čí peníze sis koupil tenhle elegantní oblek!“

Madam Lessardová byla potěšena, že mohla pozdravit vzdáleného příbuzného Madeleine Harcourtové, a nadchly ji květnaté poklony, jimiž Duncan komentoval klavírní a pěvecký výkon jejích dcer. Když však slyšela, že se nemůže zdržet dlouho, protože ho volají důležité obchody do Baton Rouge, projevila politování. Zavedla oba do salonku, kde byl i sekretář s psacím stolem, aby Madeleine mohla napsat

požadovanou odpověď na zprávu, kterou jí Duncan údajně přinesl.

„Tak co jsi zjistil?“ zeptala se Madeleine, jakmile za sebou madam Lessardová zavřela vysoké kazetové dveře a v salonku spolu osaměli.

„Spoustu věcí. Ale mnohé z nich si dost odporují,“ začal. „Jel jsem do Rocky Mount, to je malé hnízdo na druhé straně, naproti DARBYHO PLANTÁŽI, a na pár dnů jsem se tam ubytoval ve vesnickém hostinci, abych se v okolí porozhlédl a vyslechl si, co se povídá.“

„V tomhle oblečení?“

Ušklíbl se. „Samozřejmě že ne. Patříčně jsem se maskoval. Vzal jsem si na sebe staré hadry a půjčil si unavenou kobylu, která za sebou táhla vozík všelijakých krámů. Zahrál jsem si na potulného kupce. V Rocky Mount jsem se ale nedozvěděl nic moc z toho, co by tě mohlo zajímat.“

„Přenech to rozhodování mně a pověz všechno, co víš,“ vyzvala ho.

Pokrčil rameny. „Samozřejmě se mluví o tom, jak Duvallovi prohráli proces s Valérií a přišli o COTTON FIELDS. Ted' dělají všechno pro to, aby plantáž získali zpátky – všemi prostředky. Nemají mezi lidmi velké sympatie, zvláště Stephen ne, a panuje názor, že za údajným útekem dvou otroků z COTTON FIELDS, který pro ně skončil smrtí, vězelo něco jiného – totiž komplot a chladnokrevná vražda. Hodně se klevetí i mezi tamějšími bělochy. Ale samozřejmě nikdo nemá o ničem ani jediný důkaz.“

Madeleine zamyšleně přikývla. „To by taky bylo příliš krásné. Dozvěděl ses něco i o tom střílení na DARBYHO PLANTÁŽI?“

Hrdě se usmál. „No jistě. Zajel jsem se svou károu na plantáž – samozřejmě se svolením pana Darbyho.“

Polekaně na něj pohlédla. „Proboha! Co kdyby tě někde ve městě jednou poznal?“

„Ani ty bys mě v tom převleku nepoznala, Maddy,“ uklidňoval ji. „Takže na DARBYHO PLANTÁŽI panuje podivná atmosféra. Pan Darby je mezi svými lidmi velmi oblíbený, což se o jeho hostech říct nedá. Především Stephen to má u černochoů moc špatné. No a k tomu střílení: Co se v knihovně doopravdy stalo, ví jenom Valérie, Stephen, Rhonda, Catherine Duvallová a Justin Darby. Když potom na plantáž přijel šerif, aby zapsal výpovědi svědků, Justin Darby se prý zdráhal vypovídat.“

„To je zajímavé. A proč nechtěl?“

„Údajně si to prý všechno přesně nepamatoval, protože se události odehrály hodně rychle, aspoň to tvrdil. Ale několik sluhů přísahá na to, že nechtěl krýt lež Stephena Duvalla, podle které mu život zachránila defektní spoušť a v pušce byla druhá patrona. O den později však přece jen Darby do protokolu vypovídal. Ovšem jeho svědectví je velmi mlhavé a lze je vyložit ve Stephenův prospěch i neprospěch. Sluha jménem Wilbert prý dokonce viděl, jak Stephen s nožem v ruce něco dělá s Valériinou puškou v místech, kde je spoušť. A to, že se Valérie ještě na schodišti pokoušela na něj střílet je podle něj naprostá lež. Přesně viděl, že držela brokovnici v levé ruce a kohoutky nebyly natažené. Navíc hlavně mířily k zemi i ve chvíli, kdy na ni Stephen stojící na galérii vystřelil z revolveru.“

„A šerif Russell to zapsal do protokolu?“ vyptávala se Madeleine dál.

Zavrtěl hlavou. „Wilbert nebyl vyslýchán. A taky by před soudem tvrdil, že nic neviděl, ledaže by mu jeho pán výslovně rozkázal, aby mluvil pravdu – ale nevypadá to, že by to udělal.“

„A výpovědi ostatních černochoů?“

„Stephen jejich paměti trochu napomohl ještě dřív, než šerif začal s výslechy. Tak ve stylu: ‚Všichni jste přece viděli, jak ta žena na schodech na mě míří puškou a já musel vystřelit, aby mě nezabila, že je to tak?‘ Skutečnost, že jejich pán proti tomu nic nenamítal a odešel do své pracovny, považovali za jeho souhlas. Nikdo z nich by totiž neudělal

nic, s čím by Justin Darby nesouhlasil. Tak tedy vznikly shodné výpovědi domácích otroků.“

„Je to zmanipulované od začátku do konce,“ zašeptala spíš pro sebe Madeleine a přemýšlela, jak by mohla tyto informace využít.

„No a doslechl jsem se ještě něco,“ pokračoval Duncan. „Takovou moc divnou historku.“

„Povídej!“

„Když Duvallovi museli opustit COTTON FIELDS, směl si každý z nich s sebou vzít jednoho otroka, pokud byl dotyčný ochoten s nimi jít. Ale tři takoví se nenašli, přihlásilo se jenom jedno děvče jménem Phyllis. Byla to Stephenova čajová komorná, tedy černošská milenka, a zřejmě mu byla hluboce oddaná, přestože s ní vždycky zacházel pohrdavě. Ale chtěla jít s ním, i když COTTON FIELDS byly jejím domovem. Stephen si jí na DARBYHO PLANTÁŽI skoro nevšímal. Asi mu příliš připomínala jeho prohru a ztrátu majetku. Ale najednou jí začal být velmi nakloněný, zahrnoval ji drobnými dárky a pozorností. Především dvěma otrokyněmi v kuchyni se vychloubala, že panu Stephenovi prokázala velkou službu a teď spolu mají společné tajemství. Ale tím měla vystaráno. O den později zmizela.“

„Kam?“

„Prodali ji obchodníkovi s otroky do aukce.“

Madeleine na Duncana nechápavě pohlédla. „No dobře, tak už jí byl přesycený a zkrátka ji prodal. Samozřejmě je to ohavnost, takhle se odměnit za věrnost, ale stejně nevím, co je na tom tak podivného.“

„Zmizela den před údajným útekem těch dvou otroků!“ zdůraznil Duncan.

Madeleine zpozorněla. „To je opravdu podivná náhoda. Jakápak to asi byla laskavost a jaké tajemství se svým pánem sdílela?“ přemýšlela nahlas. „Podařilo se ti zjistit, jakému aukcionáři ji prodali?“

„Ještě jsem neměl čas, abych tohle vypátral.“

„Musíš ji bezpodmínečně najít!“

Přikývl. „Takže teď mám na seznamu hledaných dvě děvčata: Phyllis a Joyce.“

„Kdo je Joyce?“

„Přece jsem ti vyprávěl, že se Stephen Duvall tehdy v DOMINU zachoval nemožně.“

„Ano, vzpomínám si.“

„Bylo nesmírně těžké proniknout k některému z chlápků nebo děvčat, co v tom vznešeném nevěstinci pracují. Nakonec se mi ale povedlo někoho přimět k řeči – díky přesvědčovací síle peněz,“ dodal a s tichým potěšením vzpomínal na dlouhou noc, kterou mu Violet v DOMINU milostným uměním osladila. „Nebylo zrovna laciné rozvázat jí jazyk.“

„To si dovedu představit,“ poznamenala Madeleine s uštěpačným úsměvem.

Bezděky pod jejím pohledem zrudl a spěšně pokračoval: „Je neuvěřitelné, co si Stephen v DOMINU dovolil té noci po střelbě na DARBYHO PLANTÁŽI. Dívku jménem Joyce, mulatku se světlou pletí, se kterou odešel na pokoj, surově zmlátil.“

„A není to jen pomluva?“ ujišťovala se Madeleine.

„Není. Violet, která mi to svěřila, viděla Joyce na vlastní oči. Byla těžce zraněná, dlouho ležela v bezvědomí. Přerazil jí nos, vyrazil několik zubů a zlámal pár žeber. Podle Violet ji zřezal tak hrozně, že už nikdy nebude moct pracovat v tak luxusním podniku, jako je DOMINO.“

„A jak je to s ní teď? Byla by ochotna dostat Stephena Duvalla před soud?“

Pokrčil rameny. „Nemám tušení. Joyce okamžitě odvezli z DOMINA neznámo kam. Nikdy už ji nikdo neviděl, přestože od té doby uplynuly tři týdny. Violet má nedobry pocit. Bydlela s Joyce v jednom pokoji, skamarádila se s ní, proto najisto počítala s tím, že se po ní Joyce bude ptát a bude chtít, aby ji navštívila. Ale Joyce údajně už vůbec není ve městě. Tomu však Violet nevěří.“

„A proč ne?“

„Protože si nepřišla pro své osobní věci, které nechala na pokoji, a na nichž podle Violetiných vzpomínek velmi lpěla. Například na medailonku, v němž je pramínek vlasů její matky, nebo na porcelánové panence. Taký nikoho neposlala, aby jí ty věci přinesl. Proto Violet nevěří, že se Joyce ze zranění uzdravila a s tučným odškodným a penězi za své mlčení se odstěhovala z města.“

Madeleine přikývla. „Ano, to zní logicky. Takový medailon bych taky nikde nenechala. Existuje nějaká možnost dozvědět se, kam tu Joyce odvezli?“

„Violet má docela dobré vztahy s jedním z osobních strážců madam Yvonne, který té noci pomáhal Joyce odvézt z domu. Zkusí štěstí a zeptá se ho, slíbila mi to – samozřejmě za úplatu,“ dodal rychle.

„Napříště bys mi měl předkládat účtenky,“ poznamenala posměšně Madeleine, ale nebylo to skutečné pokárání, protože s jeho prací byla velmi spokojená. Všechno, co zjistil, se jí jevilo užitečné pro vlastní zájmy. Ale něco konkrétního by samozřejmě bylo ještě lepší.

„Maddy, já ty ceny nedělám,“ tvrdil.

Mávla rukou. Na několika stech dolarů jí nesešlo, přestože se střežila dát mu to najevo. „Bonus sto dolarů sis poctivě zasloužil,“ přiznala, jako by jí bylo zatěžko se s tou částkou rozloučit. „Ale protože jsem se nikdy nespokojila s polovičatostí, můžeš si vydělat ještě jednou tolik, když najdeš aukcionáře, kterému Stephen prodal svoji čajovou komornou, a zjistíš, kde se zdržuje Joyce.“

Usmál se s důvěrou v budoucnost. „Však se mi to podaří, Maddy.“

„Dobře, tak víš, co máš dělat,“ vstala Madeleine od psacího stolu.

Duncan Parkridge právě ujišťoval Lessardovy, že by velmi nerad zmeškal příští hudební večer jejich dcer, obřadně se loučil a vycházel z domu, když po schodech sestupoval do přízemí Madeleinin otec.

Charles Harcourt byl impozantní postava. Vysoký, se širokými rameny dřevorubce a mohutným tělem

připomínajícím hostinského, jemuž jeho jídla chutnají stejně jako hostům.

Stříbřitě šedivé vlasy pokrývaly mohutnou lebku a hustý bílý plnovous, stále ještě černě prokvétající, rámoval výraznou tvář s ostře řezanými rysy. Měl na sobě černý staromódní oblek s jednoduchou šedou vestou. Jedinou ozdobou byl zlatý řetízek od kapesních hodinek.

Soudce Charles Harcourt si moc na oblékání nepotrpěl. Možná proto, že nikdy neměl zapotřebí dbát na takové povrchnosti, a přesto budil pozornost a vyvolával v lidech respekt. Už od mládí ho díky jeho postavě nikdo nepřehlédl a všichni naslouchali, když se vyjadřoval k nějakému tématu. Později si společensky a pracovně získal autoritu, která ho obklopovala jako aura. Madeleine vykročila otci vstříc. „Tak co, tatínku, zotavil ses z toho návalu slabosti?“ zeptala se ho a spiklenecky zamrkala.

Usmál se a nabídl jí rámě. „Muž mého věku si musí dobře rozmyslet, co ještě může podstoupit a co už ne,“ odpověděl dvojznačně, láskyplně jí poklepal po paži a zeptal se: „A co ty, užila sis to?“

„Nepochybně to bylo zcela ojedinělé potěšení,“ přijala jeho veselý, dvojsmyslný tón. Milovala otce z celého srdce a nevzpomínala si, že by kdy ve zlosti nebo špatné náladě proti ní pozvedl hlas. A nikdy ji neuhodil. Přitom se o něm povídalo, a to dobře věděla, že je výbušný prud'as a má zcela svérázné právní pojetí. Nikdy od něj také neslyšela, aby si postěžoval, že jeho jediné dítě je dcera a syn mu zůstal odepřen. Vždycky ji rozmazloval a dával jí veškerou svoji lásku, možná dokonce víc lásky než matka, na kterou si však vzpomínala jen matně. Madeleine bylo teprve sedm let, když jí maminka zemřela na zápal plic. Otec se už nikdy neoženil, ale jistě také nevedl asketický život. Na to byl příliš vitální. Avšak tuto stránku svého života, stejně jako ještě několik dalších, zahaloval těžkým pláštěm naprosté diskrétnosti, takže nikdo, ani jeho dcera, se nic z této části jeho soukromí nedozvěděl. Vše, co si domýšlela, bylo založeno na intuici a útržcích rozhovorů, které v průběhu let občas tu a tam

zachytila. Byl zkrátka čestný muž, jenž žil podle svých vlastních železných zákonů, a ona ho milovala a obdivovala.

Usmíval se. „To rád slyším, dítě,“ odpověděl a také zamrkal, jako kdyby chtěl dodat: Tak to jsem o nic nepřišel.

„Tati, co se u soudu povídá o případu Valérie Duvallové?“ zeptala se mimochodem, když procházeli halou do salonu.

Soudce se zamračil. „Valérie Duvallové?“

„No té ženy, co ji na DARBYHO PLANTÁŽI postřelil její polobratr,“ napovídala mu, přestože pochybovala, že takovou připomínku potřebuje.

„Nebylo to náhodou obráceně?“ zeptal se zdrženlivě. „Pokud je mi známo, zločinu se dopustila spíš tahle osoba jménem Valérie. Pokusila se o vraždu, ale to se jí naštěstí nepodařilo. Ale proč tě ta žena zajímá? Ty ji znáš?“

Madeleine zavrtěla hlavou a byla ráda, že nemusí lhát. „Prostě mě zajímá. Před časem jsem četla o jejím procesu, ve kterém obhájila dědictví COTTON FIELDS. A ten Stephen Duvall nedopadl dobře. Tak mi přišlo divné, že by teď udělala něco tak nesmyslného.“

Pokrčil rameny. „Každý den se dějí podivuhodné věci, které dokonce i tak starého a zkušeného soudce, jako jsem já, uvádějí do rozpaků.“

„Už se ví, kdo ten případ bude soudit?“

„Ne. Pokud vím, rozhodne se o tom teprve příští týden.“

„Mohl by ses pokusit ten proces získat pro sebe?“

Zastavil se a udiveně na ni pohlédl. „Jistě bych mohl. Ale nevím, proč bych měl v tomto případě uplatňovat svůj vliv?“

„Abys mi udělal laskavost,“ odpověděla Madeleine a pohlédla na něj s úsměvem, v němž se mísila dívčí prosba a odzbrojující otevřenost. „Nevím, jak ti to vysvětlit, ale mám takový pocit, že bys pravdu mohl zjistit jenom ty. Navíc přiznávám, že jsem strašně zvědavá a chtěla bych se dozvědět o té Valérii a Duvallových všechno, co je možné, ještě dříve, než to bude v novinách. Tatínku, prosím tě, udělej to pro mě!“

„Hmm,“ odpověděl zamyšleně otec a mnul si prokvetlý plnovous.

„Přece dobře víš, že všechno, co mi svěříš, si ponechám pro sebe!“ ujišťovala ho a zároveň mu tak připomněla, že i dříve ji zasvěcoval do zajímavých případů a nikdy ho nezklamala, vždycky o všem zachovala mlčenlivost.

Rozhodl se. „Nu dobře, skutečně nic nesvědčí proti tomu, abych ten případ převzal. Ale když ti tuhle laskavost prokážu a uspokojím tvoji zvědavost, která je ostatně pro dámu nepatřičná, pak od tebe, Madeleine, také očekávám, že mi v jedné maličkosti vyjdeš vstříc.“

Zářila. „Bez reptání udělám všechno, co si budeš přát, tatínku,“ slibovala.

Její ochota vyvolala na jeho rtech spokojený úsměv. „Dobře, tak tedy mě a pana Richfielda doprovodíš do Charlestonu,“ oznámil svoji cenu.

Madeleine si povzdychla. „Tatínku, ty jsi vážně neúprosný.“

„Vždycky, kdykoli jde o štěstí a budoucnost mé milované dcery,“ přiznal s úsměvem. „Ale neříkala jsi právě, že to bude bez reptání?“

Glenn Richfield byl muž, kterého by otec nejraději přitiskl na hrud' jako svého druhého zetě. Pocházel z dobré rodiny, byl zámožný a jako notář velmi uznávaný. Měl příjemný zevnějšek i povahu, byl šarmantní a zábavný společník, ale neměl v sobě oheň, který Madeleine nezbytně potřebovala, pokud měla o nějakém muži uvažovat jako o milenci, či dokonce manželovi. Ve věci manželství byla dítětem, které se už jednou spálilo. V duchu se svatosvatě zapřísáhla, že už svoji pošetilou chybu a s ní spojené trpké zkušenosti nebude nikdy opakovat. Proti instituci manželství nic neměla a uvědomovala si, že v nepříteli vzdálené budoucnosti se bude muset svého svobodného života vzdát, jestliže bude chtít zaujímat vážené místo ve společnosti a mít šťastnou rodinu s dětmi, a to si vlastně přála. Ale druhého manžela si vybere mnohem pečlivěji a bude sledovat aspekty, na které se před první svatbou ani neodvažovala

pomyslet. Do té doby si však chce užívat svobody a položit základní kámen několika vášnivých vztahů, které by později mohla případně oživit, kdyby se i její druhý manžel navzdory pečlivému výběru projevil v ložnici jako zklamání.

„No dobře, budu tebe a pana Richfielda doprovázet na cestě,“ slíbila. Proč se také zdráhat? Může být docela zábavné strávit několik týdnů v Charlestonu s otcem a Glennem Richfieldem, kteří tam mají nějakou práci. Pokud z toho bude Richfield vyvozovat nesprávné závěry a dělat si naděje, že by se mohl přiženit do klanu Harcourtů, pak je to pro něj politováníhodné, ale nedá se to nijak změnit. „Nečekej však ode mě, že mu budu něco předstírat, když k němu nic necítím,“ varovala opatrně otce.

Stiskl jí ruku. „To taky nemusíš, ty moje paličaté dítě. Když budeš i po cestě do Charlestonu přesvědčená, že pro tebe jako manžel nepřípadá v úvahu, už tě s ním nebudu obtěžovat.“

„Ale najdeš zase někoho jiného!“

Zasmál se. „Uvidíme!“

Připojili se k ostatním hostům, oba velmi spokojení s tím, čeho dosáhli.

14.

Matthew nemohl usnout. Naplněn neklidem a temným tušením se převaloval na široké posteli ze strany na stranu. V krbu dohořely poslední třísky a měl pocit, že na COTTON FIELDS se sneslo skoro mrtvolné ticho.

Valérie ovládala své myšlenky i city. Představa, že šerif Russell se zítra časně ráno objeví na plantáži a odveze ji do věznice do New Orleansu jí naháněla hrůzu a mrazilo ji. To celé bylo jako strašná noční můra a někdy měla opravdu pocit, že tohle všechno se jí jenom zdá. Bude ve špinavé,

studené, vězeňské cele čekat na svůj proces a před očima se jí bude houpat smyčka. To snad ani nemůže být pravda!

Ale tak a ne jinak vypadá skutečnost. Když si Fanny osušila slzy a spěchala za svou paní do pokoje, Matthew ještě chvíli mluvil s Travisem Kendrikem o jejich zapeklité situaci.

„Jaká je naděje, že dosáhnete toho, aby ji soud osvobodil?“ zeptal se advokáta.

„Tak jak se věci teď mají?“

„Ano.“

„Téměř nulová. Porotci by museli být osobní nepřátelé Stephena Duvalla, a navíc hlupáci.“

„A co ten křížový výsledek? Co svědkové obžaloby, kteří se pod správně použitým mučícím nástrojem otázek nedobrovolně promění ve svědky obhajoby? To byla jenom prázdná slova, pane Kendriku?“

„Slova jsou jako zbraně, kapitáne. A jako u každé zbraně, kterou člověk použije, závisí její účinek v podstatě na tom, jak na ni zareaguje protivník. K čemu bude vynikajícímu šermíři ostrý kord, když si jeho soupeř zvolí jinou zbraň a z bezpečné vzdálenosti mu vpálí střelu do hlavy?“

„Hádanky mohou občas mít svůj půvab, ale v této chvíli dávám přednost jasné, věcné odpovědi!“

„Tím přirovnáním jsem jenom chtěl říct, že nástroj křížového výslehu nás nepřivede ani o krok blíž k osvobozujícímu rozsudku, jestliže protistrana své svědky na proces dobře připraví. Kdybych musel zastupovat Stephena Duvalla, přesně bych věděl, jak proplout nebezpečnými útesy protivníkovy křížového výslehu.“

„A to?“

„Nacpal bych svým svědkům do hlav několik jednoduchých odpovědí, které by Valérii zlomily vaz. ‚Ano, na schodišti mířila na massa Duvalla!‘ nebo ‚Dobře jsem viděl, jak massa Duvall otevřel pušku a v hlavni byla patrona.‘ Na všechny ostatní otázky, které by mohly rozházet moji koncepci, by mí svědci vypovídali jenom: ‚O tom nic nevím, sire. K tomu nemůžu nic říct. Na to si nevzpomínám.‘

To jsem neviděl, sire.' Žádná složitá strategie, kapitáne Melville, pouze jednoduchost, jakou může před soudem dodržet i nevzdělaný, vystrašený, černý otrok. Ano, přímo by se na to upnuli a zůstali pro obhajobu neotřesitelní jako skála v příboji. Tečka.“

„Takže nemáme v ruce nic než mlhavou naději, že protistrana není tak chytrá jako vy. Pochopil jsem to správně, pane Kendriku?“

„Sám bych to lépe nevyjádřil.“

Oba se odmlčeli.

„Pak může Valérii zachránit jenom COTTON FIELDS. Prve jste správně uvedl, že Stephen Duvall má zájem hlavně o tu zatracenou plantáž. A je dost chytrý, aby věděl, že odsouzení Valérie mu v žádném případě tak snadno COTTON FIELDS nevrátí. Valérie jenom musí pochopit, že žádný kus země není tak cenný, aby za něj člověk obětoval život. A už vůbec ne pár tisíc akrů bavlníkových polí!“

„Přesně tak, kapitáne. Ale požehnání se může stát i prokletím. Valérie se stala obětí své posedlosti, v podstatě zajatkyň plantáží. Můžeme se pokusit otevřít jí oči, ale klíč ke svobodě drží v ruce pouze ona. Když ho zahodí...“

„Nezahodí ho! Musí dostat rozum. A jestliže COTTON FIELDS budou cenou za její život a svobodu, pak ji také zaplatí!“

„Přál bych si sdílet vaši důvěru, kapitáne. Ale bohužel znám Valérii příliš dobře na to, abych podceňoval její nepoddajnost a hrdost. Proto vás prosím, abyste mě teď omluvil, protože se nechci spoléhat na váš názor. Ještě jednou si slovo od slova projdu opisy svědeckých výpovědí. Možná se mi podaří najít tu či onu skulinku, kde bych mohl opřít páku. Je docela dobře možné, že všechno bude záviset na výsledku křížového výslechu. Modlím se k Bohu, aby si protistrana byla natolik jistá svým vítězstvím, že se na proces nebude moc důkladně připravovat a mě bude pokládat za neškodnou barevnou rajku mezi důstojnými advokáty. Pokud ne... ach, nechme toho. Přeji vám dobrou noc, kapitáne Melville.“

Matthew se převálil na záda a zíral do stropu, v uších mu stále zněl advokátův sarkastický hlas. *Přeji vám dobrou noc, kapitáne Melville.* Ztraceně, vždyť ani oko nezamhouří.

Zrovna přemýšlel, zda by nebylo lepší obléknout se a jít do knihovny, kde se bude něčím zaměstnávat, než ho přemůže únava – když zaslechl tiché cvaknutí kliky a zavržení dřeva.

Otočil hlavu ke dveřím a prudce usedl.

„Valérie!“ vykřikl přidušeně, napůl polekaně, napůl šťastně. „Jsi to ty?“

„Ano, Matte,“ zazněla šeptaná odpověď ze tmy. Opatrně za sebou zavřela dveře na závoru a přecházela pokojem k jeho posteli. Hedvábí jejího teplého županu slibně zašustilo.

Matthew odhodil deku a vyskočil „Valérie! Proboha, co tady děláš? Měla bys být v posteli!“ vyčítal jí a zároveň ji pevně objal.

„Ano, ve tvé,“ zašeptala něžně a položila mu ruce na hruď. „Doufám, že jsem tě nevzbudila.“

„Ne, samozřejmě ne,“ odpověděl zmateně. „Nemohl jsem ani oko zamhouřit.“

„Já také ne, můj drahý,“ povzdychla si. „Musela jsem pořád myslet na tebe, na tvé ruce a tělo,“ pokračovala a jemně ho hladila. „Je to směšné, že spíme ve dvou oddělených pokojích. Prostě jsem tě musela cítit vedle sebe, dotýkat se tě. I kdybych tě měla probudit, udělala bych to.“

„Ale musíš se šetřit! Zdaleka ještě nejsi úplně zdravá,“ namítl. Přitom by ji nejraději ze všeho pevně sevřel v náručí, přitiskl k sobě a dal průchod své něžnosti a žádostivosti. Toužil po ní tak silně, že se styděl za své city a smyslné myšlenky, jež ho zaplavovaly v posledních dnech, kdykoli ji viděl a letmo pohladil. Erotická přitažlivost, jakou pro něj Valérie měla, ho v některých dnech málem připravila o rozum, když seděl na pelesti její postele a jen se díval na její spící tvář. Třebaže to pro něj bylo nesmírně těžké, ovládl svoji touhu po tělesné lásce a naplnění a nedal na sobě znát, jak to vypadá v jeho nitru. Jen s jedinou výjimkou před několika hodinami v jejím pokoji. Ale to oba věděli, že pro

sebe kradou jen pár okamžiků lásky a nemůže se stát nic jiného.

Usmála se. „Matte, už je mi zase dobře. Rána se zahojila. Ale abych se úplně uzdravila, potřebuju víc než jen klid, totiž pocít, že žiju, že miluju a jsem milována... že mě miluješ ty, Matthewe!“

„Ach Valérie!“ zasténal, když ho objala a něžně se k němu přitiskla. „Nepřeju si nic jiného než se s tebou milovat. Ale...“

„Není žádné *ale*, Matthewe,“ šeptala a s láskyplným posměchem se ho zeptala: „Nebo máš vážně v úmyslu mě odmítnout a poslat zpátky do mého pokoje?“

Nerozhodně mlčel.

„To nemůžeš. Stálo mě už tolik přemáhání čekat, až Fanny usne, a pak se opatrně vyplížit a neprobudit ji,“ žertovala a hladila ho po svalnatých zádech. „Nebo už pro tebe nemám žádný půvab?“

Matthewův rozum nedokázal odolávat jejím něžnostem a vlastní touze. „Co je to za otázku, Valérie?“ opáčil a znělo to jako zasténání. Sklonil se k ní a líbal ji na rty. Ten polibek v obou roznítil plameny vášně.

Sedla si na postel. „Můžeš zapálit pár třísek v krbu?“ zeptala se. „Je ti zima?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale chci se na tebe dívat, vidět tvoje nahé tělo.“

„Ano, i já se chci na tebe dívat.“ Došel ke krbu a prohrábl popel. Na žhavé uhlíky hodil hrst suchého chrástí a na ně srovnal půl tuctu silných třísek. Vzápětí větvičky vzplanuly a plameny začaly olizovat třísky. Teplá záře ohně vyhnala z místnosti temnotu.

Valérie odložila župan a Matthew se vrátil k posteli. Teď měla na sobě jen tenkou košilku levandulové barvy, která stěží zakrývala štíhlé tělo. Jako vzdušný závoj jí splývala průsvitná látka z ěader a obkreslovala svůdné obrysy. Dlouhé husté vlasy měla rozpuštěné a spadaly jí ve vlnách na ramena. Odrážel se v nich lesk ohně.

Matthewa pohled na ni zaskočil, v prvním okamžiku vůbec nedokázal promluvit. Mlčky a s obdivem na ni upíral zrak, laskal ji očima a opatrně se k ní blížil, jako kdyby se bál, že se mu krásný sen před očima rozplyne. Všiml si, že už nemá na zranění obvaz.

Tiše se na něj usmívala. Pomalu a beze slova přejela dlaněmi po jeho atletickém těle a nespustila z něj oči.

Matthew rozkoší vzdychl a Valérie zároveň s ním. „Tolik jsem toužila tě zase vidět a dotýkat se tě,“ přerušila mlčení.

Přitáhl ji k sobě, líbal ji a pozvedl do náručí. Byla lehoučká jako pírkó. Položil ji na postel a odhrnul deku. Potom ulehl vedle ní.

„Svlékni mě,“ vyzvala ho se zářícíma očima. „Ať mezi námi není nic, ať se dotýkáme jen svou pletí.“

Usmál se. „To jsem měl také v úmyslu, ty svůdnice,“ odpověděl a svlékl jí košilku. První pohled mu padl na jizvu dlouhou asi jako palec a pokrytou zaschlou krví. Tam ji zasáhla střela. Když si na to vzpomněl a pomyslel si, jak blízko smrti stála, opět se zdráhal se jí dotknout.

Zřejmě vytušila, co se v něm odehrává. „Neboj se, nejsem ze skla, nerozbiju se. Nemusíš mít strach, že by mě to mohlo bolet. Uzdravila jsem se, nemám žádné bolesti. Není důvod chovat se ke mně jako k porcelánové panence,“ domlouvala mu. „Potřebuju tvoji lásku, Matthewe! Dneska v noci ji potřebuju víc než kdykoli dřív! Řekni mi, že mě miluješ!... *Ukaž mi to!*“

Matthew zapomněl na pochybnosti a plně se oddal citům, touze, rozkoši. Valérie se k němu přimkla, líbal plná ňadra, hladil její dokonalé tělo a ona se chvěla slastí a opětovala něžností. Pokrývala mu tělo žhavými polibky a vlasy, které se rozprostřely na břiše, tisíci doteků zvyšovaly jeho blaženost. Obával se, že po tak dlouhé době odříkání nedokáže déle odolávat jejímu laskání. Přitáhl ji k sobě a Valérie ležela vedle něj se zasněným úsměvem.

„Miluj mě,“ zašeptala.

Poklekl nad ní a pomalu do ní vnikal. Přijímala ho s otevřenýma očima a okamžitě se podřídila jeho rytmu. Svět

kolem nich se proměnil v jeskyni slasti a vášně, odlesky plamenů z krbu jim tančily po propletených tělech.

„Matthewe! Matthewe, drž mě! Neopouštěj mě!“ zvolala udýchaně s tváří přitisknutou k jeho ramenu. Pak se její napětí uvolnilo v omamné explozi. Zaklonila hlavu a zaplavila ji blaženost.

Okamžik po ní došel i Matthew naplnění v jejím klínu.

„Bylo to nádherné,“ šeptala. „Krásnější než všechny sny. Udělala jsem dobře, že jsem za tebou přišla.“

Jemně ji hladil po vlasech. „Ano, udělala jsi dobře,“ souhlasil a pomyslel na nadcházející ráno. Starosti okamžitě potlačily blaženou únavu a připomněly mu, že jejich láska nemá budoucnost, pokud se Travisovi a jemu nepodaří přimět ji, aby se vzdala COTTON FIELDS. A musí ji přesvědčit, že je to snadná oběť, když jde o její život a štěstí. Jakou cenu má ve srovnání s tím i sebekrásnější plantáž?

„Chtěla bych, abys mě pak miloval ještě jednou,“ zašeptala. „Je to ode mě neskromné?“

Tiše se zasmál, když na její tváři zahlédl náznak ruměnce. „Ne, to v žádném případě. Samozřejmě je zvláštní slyšet něco takového od dámy, protože o takových choutkách se nemluví,“ škádlil ji.

„Když se stydíš, že jsem tak zkažená, tak se zkusím polepšit,“ usmívala se. „Ale pochybuju, že se mi to povede. Vždyť víš, jak je někdy tělo slabé.“

„Nu, takové vyzvání může muž přijmout jako poklonu nebo také jako výtku,“ žertoval.

„Matthewe, ani v nejmenším nepochybuju, že víš, jak to myslím. Někdy mám pocit, že v tvém náručí rozkoší umřu.“ Natáhla se a políbila ho na ústa. Potom tiše dodala: „Budeš mi strašně moc chybět. Všechno bych bez reptání vydržela, jenom kdybych mohla být občas s tebou.“

Matthew měl pocit, že by mohl využít narážky, a jemně připomněl: „Nemusela by ses bát o život...“

„Také se o něj nebojím, Matte,“ ujistila ho. „Myslela jsem něco úplně jiného.“

„A ani by ses ode mě nemusela odloučit,“ pokračoval rychle, „jen kdybys byla trochu rozumná a podívala se skutečnosti přímo do očí. Vím, jak moc...“

„Prosím tě ne,“ přerušila ho a položila mu prst na rty. „Prosím tě, dneska v noci o tom nebudeme mluvit.“

„Ale je důležité, abychom o tom mluvili,“ zapřísahal ji. „Nemáme už moc času.“

„Zbývá nám ještě dost času, Matthewe,“ odporovala mu s jemným důrazem. „Do vězení mě odvezou tak či onak. A já nechci těch několik hodin, které mi ještě zbývají, promarnit diskutováním. Na to bude dost času později. Prosím tě, prokaž mi tu laskavost. Dovol, abychom byli spolu, milovali se a na všechno ostatní zapomněli. Aspoň dnes tuhle jednu noc!“

Naléhavě na něj pohlédla a něžně ho pohladila prstem po tváři.

Matthew se zhluboka nadechl. „Tak dobře, už ani slovo o tom,“ svolil. Proč jí nevyhovět? Do věznice ji ráno odvezou, tomu opravdu nelze zabránit. Možná bude mít větší smysl vážně s ní o tom promluvit až za několik dní. Osamělost ve studené, tmavé, vězeňské cele ji možná přivede k rozumu spíš, než to dokáže Travis nebo on. Právnick měl pravdu se svým názorem, že Valériinu zatvrzelost a hrdost nelze tak snadno překonat pouze věcnými argumenty.

S vděčným povzdechem se k němu přitiskla a Matthew oba přikryl dekou. Teplo v pokoji a vnitřní žár v nich vyvolávaly únavu a oči se jim zavíraly. Také Matthew usnul a spal hlubokým, bezesným spánkem.

Ale pocit povinnosti Valérii probudil časně ráno. Když vedle sebe uviděla nahého Matthewa, znovu se jí zmocnila touha. Něžně ho probudila polibky a doteky, vzrušila ho ještě v polospánku. Když otevřel oči, byl schopen se s ní okamžitě milovat.

Před několika hodinami bylo jejich spojení bouřlivé a vášnivé, nyní bylo naplněno něhou a láskou. Ale potom se jich opět zmocnily plameny rozkoše a ztratili kontrolu nad svými těly.

Valérie měla slzy v očích, když vyčerpaně klesla na jeho hrud' a lapala po dechu. Na východě už úsvit bojoval s nocí. Den jejího uvěznění začínal.

15.

Ledový vítr se štal ulicemi New Orleansu a hnal před sebou závoj deště. Bylo pozdní odpoledne, ale ve všech domech a obchodech se již svítilo, protože nebe potemnělo, jako kdyby se už snášela noc. Únor nadělil Jihu, který se po mírném lednu těšil na brzké jaro, nepříjemné, vlhké a lezavé počasí.

Kočár, který vezl Madeleine Harcourtovou bouřlivým únorovým odpolednem na Garden Hill k domu jejího otce, se povážlivě zakymácel, když se do něj v zatáčce opřel poryv větru a málem ho převrátil. Ale nakonec pokračoval v cestě. Déšť prudce bubnoval na střechu a stěny. Ulice, kterou projížděli, lemovaly vysoké buky a olivy. Každý dům, který tady stál, obklopovala rozlehlá zahrada, na níž by v méně noblesních čtvrtích stálo ještě pět dalších domů.

Madeleine vůbec nebrala skučení větru a bubnování deště na vědomí. Všimla si toho jen okrajově, když v teplém plášti a zahalená do dek přemýšlela a nemohla se dočkat, až se sejde s otcem, který toho dne pořádal malou večeři, na níž samozřejmě a nikoli náhodou pozval i Glenna Richfielda. Ale Madeleine na notáře nepromarnila jedinou myšlenku.

Uslyšela, že kola kočáru vydávají jiný zvuk, a poznala, že vjeli na příjezdovou cestu vedoucí k otcovu domu. Kola se totiž přestala bořit do bláta ulice, ale rachotila po silné vrstvě vždy pečlivě uhrabaného šterku.

Madeleine byla příliš netrpělivá, než aby čekala, až jí kočí otevře dvířka a doprovodí ji pod deštníkem ke vchodu do domu. Měla na hlavě klobouk se širokým okrajem, který

díky několika dlouhým jehlicím pevně seděl na vlasech a na těch několik kroků jí poskytoval dostatek ochrany.

Spěšně odhodila deky, ohrnula límec pláště nahoru a otevřela dvířka. Do tváře ji udeřila sprška deště, která ji na okamžik zarazila. Ale potom se odvážíla ven a proběhla čtyři nebo pět kroků lijákem k domu. Jednou rukou si pro jistotu přidržovala klobouk, druhou pozvedla sukni pod pláštěm.

„Jezuskote, paní!“ uslyšela za sebou polekaný hlas kočího. Ale to už byla v kryté verandě a spěchala po schodech ke vchodu.

„To je v pořádku, Amosi!“ zavolala na černocho, který v plášti ze silného sukna nasáklého olejem, po němž voda ve stružkách stékala, stál s deštníkem vedle kočáru a zděšeně za ní hleděl.

Domovní dveře se před ní otevřely a Madeleine vstoupila z vlhké zimy do útulného tepla otcova domu. Sluha ji uvítal a odebral jí plášť podšitý vložkou naplněnou prachovým perím.

Aby sňala klobouk a upravila si účes, vešla do malé místnosti vlevo od schodiště, která byla pro hosty k dispozici právě pro takové účely. Bylo tu všechno, co muž či žena potřebují, aby mohli rychle odstranit drobné nedostatky na oděvech, účesech nebo líčení.

Vítr jí zpod klobouku vytáhl několik pramenů vlasů a pocuchal je. Ale stačilo pár šikvných pohybů a všechno uvedla do pořádku.

Když se vrátila do haly, přicházela z protějšího salonu Ruth Wilburnová, dvačtyřicetiletá vysoká žena, která už léta otcí vedla domácnost. Madeleine chovala podezření, že Ruth se nestará jen o domácnost a otcovo tělesné blaho, pokud jde o vaření, nýbrž uspokojuje i jeho mnohem intimnější potřeby. Byla totiž nejen velmi schopná ve své práci, ale také pohledná a příjemná. Nebyla vysloveně krásná, avšak vyzařovala z ní přirozená svěžest. Ale zda s ním sdílí, nebo třeba jen jednou sdílela lože, zůstane navždy tajemstvím jejího otce a jeho hospodyně. Madeleine si rozhodně nevzpomínala, že by si kdy všimla jediného důvěrného

slůvka mezi nimi, zrádného pohledu, či dokonce zdánlivě letmého dotyku, přičemž se na dění kolem sebe dívala bystrým pohledem a pozornýma očima, kterým jen tak něco neuniklo. Pouze skutečnost, že otec po náhlé smrti jejího manžela na ni nijak vážně nenaléhal, aby se nastěhovala zpátky k němu domů, mohla vzdáleně potvrzovat její domněnku.

„Pan soudce je ve svém pokoji, paní Harcourtová. Mám vám vyřídit, abyste za ním hned přišla,“ sdělila jí Ruth zdvořilým tónem, který však v sobě neměl nic podlézavého. Byla si vědoma svého zvláštního postavení v domě, znala však i hranice své moci a nikdy je nepřekročila.

„Hned půjdu nahoru, Ruth. Do večere je ještě dost času, že?“

„Jistě. Pan soudce očekává pana Richfielda a pana a paní Doleovy teprve za hodinu.“

„Dobře,“ přikývla Madeleine a zamířila ke schodům.

„Dala jsem uvařit čaj, paní Harcourtová. Šálek horkého nápoje by vám po cestě v tom strašném počasí mohl přijít vhod. Řeknu Mary, aby vám ho donesla a tentokrát nezapomněla na karamelový cukr.“

„Děkuji Ruth, to je od vás velmi milé,“ odpověděla Madeleine, a když stoupala po schodišti, pobaveně uvažovala o tom, že Ruth o otci nikdy nemluví jako o panu Harcourtovi, ale vždycky dává přednost jeho titulu a nazývá ho pan soudce. Jako kdyby chtěla sobě a všem ostatním neustále připomínat, že k takové osobnosti, jako je on, je nutno chovat zvláštní respekt.

Rozrušením a teplem v domě jí zrudly tváře. Vešla do otcovy pracovny. Byla to poměrně malá, intimní místnost, nevhodná k tomu, aby tam pobývalo víc lidí. Police s knihami kolem stěn obklopovaly dubový psací stůl s nástavcem, ve kterém bylo bezpočet přihrádek a zásuvek, i dvě tmavohnědá kožená křesla stojící u dřevěného stolku, do jehož povrchu byla zapuštěná šachovnice. Byla tu ještě prosklená rohová skříň, v níž měl otec doutníky, těžké křišťálové sklenice a karafy s alkoholickými nápoji.

Madeleine tenhle pokoj milovala, dodával jí pocit útulnosti a soukromí a samozřejmě byl spojen se vzpomínkami na dětství. Jak často tady jako malá holčička sedávala, malovala si, nebo tiše broukala písničky panenkám, zatímco otec studoval spisy, formuloval listiny a projevy, občas práci přerušil a usmál se na ni nebo ji na chvíli vzal na klín.

U svého psacího stolu ji naučil, jak se správně používá pečetní prsten a jak se zachází s pečetním voskem, dovolil jí listovat v tlustých svazcích zákonů. A u šachového stolku ji zasvětil do tajů královské hry, aniž by se někdy stala jeho rovnocenným spoluhráčem. To mu však nebránilo, aby ji pokaždé nevyzýval ke hře. A v tomto pokoji se jí také podařilo ho obměkčit, aby jí konečně dal svolení k sňatku.

Ano, s otcovou pracovnou, kde zůstávala jeho vůně, i když byl mimo dům, se pojilo nespočetně mnoho vzpomínek. Voněla tady zvláštní směs kořeněného kouře z doutníků, pachu hrubých vlněných látek, knih vázaných v kůži a kvalitní staré brandy.

Charles Harcourt, který zamyšleně seděl u psacího stolu, okamžitě rozjasnil tvář, když uviděl dceru.

„Madeleine!“ zvolal radostně. „To je dobře, že jsi tady dřív, než přijdou ostatní! Máme teď trochu času pro sebe.“

Madeleine k němu přistoupila a políbila ho na tvář. „To zní skoro, jako kdybys se mnou chtěl mluvit o něčem důležitém,“ předstírala nevědomost. Přitom již dávno věděla, že otec bude soudit případ Valérie Duvallové obžalované z pokusu o vraždu. Bylo o tom rozhodnuto před třemi dny a Madeleine se včas postarala o to, aby se zprávu okamžitě dozvěděla. Ale raději nedávala najevo, jak velký zájem o Valériin případ má, protože nechtěla vzbudit otcovu nedůvěru. „Jen doufám, že mi nebudeš podrobně líčit všechny přednosti pana Richfielda,“ dodala.

Zasmál se hlubokým hlasem. „Neboj se, milé dítě. Obvykle své chyby neopakují. Ostatně Glenn se sám dovede skvěle prezentovat.“

„S tím tedy souhlasím. Někdy až moc skvěle,“ poznamenala suše.

Usmál se. „To je horlivost zamilovaného muže, Madeleine. To bys měla pochopit. Ale teď nebudeme mluvit o Glennu Richfieldovi. Vzpomínáš si na náš rozhovor u Lessardů?“

„Jistě.“

Pokýval hlavou. „No tak jsem o ten případ projevil zájem, jak jsi mi kladla na srdce, a také ho budu soudit,“ sdělil jí.

Projevila radostné překvapení. „To je výborné! Tak konečně můžu uspokojit svou zvědavost. Už jsi studoval spisy nebo s Valérií mluvil?“

„Ještě jsem s ní nemluvil, a ani to nepatří k mým úkolům, přestože by mě zajímalo podrobně tu ženu vyslechnout. Ale jsem soudce, a ne žalobce nebo obhájce,“ odpověděl, škrtl zápalku a opět zapálil doutník, který odložil na mramorový popelník, když vešla. Husté oblaky kouře stoupaly ke štukovanému stropu.

„A udělala to?“ zeptala se Madeleine schválně naivně. „Dopřavdy chtěla svého polobratra chladnokrevně zastřelit?“

„Tenhle případ je...,“ začal Charles Harcourt, avšak odmlčel se, protože se ozvalo klepání na dveře. Vešla drobná Mary, jedna z kuchyňských služek, a přinesla čaj.

„Nu?“ naléhala Madeleine, jakmile děvče opustilo soudcovu svatyni. „Udělala to?“

„Kéž by se na to dalo tak snadno odpovědět,“ povzdechl a na tváři se mu opět rozprostřel zamyšlený výraz. „Po prvním rychlém pročtení protokolů jsem byl nakloněn prohlásit, že se ta žena nepochybně dopustila zločinu, z něhož je obviněna. Ale při podrobnějším studiu spisu a zvážení jednotlivých výpovědí o tom začínám mít pochybnosti. A ty pochybnosti sílí tím víc, čím déle se případem zabývám.“

„To tedy znamená, že je možná nevinná a stala se obětí komplotu?“ vyvozovala překotně Madeleine.

Odmítavě mávl rukou s doutníkem. „To jsem neřekl. Jenom vím, že na té záležitosti není všechno v pořádku, a přesto zatím nedovedu vložit prst do rány.“

„Máš tedy jen takový pocit?“ vyptávala se.

„Víc než to. Je za tím moje dlouholetá zkušenost se zločiny všeho druhu a tím, jak se potom projevují ve svědeckých výpovědích. A právě v tomto ohledu něco nehraje!“ prohlásil rozhořčeně. „Ty výpovědi jsou na můj vkus moc učesané, solidní, podle mého názoru do sebe příliš přesně zapadají.“

„A to nesvědčí proti Valérii?“

„Dosud je to to jediné, co svědčí *pro* ni! Víš, co se stane, když někdo za bílého dne na rušné ulici před očima dvou tuctů svědků spáchá zločin a uteče? Dostaneš nejméně deset různých popisů pachatele! Jeden je ochoten na matčině hrobě přísahat, že to byl vysoký blondák, jeho soused dá zase ruku do ohně za to, že byl spíš menší, podsaditý a černovlasý. To, že jsou *všichni* svědci zajedno, neodporují si v *žádném* detailu, mě přinejmenším zarazí,“ uzavřel zamračeně a potáhl z doutníku, než spíš pro sebe dodal: „Na to jsem ani nepotřeboval ten anonymní dopis.“

Madeleine předstírala údiv. „Ty jsi dostal anonymní dopis, který souvisí s Valérií Duvallovou?“ zeptala se vzrušeně. Málem se už obávala, že otec psaní neobdržel nebo mu nepřikládá žádnou důležitost, protože na něm není nikdo podepsaný.

„Ano. Velmi podivný, abych přímo neřekl zneklidňující dopis,“ přiznal téměř mrzutě a vytáhl psaní z černých desek. „Nu jen si to přečti. Není to oficiální součást spisu, ale soukromý, mně adresovaný dopis.“

Madeleine od něj vzala obálku obsahující několik hustě popsaných listů. Jejich obsah dobře znala, vždyť ho sepisovala společně s Duncanem a vypověděli v něm všechno, co věděli o událostech na DARBYHO PLANTÁŽI i v DOMINU.

Četla záměrně trochu neobratně formulovanou zprávu ještě jednou, protože na sobě cítila otcův kritický pohled. S

uspokojením zjišťovala, že Duncan svoji práce odvedl dobře. Vždycky od sebe jasně odděloval fakta a klevety a doplňoval je spoustou otázek, které u jejího otce zřejmě padly na úrodnou půdu.

„No to je neuvěřitelné! Skutečná senzace!“ zvolala s hraným nadšením, když dočetla poslední řádku. „Jestli je to pravda, tak je ta žena opravdu nevinná!“

„Nikoli jestli, nýbrž *pokud!*“ tlumil soudce dceřino nadšení. „Přiznávám, že anonymní pisatel vyvozuje některé skutečně logické závěry a charakter pana Stephena Duvallova jistě není nad veškerou pochybnost. Ale koneckonců je to jenom anonymní dopis, který přitěžuje Stephenu Duvallovi a snímá vinu z Valérie. A nikdo neví, kdo a jaké zájmy za tím bezejmenným pisatelem stojí. Před soudem nemá tohle psaní žádnou cenu.“

Madeleine ani nemusela zklamání předstírat, pociťovala je doopravdy. „Ty chceš ten dopis jen tak bez povšimnutí přiložit ke spisu?“ zeptala se.

„Postarám se, aby někdo přezkoumal obvinění, která anonymní pisatel proti Stephenu Duvallovi vznesl,“ odpověděl a dopis si opět vzal. „Ale nedělám si velké naděje, že z toho vzejde něco konkrétního. Ten černošský sluha Wilbert, o kterém je tady řeč, sotva vyjde s pravdou ven. Naštěstí ještě mám několik soukromých prostředků a cest jak vnést trochu světla do téhle zamotané historie.“

„A jsou ty soukromé prostředky a cesty tvým tajemstvím, tati?“ vyzvídala lichotivým hlasem Madeleine.

Usmíval se pod vousy. „Nu tak trochu ano a ani ty, dítě, je ze mě nevytlákáš. Ale jednu věc, kterou podniknu, ti můžu ještě prozradit.“

Napjatě se k němu naklonila.

„Justin Darby je čestný muž, jehož si velmi vážím a věřím, že naše vztahy jsou oboustranné. Známe se opravdu dobře, třebaže jsme v posledních letech spolu neudržovali kontakty. Justin se po smrti manželky a jediného syna dost izoloval a na své plantáži vedl nenápadný život v ústraní,“

vykládal soudce. „Ale nepředpokládám, že by se tím něco na naší vzájemné úctě a náklonnosti změnilo.“

„Takže se ho na to všechno chceš zeptat?“

„Ne, to zcela určitě neudělám, protože zaujímat postavení pro jednu ze stran v procesu je věcí žalobce a obhájce. Já si s ním jen osobně popovídám,“ vysvětloval. „Bude to soukromá rozmluva mezi čtyřma očima. Po ní věci určitě uvidím jasněji. Ale teď už o něčem jiném. Obávám se, že případ Valérie bude ještě dlouho tématem mnoha našich rozhovorů.“

„Ale budeš mě informovat o novinkách, ano?“

Zamrkal. „Myslíš, že bych podstupoval to riziko, že mě do Charlestonu moje půvabná dcera nebude provázet?“ škádlil ji.

Madeleine přijala jeho žertovný tón, a když později vycházeli z pracovny, zavěsila se do něj. Byla na sebe hrdá. Na šachovnici není dobrý stratég, ale v životě tenhle nedostatek více než dobře vyvažuje. Ukázalo se, že dopis vyvolal účinek, jaký očekávala. Všechno tedy běží podle jejího plánu.

Tiše se usmála. Brzy bude mít návštěvu. Přijde za ní kapitán Melville.

16.

Cela měřila přesně čtyři metry na délku a dva na šířku. Skoro na centimetr přesně by Valérie mohla rozměry svého vězení udat, protože nespočetněkrát místnůstkou procházela sem a tam, od jedné kamenné zdi ke druhé, a počítala kroky. Stále znovu, den za dnem a každou noc, když měla pocit, že už to nevydrží a musí začít řvát.

Po levé straně u stěny před těžkými, železem pobitými dveřmi z dubových prken, stála její postel, silná dřevěná

deska opřená na jedné straně o kamenný výstupek ve stěně a na vnější straně držaná v rozích železnými řetězy. Jako matrace jí sloužil pytel slámy, který měl zmírnit tvrdost pryčny. Ale sláma zřejmě nebyla několik měsíců měněná, protože se dávno rozpadla, slepila do chuchvalců, napůl zetlela a po kobce se šířil odporný zápach. Ale nevycházel jen ze shnilé slámy. V zadním pravém rohu stál starý kbelík, do něhož Valérie musela vykonávat svou potřebu. Vyprazdňovali ho jenom jednou za dva dny. Marně prosila dozorce, aby ho vyléval častěji.

Valérie si předsevzala, že si bude o svém pobytu ve vězení vést deník, aspoň v duchu a s pomocí čárek, které přezkou pláště vyrývala do kamenné zdi. Prvních šest dní to ještě dokázala. Ale potom se počasí změnilo. Zpočátku nebylo v cele nijak příjemně, ale nyní se pobyt v ní proměnil v muka. Ledový vítr se proháněl železnou mříží v okně. Dostala jednu deku navíc a před okno zavěsili roztrhanou pytlavinu, ale to byla jen nedostatečná ochrana před větrem. Chlad přesto vnikal do kobky, v níž bylo kvůli zastřenému oknu husté šero, takže úplně ztratila pojem o čase a denní době.

Valérie se choulila na pryčně s nohama přitaženými k tělu, pevně zahalená do dek, a pokoušela se ignorovat zimu, která jí prostupovala údy. Upírala oči na vrypy ve stěně. Už jich bylo deset. Ale je to správně? Nepodlehla někdy jednomu ze záchvatů pláče a nezapomněla vyrýt novou čárku do svého primitivního kalendáře? Nebo naopak s pocitem nekonečně pomalu ubíhajícího času zaznamenala v jednom dnu vrypy dva? Zoufale přemýšlela, nedovedla však s jistotou určit, zda jeden záznam chybí, či je o jeden znak víc. Tahle nejistota jí naháněla strach. S hrůzou si uvědomila, že chlad a samota se u ní začínají projevovat. Pomalu se psychicky hroutí. Ale to nesmí dopustit! Musí ze všech sil udržovat svoji vůli a bojovat proti pokušení všechno vzdát a sama sebe litovat. V žádném případě nesmí otupět!

To se však snáz řekne, než učiní. Neměla nic, čím by se mohla rozptylovat nebo zabývat. Vzali jí všechno, zůstaly jí

pouze šaty, které měla na sobě v den nástupu do vězení. Nedovolili jí ani, aby měla v cele knihu. Travis jí slíbil, že se postará, aby byly zrušena všechna tato opatření, která ji zjevně šikanují. Ale nezamlčel jí, že nějaký čas potrvá, než někdo jeho stížnost vezme na vědomí a vyřídí ji. Matthew na to nechtěl čekat a při jedné své kratičké návštěvě jí podstrčil knížku. Ale dozorce si toho krátce poté všiml a knihu jí zase vzal. Travis se pokusil ho uplatit a zajistit si jeho velkorysost, což obvykle podle jeho zkušeností vycházelo, protože se dosud nesetkal s dozorcem, který by si rád svoji mizernou mzdu nevylepšil několika stříbrňáky. A hlavně pokud se za to od něj nevyžaduje nic, co by bylo zakázané. Ale tento muž peníze příkře odmítl, což byl podle Travisova názoru jasný důkaz, že ho někdo jiný už dřív štědře uplatil. Někdo, v jehož zájmu je, aby se Valerii ve vězení vedlo co možná nejhůř. A kdo ten někdo byl, je nasnadě: Stephen Duvall.

Horší než všechno ostatní však pro Valerii bylo zklamání, že ji Matthew směl vídat jen tak zřídka a krátce. Zpočátku čerpala naději a sílu z klamného přesvědčení, že ji bude často navštěvovat a pomůže jí snesitelně strávit dobu věznění. Zvláště po té nádherné, vášnivé poslední noci na COTTON FIELDS. Už jeho přítomnost, pohled a něžný dotek by jí dodaly sílu, kterou potřebuje, aby zvládla přežít týdny, možná měsíce, do začátku procesu.

Její naděje však byly plané. Travis Kendrik ji jako její advokát směl navštěvovat dvakrát týdně, avšak Matthew musel pokaždé, když ji chtěl vidět, podat žádost. A bylo mu jasně dáno najevo, že mu povolí nanejvýš jednu návštěvu týdně. Jako důvod bylo uvedeno, že není ani její manžel, ani příbuzný.

V prvních deseti dnech za ní směl Matthew přijít pouze jednou, a tím trpěla nejvíc. Travis jí slíbil, že se pokusí vymoci pro ni příznivější povolení kapitánových návštěv, ale instinktivně vycítila, že důležitější jsou pro něj jiné věci.

Když před celou zaduněly těžké kroky nohou obutých v holínkách, Valérie se vytrhla z myšlenek a zvedla hlavu. Na

okamžik jí projela radostná naděje, že by to mohl být Matthew, nebo aspoň Travis. Byl to však jenom dozorce Ken Webb. Měl chromou, neohebnou levou nohu, kterou za sebou vlekl. Poznala ho podle nerovnoměrného rytmu chůze.

Ken Webb odemkl, odsunul těžkou závoru, která sloužila jako dodatečné bezpečnostní zařízení, a zůstal stát pod obloukem dveří. Byl to statný chlap něco přes třicet let, s hrubými rysy v obličeji a zkaženými zuby. V levé ruce držel zprohýbaný plechový talíř s řídkou šedivou kaší a v pravé neméně odučenou konev s vodou.

„Je prostřeno, mylady,“ vysmíval se a podával jí talíř, palec měl namočený v kaši. „Naše kuchyně vám posílá to nejlepší a zase jednou se překonala, aby vám chutnalo. Jak jen se tohle jídlo jmenuje?“ zatvářil se, jako kdyby usilovně přemýšlel. Potom zvolal: „Aha, už to mám! Teď jsem si vzpomněl. Je to rejže po negersku. To je něco fajnovýho, akorát tak pro vás, že jo?“

Valérie sklouzla z pryčny a pohrdavě na něj pohlédla, když si brala talíř.

„Kde je lžíce?“ zeptala se stroze.

Zašklebil se a odhalil zkažený chrup. „Joj, ta mi asi sklouzla dovnitř. Tak to si zoufám, mylady.“

„Táhněte k čertu,“ odsekla. Posadila se na kraj postele a prsty vylovila ze studené rýžové polévky dřevěnou lžící.

Ken Webb postavil na zem konvici s vodou, vytáhl ze špinavé kapsy kus kukuřičného chleba a hodil ho vedle ní na postel. „Tak přeju dobrý chutnání!“ dodal posměšně.

Nevšímalá si ho, ale přinutila se polykat vlašný rýžový odvar. Po dlouhé nemoci si nemohla dovolit nejíst a zeslábnout. A už vůbec ne v ledové cele. Musí tělu dodat potravu, jakou dostává, třebaže je odporná a nechutná. Těžké nastuzení by tady ve věznici sotva přežila.

Dozorce s pažemi zkříženými na hrudi, opřený o kamennou zeď, přihlížel, jak jí.

„No už jste si rozmyslela, co si objednáte jako poslední večeři před popravou?“ zeptal se. „Myslím, že to máte skoro jistý, jak jsem tak všude kolem slyšel.“

Pokaždé, když jí přinesl jídlo, kladl jí tuhle otázku. Proto pro ni už nebylo těžké potlačit vztek a jeho záštiplnou poznámku ignorovat. Nevyplatilo se pouštět se s ním do hádky. Byl to jen dozorce se sklonem páchat zlo. Nebrat jeho nenávistné výpady na vědomí byl jediný způsob, jakým mu mohla odplácet.

„Vlastně je skoro škoda, že takovej pěknej krček, jako máte vy, skončí v katově drsný, konopný oprátce,“ uvažoval nahlas s předstíraným politováním a v naději, že ji konečně dokáže vyprovokovat k vzteklému výbuchu. „Slyšel jsem, že v Číně to dělají hedvábným šátkem. Škrť je tak dlouho, až jim z pusy vyhřezne jazyk a doslova navždycky dojde vzduch. Myslím, že to by se k takový mylady, jako jste vy, hodilo líp, co vy na to?“

Valérie dojídala zbytek polévky a ani nehnula brvou. Jen ať si žvaní. Nedopřeje mu zadostiučinění prudké reakce. Ale v duchu na něj svolávala mor a choleru.

„Nevím, jestli vás to utěší, ale nenechám si ujít, až vás budou věšet. Myslím, že každéj zločinec, bez ohledu na to, co udělal, by měl mít kolem sebe pár dobřejch přátel, když mu na krk navlíkají smyčku.“

„Tak už bylo dost těch řečí. Dovedu si představit, Webbe, že tvůj způsob humoru nevyhovuje každému,“ ozval se hlas z chodby za dozorcovými zády. „Přestože máš ve spoustě věcí pravdu.“

Valérii málem v hrdle zaskočila poslední lžíce rýže, talíř jí leknutím vypadl z ruky a s řinčením se kutálel po podlaze. Zakryla si dlaní ústa a rozkašlala se. Nevěřicně hleděla ke dveřím.

Stephen! Stál na prahu celý v elegantním obleku, jako vystřižený z módního žurnálu. Jeho oblečení pocházelo od nejlepšího krejčího ve městě a od hlavy k patě ladil v tónech hnědé – počínaje měkkými, naleštěnými vysokými botami, přes oblek a vestu, po šátek kolem krku a plášť sepnutý na hrudi drahou sponou. Usmíval se, vědom si svého vznešeného, atraktivního vzhledu.

Dozorce zjevně nebyl překvapen, že ho tady vidí. „Tak už jste tady, pane Duvalle?“ zeptal se podlézavě, jako kdyby ho očekával.

„Jak vidíš, tak ano,“ s pohrdáním v hlase odpověděl Stephen a pravou rukou, v níž držel jelenicové rukavice, netrpělivě naznačil, aby dozorce odešel. „Nech nás o samotě, Webbe. Můžeš počkat venku na chodbě.“

„Jsem vám zcela k službám, sire,“ poslušně přikývl Ken Webb a spěšně se vzdálil.

Valérie se v prvním okamžiku překvapením nezmohla ani na slovo. Ale když teď Stephen Duvall vešel do cely, vzpamatovala se. „Zmiz!“ vyzvala ho chladně. „Jdi mi z očí!“

Nevšímal si jejích slov a ještě se obrátil k dozorcům. „Klidně za mnou zavři dveře, Webbe. Až odtud budu chtít ven, tak tě zavolám.“

„Řekla jsem, abys odtud vypadl!“ opakovala Valérie. „Nerozuměl jsi mi?“

Se samolibým úsměvem se k ní obrátil. „Ale rozuměl jsem ti dobře, Valérie. Jenže bys měla už dávno pochopit, že ty nejsi člověk, který může někomu něco rozkazovat,“ prohlásil a postavil na zem malou cestovní tašku, kterou nesl v levé ruce.

Valérie pokrčila rameny a uvědomila si, že se podobnými výzvami jenom zesměšňuje. Položila dřevěnou lžici na plechový talíř u svých nohou. Mlčky se opět zabalila do vlhké deky.

„Nechceš ani vědět, proč jsem se obtěžoval navštívit tě v téhle smradlavé díře?“

„Však ty mi to povíš.“

Uchechtl se. „Nafoukaná jsi byla vždycky, Valérie. Ale jsem si jistý, že už zdaleka nejsi tak klidná a vyrovnaná, jak se tváříš. Takováhle špinavá kobka časem zlomí i ty největší zatvrzelce. Webb mi pár takových příběhů vykládal. Dává ti ještě tak dva týdny. Pak se zhroutíš a stane se z tebe jen zbědovaná troska, jak tvrdí. Já o tobě samozřejmě nemám tak

nízké mínění,“ prohlásil a odmlčel se. „Proto jsem se s ním vsadil o deset dolarů, že vydržíš nejméně *tři* týdny!“

„Tak tuhle sázku vyhraješ, na to se spolehni,“ sykla.

„No nevím,“ zamyslel se.

„Deset dolarů je pro člověka jako Webb hromada peněz. Vůbec si nemůže dovolit je prohrát. Předpokládám tedy, že si musí být zatraceně jistý a nevynechá žádnou možnost jak mě o těch deset dolarů připravit. Proto by mě ani nepřekvapilo, kdyby ti věnoval svou zcela zvláštní péči.“ V jeho slovech zněl zlý výsměch.

Valérie po něm blýskla očima a pod dekou svírala pěsti. „Ty zůstaneš vždycky věrný svému stylu, Stephene. Sprostý grázl od hlavy k patě. Na tom nic nezmění ani tvoje drahé oblečení.“

V pohledu mu zaplála nenávist, ale pak opět nasadil výsměšný úšklebek. „Negerskej bastard mě nemůže urazit.“

„Máme *společného* otce, Stephene. A i kdybys mi tisíckrát nadával do bastardů, nic to nezmění na skutečnosti, že *náš* otec se s mojí matkou právoplatně oženil a já přišla na svět jako manželské, legitimní dítě,“ připomněla mu klidně skutečnost, protože věděla, že žádná urážka ho nezasáhne tolik, jako pravda o jejím původu. „Potvrdil to soud tady v New Orleansu, pokud jsi na to zapomněl.“

Tvář se mu zkřivila vzteky. „On už není můj otec! Ztratil právo jím být, když chtěl negerskou děvku postavit na stejnou úroveň jako bělošskou ženu. Nikdy ten sňatek neuznám. Nikdo z mé rodiny a žádný slušný běloch z naší společnosti ho neuzná! Pro mě neexistuje.“

„To je tvůj problém, Stephene,“ opáčila lhostejně. „Skutečností zůstává, že Henry Duvall mě zplodil legitimně... a tebou jako svým synem zřejmě nebyl příliš nadšený. Jinak by asi těžko odkázal COTTON FIELDS negerskýmu bastardovi, nemyslíš?“

Ta slova ho zasáhla do morku kosti. Tvář mu zbledla. Rty se mu chvěly nenávistí. „Když to udělal, musel ztratit rozum! Už nebyl při smyslech! Zešilel!“ supěl.

„To se spíš může stát tobě.“

Stiskl rty a měřil si ji pohledem, v němž soustředil všechnu svoji nenávist. Ale tentokrát se udržel pod kontrolou a jen se hlasitě nadechl. „Můžeš si vykládat, jak dlouho se ti zachce, Valérie. Celé hodiny, dny a noci. Ale pořád to zůstanou zbytečná slova, která nic nezmění. A už vůbec ne na tvé situaci.“ Pokrčil nos a rozhlédl se po cele. „Máš za sebou opravdu podivuhodný život: negerskej bastard, co se vyšvihnul na paní na COTTON FIELDS a skončil jako zločinec ve věznici. Neuvěřitelně strmý vzestup a po něm neméně prudký, hluboký pád. A hlouběji, než je cela pro odsouzence k smrti, už člověk ani klesnout nemůže!“

„Nepodaří se ti nahnat mi strach,“ odpověděla klidně.

„Mýlíš se, Valérie. Neexistuje člověk, který by neměl z něčeho strach. Je možné, že se nebojíš bolesti, možná ani smrti na šibenici. Prý jsou takoví lidé, kteří se vzdají života a ještě jsou na to hrdí,“ namítl sarkasticky. „Ale vsadím se s tebou o cokoli, že bys velmi trpěla, kdyby se něco strašného stalo osobě, která pro tebe hodně znamená.“

„Jak jen může být někdo tak zkažený a nemít v sobě ani špetku morálky,“ povzdechla si Valérie. „Škoda že jsem tě nezastřelila. Ale nechtěla jsem si špinit ruce takovým zbabělcem, jako jsi ty!“

Pohrdavě se ušklíbl. „Já na tvém místě bych to udělal. Ale to je právě to, v čem se lišíme. Ty nedokážeš někoho zabít nebo týrat. Naopak mně to nevadí,“ přiznal hrdě. „A už vůbec ne, když je ten dotyčný negr. Proto by ses mě měla bát, i když mě považuješ za zbabělce. Tvoje představy o morálce pro mě nic neznamenají. Neznám žádné zábrany, když jde o to, abych si dopomohl ke svým právům.“

„Proto jsi taky vlákal Ednu a Toma do uhlířovy chýše a tam je zákeřně zastřelil, že? Jen abys mi ukázal, že se cítíš jako pán nad životem a smrtí a nezalekneš se žádné krutosti.“

Pokrčil rameny. „Nejvíce dokážou druhé přesvědčit činy. Však jsi potom přijela na DARBYHO PLANTÁŽ s puškou, aby ses pomstila. Takovou reakci jsem nečekal, ale nakonec to přece jen zafungovalo,“ přiznal teď nepokrytě vraždu obou otroků. „Chtěl jsem tě odklidit z cesty a jednou provždy

zneškodnit – a přesně to se mi taky podařilo, díky tvé nedobrovolné pomoci.“

Při jeho slovech se jí odporem obracel žaludek. „Budiž proklet, Stephene Duvalle!“

Jen se zasmál.

„Směješ se předčasně!“ vyjela na něj. „Ještě zdaleka nemáš důvod triumfovat! Budu bojovat, Stephene. A před soudem se teprve ukáže, jakou cenu mají tvoje lži a lživé výpovědi ostatních!“

„Jen si nedělej iluze. Pokud vůbec k nějakému procesu dojde, máš už teď smyčku skoro na krku!“ prohlásil s jistotou. „Se svojí směšnou scénkou sis ji navlékla sama. Ta střela do stěny měla cenu zlata – a bude tě stát život. Ty ani tvůj advokát negrů před soudem totiž nikdy nebudete moct dokázat, že jsi záměrně střelila vedle a že druhá hlaveň opravdu nebyla nabitá. Byla jsi tam sama, Valérie, nemůžeš nabídnout žádného svědka na svou obhajobu. A jestli doufáš, že se před soudem některý z černochoů prořekne a mezi porotce zaseje pochybnosti, tak ti už teď můžu zaručit, že se to nestane. Jejich výpovědi budou stručné a jednoznačné. Prostě to nemůžeš vyhrát, i kdybys měla na své straně nejlepšího advokáta zeměkoule.“

„Však uvidíme,“ poznamenala Valérie.

„A měla bys vědět ještě něco,“ pokračoval. „Louisina už nebude dlouho patřit k Unii. Před dvěma dny byla v Montgomery podepsaná ústava KONFEDERAČNÍCH STÁTŮ AMERICKÝCH a včera byl prezidentem zvolen Jefferson Davis. Pravděpodobně tě zajímá, co to má společného s tvým procesem.“

„No už se nemůžu dočkat, až mi to povíš,“ odsekla.

„My Jižané jsme vystoupili z Unie, protože nechceme mít nic společného s Yankeei, těmi kamarádky negrů a spisovatelskými škrabaly, co uveřejňují takový paskvil, jako je *Chaloupka strýčka Toma*“ vysvětloval zapáleně. „Jsme hrdí na svůj Jih a své tradice. To pocítíš i před soudem. Negerskej parchant, co se odváží vplížit se s puškou pod

pláštěm do domu váženého bílého plantážníka a ohrožuje tam ženy, nemůže čekat od bělošské poroty žádnou milost.“

„Uvidíme, až nastane pravý čas,“ opáčila odmítavě. „Ale ať bude rozsudek jakýkoli, COTTON FIELDS nikdy nedostaneš. A kvůli nim jsi přece přišel, ne?“

Zašklebil se. „Správně.“

„Mohl sis ušetřit tu námahu, Stephene. Nikdy COTTON FIELDS neprodám, i kdybys mi nabízel cokoli!“ prohlásila tvrdě. „Ty nějak předbíháš událostem.“

„Ale kdepak. To tys předběhl událostem! Už jsi někdy vážně přemýšlel o tom, co se stane s mými plantážemi, kdybych byla opravdu odsouzena k smrti?“

Zaváhal.

„Tak já ti to tedy povím,“ pokračovala s ledovým vztekem v hlase. „Může se stát všechno možné, ale jedno určitě nenastane: *Nikdy nedostaneš COTTON FIELDS!* O to se postarám. Odkážu plantáže někomu, kdo ti je zcela určitě neprodá. To bude podmínka dědictví.“

Její pohrůžka na něj ani v nejmenším nezapůsobila. „A kdo to asi bude? Ten krysí ksicht, tvůj advokát negrů? Nebo sis dokonce jako dědice vyvolila kapitána Melvilla? Víím, že ti občas zahřeje postel a pošpásuje si s tebou,“ odfrkl pohrdavě, „ale jako majitele plantáže si ho neumím představit. Travise Kendrika ostatně taky ne.“

„Mně je úplně jedno, co ty si umíš představit a co ne,“ usadila ho Valérie.

„Ale to by ti nemělo být jedno, protože když jde o to, abych prosadil svou vůli, je moje představivost bezmezná,“ vychloubal se. „Několik ochutnávek z bohatství mých nápadů už jsi pocítila, ne? A pokud jsi upřímná, musíš přiznat, že mám dobrý čuch na bezohledné intriky.“

„Ty jsi snad ještě na krev, co ti ulpívá na rukou, pyšný!“ zvolala s odporem Valérie.

Hnusně se zasmál. „Každá dobře provedená práce si zaslouží odměnu a uznání, Valérie. Ale odbočujeme od hlavního tématu. Právě jsem ti vzal naivní iluze, že by se ti mohlo podařit zařídit to tak, abych po tvé smrti COTTON

FIELDS nezískal. To se ti prostě nemůže povést. Ani seabemazanější závěť nezabrání tomu, abychom plantáž nedostali zpátky do svých rukou. To bys měla konečně pochopit a ušetřit si spoustu zklamání a bolesti.“

„Zmiz už konečně odtud! Nestrpím tě tady! Jsi mi odporný!“

Přikývl téměř poslušně. „Je to vždycky trpké, když se člověk musí vzdát svých snů. Ale zkrátím to, jak jen budu moci. Zůstaňme tedy u tvého advokáta a tvého milence. Nebo si to rozdáváš s oběma? No to je jedno. Předpokládejme tedy, že tvůj advokát bude mít tu smůlu a ty ho stanovíš dědicem COTTON FIELDS. Nebude mu to moc po chuti, protože ani teď nemá zrovna nejlepší pověst. Ale kdo se dá na stranu negrů, nemůže se divit, že u nás na Jihu rozhodně není oblíbený. Ten starý dobrák Travis Kendrik to tady teď bude mít zatraceně těžké i bez plantáží, o kterých každý ví, že nám byly ukradeny a v žádném případě nepatří do rukou zastánce negrů. Tvůj drahý advokát Kendrik bude záhy vystaven nátlaku, dokonce velmi silnému nátlaku, a brzy mu dojde, že plantáže musí prodat. Existuje pár možností jak celou záležitost ještě urychlit. Například by se mohl ten nechvalně známý právník sám ocitnout před soudem v roli obžalovaného, protože dopomohl několika negrům k útěku na Sever. Samozřejmě se bude bránit, že je nevinný, a právem tvrdit, že se stal obětí komplotu, ale nikdo ho nezachrání, protože důkazy proti němu budou neprůstřelné. Jistě chápeš, co tím myslím. No dobře, takže je bude muset prodat bez ohledu na to, jestli se takový proces bude konat nebo ne. Až situace dojde tak daleko, samozřejmě se bude držet tvé podmínky a COTTON FIELDS neprodá přímo mně nebo mé matce, ale nějakému serióznímu obchodníkovi z Baton Rouge nebo Lafayette. Ten plantáže prodá zase někomu například v St. Francisville a ten – světe div se, je prodá nám – jak to od samého začátku bude s těmi nastrčenými muži domluveno. Tak to bude, Valérie. A je úplně jedno, komu plantáže odkážeš. S kapitánem Melvillem to budeme mít ještě lehčí než s

advokátem. A nezapomeň na jedno: i člověku zdravému jak řípa se najednou zčistajasna může přihodit něco strašného. Jak snadno může pošetilemu advokátovi večer na ulici vjet do zad kudla pouličního lupiče nebo jak lehko může kapitánovi vzplanout loď nad hlavou. Měla bys to všechno dobře uvážit, Valérie.“

Poslouchala ďábelské plány s bezmocným vztekem a nenávistí, ale také s rostoucí nejistotou. Žaludek se jí svíral, když se jí jeho pohružky v hlavě proměňovaly v živé obrazy a viděla, jak Travis leží v nějaké temné uličce v louži krve s dýkou v zádech či jak je Matthew beznadějně uvězněn plameny na hořící lodi.

„Jsi netvor, Stephene!“

Chladně na ni pohlédl. „Nezajímá mě, za koho mě považuješ, pokud pochopíš, že své pohružky taky skutečným – bez jakéhokoli slitování.“

Valérie vydržela jeho pronikavý pohled a za čelem jí divoce vířily myšlenky, řítily se na ni tisíce děsivých představ. Dívali se na sebe několik vteřin.

„Dobře, tolik tedy k biči,“ prolomila mlčení a byla překvapena, jak klidně zní její hlas. „A teď trocha cukru. Jaký smysl by měly všechny tvoje odporné výhrůžky, kdybys mi nechtěl něco nabídnout, nemám pravdu?“

Očividně v něm povolilo napětí a spokojeně se usmál. „Konečně ti, Valérie, došlo, že každá mince má rub a líc. Nederu se o to, abych musel sáhnout k drastickým opatřením, raději bych celou záležitost vyřídil v míru a pokoji s tebou.“

„V míru! A to vypustíš z pusy zrovna ty!“ Jeho proľhanost jí působila doslova tělesnou bolest.

„Jménem své rodiny ti předložím opravdu velkorysou nabídku,“ pokračoval, aniž vzal její poznámku na vědomí. „Nabízíme ti za COTTON FIELDS dvě stě padesát tisíc dolarů.“

„Před několika týdny mi tvoje matka nabízela půl milionu! To plantáž tak rychle ztrácí cenu?“ zeptala se posměšně.

Samolibě se usmál. „Byla to přehnaná, neúměrná cena. Matka se k té nesmyslné nabídce nechala strhnout v rozrušení. Kromě toho obchod, který ti dneska nabízím, se skládá ze dvou částí, přičemž těch dvě stě padesát tisíc dolarů za plantáž jsou méně důležitý díl. Když prodáš, nebude se žádný proces konat.“

Povytáhla obočí. „Ty chceš obžalobu proti mně stáhnout a dát přednost milosti před právem? Jak to chceš vysvětlit soudci, šerifu Russellovi a všem ostatním?“

„Všechny svědecké výpovědi budou odvolány. Bez náhrady. Samozřejmě se o tom bude nějaký čas klevetit a nejspíš se vynoří i ošklivé pomluvy, ale proces se konat nebude. Protože kde není žalobce, není soudce.“

„Chceš mi tedy dát písemně, že tvoje obvinění, podle kterého jsem tě chtěla zavraždit a nepovedlo se to jenom díky závadě na pušce, bylo falešné?“ ujišťovala se.

Přikývl. „Správně. Ale abys náhodou nepřišla na hloupé myšlenky a nechtěla mě zažalovat pro pomluvu, samozřejmě podepíšeš ještě další listinu, která mě bude chránit proti takovým právním útokům.“

„Samozřejmě,“ přikývla s ironií.

„Dal jsem všechny listiny a podklady připravit,“ prohlásil Stephen a sáhl po cestovní tašce, kterou prve postavil na zem. Vytáhl z ní tenké desky, v nichž bylo několik popsaných papírů. „Všechno si to v klidu pročti, času tady máš dost.“

„A je tam taky závazek, že stáhneš obžalobu?“ otázala se.

Hodil jí desky do klína. „Samozřejmě. Dokumenty jsou od A do Z připravené a úplné, jsou v nich zahrnuty všechny moje i tvoje závazky,“ vysvětloval a se zlým úsměvem dodal: „Ale aby ses náhodou neoddávala nějakým falešným nadějím, rovnou ti říkám, že se nic z toho nehodí k tomu, abys to použila v procesu proti mně. Ta myšlenka ti hlavou bleskla, že?“

Valérie se vyhnula jeho posměšnému pohledu.

„Za jakého hlupáka mě považuješ, jestli si myslíš, že si sám zlomím vaz a dám ti do rukou dokument, který ti zajistí

osvobození? Kdepak, můj rukopis nenajdeš ani na jedné listině a text prohlášení o stažení obžaloby je formulovaný tak, jako kdybys ho psala ty a žádala mě o to,“ vysvětloval. „Budeš-li ochotná na ten obchod přistoupit, pak stačí, když všechno podepíšeš a povíš to Webbovi. Přinesl jsem i pero a inkoust.“ Vytáhl z kožené kabely dřevěnou kazetku s psacími potřebami.

„Ty jseš si svou věcí nějak jistý,“ poznamenala Valérie, když krabičku položil vedle ní na pryčnu. Vzala ji do rukou a otevřela. „Jsi přesvědčený, že mi nezbývá jiná volba, vid’?“

Zacvakl mosazné zámky tašky a natáhl si rukavice. „Tu otázku polož sobě! Máš jinou možnost? Proč se chceš nechat oběsit za zločin, který jsi nespáchala? Kdybys mohla svojí smrtí opravdu zabránit tomu, abychom ještě někdy COTTON FIELDS dostali, možná bych tomu i porozuměl, třebaže bych to považoval za naprosto šílené. Ale když víš, že ani tvoje smrt nic nezmění na tom, že je dostaneme zpátky, pak ti opravdu nic jiného nezbývá.“

„Všechno sis to krásně dal dohromady, Stephene.“

Považoval to za kompliment. „Neponechal jsem ti žádná zadní vrátka, jimiž bys mi mohla uniknout,“ potvrdil hrdě. „Určitou dobu jsi hrála zajímavou hru, a dokonce jsi mě několikrát dostala do úzkých. Ale natrvalo pro mě nejsi rovnocenný protivník. Chybí ti zkrátka síla k útoku a vůle zničit soka, když jsi momentálně ve výhodě. Šance, které jsi měla, jsi promarnila. A teď jsi s konečnou platností dostala mat.“

„To je možné. Ale na jedno jsi zapomněl,“ promluvila a musela se velmi ovládat, aby tón jejího hlasu zůstal neutrální. „Nepotřebuju k podpisu inkoust!“

„Jak to?“ podivil se. „Myslel jsem...“

Nenechala ho domluvit. „Kdybych tohle podepsala, tak jediné krví, Stephene. Krví svého srdce. Nech si svůj inkoust!“ zvolala, vytáhla zátku z malého kalamáře a hodila po něm celou kazetku. Černý inkoust vystříkl a potřísnil mu plášť, sako, kosili a šátek ošklivými, černými skvrnami. Několik kapek inkoustu mu dokonce vystříklo na obličej.

Se zděšeným výkřikem uskočil, ale kalamáři se už vyhnout nestačil.

„Zatracenej bastarde!“ zařval pronikavě hlasem přeskakujícím vzteky a vrhl se k ní, jako by ji chtěl uhodit.

Dozorce přede dveřmi se polekal, otevřel a vpadl do cely. „Sire... tohle vám udělala ona?“ vyrazil ze sebe překvapeně, když si všiml Duvallová zničeného oblečení.

„Neříkal jsem ti, abys čekal na chodbě, dokud tě nezavolám?“ vybíjel si zlost řevem na dozorce.

Ken Webb se nahrbil jako pod ranami biče a rychle ustupoval. „Promiňte, sire,“ mumlal. „Jenom jsem myslel, že potřebujete pomoc, sire.“

„Dokážu si pomoci sám,“ odsekl Stephen, vytáhl z vnitřní kapsy saka kapesník lemovaný krajkou a stíral si inkoust z tváře. Ale docílil tím pouze to, že z malých kapek se staly dlouhé šmouhy. Spalujícím pohledem se zadíval na Valérii. „Pro mě za mě si to podepiš svojí negerskou krví!“ zachraptěl. „Ale podepíšeš to!“ Dveře vězeňské cely za ním hlučně zapadly.

Valérie seděla s unaveným výrazem v bledém obličejí na pryčně a cítila, jak jí nitrem prostupuje ledový chlad, šíří se do kostí a jako ostrý rampouch se jí zabodává do srdce.

17.

Bylo tu cítit dřevo, konopí a plátěné plachty. Do toho se mísil lehce hnilobný pach vody ze sběrného prostoru. Ale také tu vonělo koření, stará vína, exotická dřeva a štočky látek. Byla to vůně všeho zboží, které ALABAMA ve skladovém prostoru přivážela přes moře a oceány z Evropy, karibské oblasti a dálné Asie, vůně, jež se za léta usadila ve skladišti a podpalubí, jako se vůně ženy zachytí v jejích šatech.

Ted' byly prostory prázdné stejně jako všechny sklady na baltimorském klipru, jenž patřil k nejrychlejším trojstěžníkům, které toho času křižovaly sedmero moří. Prázdnó zívalo všude, v rozích stály jen bedny s lany a klíny pro upevnění nákladu.

Na jedné z nich stála svíčka a hořela klidným plamenem. Její světlo nepronikalo daleko, tvořilo jen malý kruh v bezprostředním okolí. Avšak vylupovalo ze tmy obličej Matthewa Melvilla sedícího na vedlejší bedně a odráželo se na láhvi, kterou právě nasazoval ke rtům. Už v ní zbýval poslední doušek.

„A je to,“ zašeptal kapitán a postavil láhev vedle svíčky. Zamyšleně hleděl do temnoty podpalubí.

Lehký závan vzduchu rozkmital plamen. Ozvaly se kroky dusající po železných schůdcích dolů. Ze tmy vystoupila štíhlá postava. Byl to James Edwards, třetí důstojník.

„Kapitáne?“

Matthew těžce povzdechl a zvedl hlavu. „Ano, Edwardsi?“

„Už jste tady dole dost dlouho. Dobré dvě hodiny.“

Matthew přikývl. „To je skvělý postřeh, pane Edwardsi,“ odpověděl s lehkým posměchem.

„Není vám špatně?“ zeptal se po kratším zaváhání šikovný námořní důstojník, kterému bylo právě čtyřiaadvacet let.

„Tak ted' jste pomalu jako inkvizitor.“

„Nechci být dotěrný, kapitáne...“

Matthew mávl rukou. „Jen do toho, pane Edwardsi. Se mnou hned tak něco neotřese. Tak ven s tím. Copak máte na srdci?“ zeptal se úmyslně vesele, přestože takhle mizerně se ještě nikdy v životě necítil, a nebylo to vinou poloviny láhve whisky, kterou tady dole vypil. „Chcete, abych vás vyplatil a raději se dáte najmout na jinou loď?“

„Ne, sire.“

„Nu dobře, tak mi zůstanete zachován. To už je dobrá zpráva,“ odpověděl Matthew a uvědomoval si, že se už musel rozloučit s třetinou posádky. Dávno se mezi

námořníky rozšířilo, že ALABAMA bude ještě několik měsíců odsouzená k tomu, aby nečinně kotvila v přístavu a obrůstala mušlemi. Nebylo tajemstvím, že dosavadní kapitán Lewis Gray nejméně na čtvrt roku vypadl ze hry, protože se nejprve musí vyléčit z těžké nemoci, a stejně tak každý věděl, že majitel kapitán Melville velení nepřevzme, protože ho v New Orleansu drží osud Valérie Duvallové. A může trvat do pozdního jara, než bude proces vůbec zahájen.

„Jenom jsem se chtěl zeptat, jestli vám není špatně...“

„Na tu otázku vám můžu odpovědět zcela jednoznačně, pane Edwardsi: je.“

„... a jestli bych snad pro vás nemohl něco udělat, kapitáne,“ pokračoval třetí důstojník.

Matthew na sobě nedal znát dojetí a zabručel: „No to byste třeba mohl. Přineste mi sem ještě jednu láhev whisky a přispějete k tomu, že se budu cítit líp.“

James Edwards se pochybovačně zadíval na prázdnou láhev a potom na majitele ALABAMY, jenž se choval poněkud podivně, ale kupodivu vypadal překvapivě střízlivě. „Ano, když tedy trváte na tom, že se tady ve skladišti opijete...“ poznamenal, nešťastný z úkolu, kterým byl pověřen. „Ale jestli mi dovolíte malou poznámku, neměl byste to dělat, sire.“

Matthew rozmáchle mávl rukou a pozoroval, jak svíčka dohořívá a plamínek se utápí ve zbytku vosku. „Dovolím, pane Edwardsi.“

„Samozřejmě můžete pít tolik whisky, kolik chcete a kde chcete,“ pospíšil si mladík, „ale moc to nepovznáší náladu posádky, když majitel lodi zaleze do podpalubí a tam se tiše opíjí. Kdybyste pil v jídelně nebo ve své kajutě, bylo by to v pořádku. Ale tady sám a ve tmě, v celé té děsivé prázdnotě je to zlé. Začínají se vykládat hrůzostrašné historky a znáte námořníky, jak jsou všichni pověřiví.“

Matthew na něj na okamžik upřel oči. Potom pomalu, zamyšleně přikývl. „Máte pravdu, pane Edwardsi. S pověřivostí mužů je to těžké. Člověk by ji neměl brát na lehkou váhu. Tak tedy opustíme říši stínů,“ povzdychl si

zhluboka a zvolna vstával. Alkohol už mu vjel do nohou, ale Matthew se ještě nepotácel. Musel by vypít mnohem víc, aby mu selhaly nohy, natož pak duch. Ale Edwards má pravdu. ALABAMA není to pravé místo, kde by se měl opíjet, přestože se tam dole ve tmě cítil Valérii velmi blízko.

Vrátil se s Edwardsem na palubu a podlehl okamžitému nápadu. Dal svolat nástup celé posádky. Pevným hlasem pochválil stav ALABAMY a dokonalý pořádek na lodi, jako kdyby poslední hodiny nestrávil v depresi s lahví whisky, nýbrž učinil inspekční prohlídku, a přede všemi slíbil, že se pokusí najít kapitána pro nejbližší plavbu. Do té doby nikomu nesníží mzdu na polovinu, což bylo přijato s velkou spokojeností a ulehčením.

Když Matthew odcházel z paluby ALABAMY, byl už večer. Začalo pršet, a tak rychle zamířil ke kotvišti RIVER QUEEN. Ozářeno nespočetnými lampami se plovoucí kasino už z dálky lišilo od všech ostatních říčních lodí. Na břeh tlumeně pronikala hudba a změť veselých hlasů.

Přestože byl myšlenkami úplně jinde, Matthew si uvědomil, že ani nepříjemné vlhké a chladné počasí zřejmě nijak nepoškozuje jeho obchod. To ho uklidnilo. Protože dokud mu bude RIVER QUEEN slušně vydělávat, může si dovolit luxus nechat v přístavu celé měsíce nečinně kotvit klipr jako ALABAMA s plně placenou posádkou.

Když přešel na kolesový parník po úzkém můstku, který používala jen posádka a dodavatelé, spěchal mu vstříc sluha Timi, urostlý černoš, který u Matthewa zastával práci jako děvče pro všechno.

„Dneska nevypadáte dobře, massa,“ poznamenal starostlivě se svraštělým čelem, když kapitánovi odebíral plášť.

„No skvěle, tak tedy můj obličej aspoň nelže,“ opáčil suše Matthew a procházel chodbou vyloženou měkkými koberci, kolem menších salonků, kde seděli u stolů potažených zelenou plstí hráči pokeru.

Timi zůstal po jeho boku. Od chvíle, kdy ho Matthew jedné listopadové noci před lety vytáhl z řeky a zachránil

před utopením, se od něj mladík ani nehnul, staral se o jeho pohodlí a převzal spoustu drobných úkolů, které se obvykle černošům nesvěřují. Jako osobní sluha a svérázný člověk se za ta léta stal pro Matthewa nepostradatelným a ten mu promíjel jeho častou prostořekost.

„Jak se vede slečně Valérii? Je to ostuda...“

Matthew dnes večer neměl náladu na projevy soucitu. Chtěl jenom být sám. V každém ohledu. Proto mu skoro drsně skočil do řeči. „Zapomeň na to, Timi!... Mám pro tebe práci.“

„Ano, massa.“

„Půjdeš se mnou do baru a budeš dbát na to, aby mi všichni dali pokoj. Nechci, aby na mě dneska někdo mluvil nebo mě s něčím obtěžoval,“ nařizoval. „Nikdo! To se týká i tebe. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Ju ju, massa Melville!“

„Dobrá,“ přikývl Matthew a zamířil do baru, který se nacházel v zadní části velkého hráčského salonu, kde stály oba stoly s ruletou. Na druhém konci dlouhé místnosti se otevřeným obloukovým vchodem přecházelo do tanečního salonu, kde hrála černošská kapela na pódiu v zimě ozdobeném barevnými papírovými květinami. RIVER QUEEN nabízela svým hostům to nejlepší, co říční parník může poskytnout.

Vpodvečer byl bar ještě poloprázdný, tady začíná být rušno kolem půlnoci. Ale Matthew nepočítal s tím, že v tu dobu bude ještě něco vnímat.

„Bourbon pur, Hectore,“ oznámil barmanovi, když se ho zeptal na přání. „A až budu mít prázdnou sklenici, tak mi bez říkání doliješ. Bez komentáře a tak dlouho, dokud neodmítnu nebo nepadnu ze stoličky. Nějaké dotazy?“

„Ne, kapitáne.“ Hector si vyměnil významný pohled s Timim.

„No tak jdeme na to,“ zamumlal Matthew pevně rozhodnutý dneska utopit své starosti a vztek ve whisky.

Ale daleko se nedostal. Jakmile vyprázdnil třetí sklenku, Timi poprvé musel zasahovat podle pokynů svého pána a snažil se ubránit jeho klid.

„Je mi líto, sire, ale dneska večer je bar pro hosty zavřený. Byl byste tak laskav a vzal zavděk místem tamhle naproti?“ slyšel ho Matthew, jak zdvořile, avšak pevně odmítá návštěvníka.

„Ne, nebudu tak laskav!“ zazněla ostrá odpověď. „A teď mě pusť dovnitř.“

„Je mi líto, sire, ale...“

„To je v pořádku, Timi. Tohle je ta proslavená výjimka z pravidla,“ ozval se Matthew, aniž se otočil. „Pojďte dál, pane Kendriku, a posaďte se. Co si dáte k pití?“

Advokát usedl vedle něj. „Vždyť víte, že v každém ohledu držím krok s vámi,“ odpověděl dvojznačně.

„Tak to byste si musel zatraceně přichvátnout, abyste mě dneska večer dohonil,“ odtušil Matthew. „Mám už v sobě půl láhve skotské a tři sklenice bourbonu. To už nedotáhnete.“

Právník na něj úkosem pohlédl. „Dneska nemáte nejlepší den, že? Nepustili vás do věznice? Přece jste dostal povolení.“

Matthew přikývl. „To jo, dostal. Druhé povolení k návštěvě za dva týdny,“ dodal trpce. „A pak tohle! Proboha, myslel jsem, že jste svůj čas využil, pane Kendriku. Vždyť jste Valérii navštívil nejméně pětkrát. Teď jenom přemýšlím, co jste s ní projednával.“

„No pomalu!“ zarazil ho advokát. „Vůbec nevím, o čem mluvíte!“

„O jejím stavu!“ zahřímal Matthew.

„Když jsem ji viděl naposledy, měla jen trochu kašel, ale jinak na tom byla docela dobře...“

„Zatraceně, nemluvím o kašli, ale o jejím *chování*!“ vykřikl kapitán. „Byl jsem u ní hodinu a za celou tu dobu se o procesu vůbec nezmínila a neztratila ani slovo o ničem, co by nás všechny teď mělo zajímat nejvíc. Reagovala skoro hystericky, když jsem o tom začal. Mluvila jenom o minulosti, o naší společné cestě přes oceán a o dnech, které

jsme strávili na Madeiře. Uniká do vzpomínek a vůbec se nezabývá současnými problémy, kterým by měla čelit. Byl jsem v nitru naprosto zděšený a jsem doted'. Její počínání mi nahání hrůzu, protože mám takový stísnující pocit, jako kdyby se úplně stahovala do sebe.“

Travis Kendrik se zatvářil vážně. „Tak to vám zamlčela i tu nabídku,“ poznamenal.

Matthew na něj podrážděně pohlédl. „Jakou nabídku?“

„Tu, kterou jí před několika dny předestřel Stephen Duvall.“

„A to mi říkáte až teď?“ rozčílil se Matthew.

„Také jsem se o ní dozvěděl až dneska – a to od něj osobně. Poslal mi dopis, ve kterém mě upozorňuje na to, že Valérie nemůže donekonečna oddalovat své rozhodnutí. Myslím, že si tak chtěl zajistit, abychom se o tom dozvěděli. Skoro bychom mu měli být vděční.“

„A jak ta nabídka zní?“

Travis mu zopakoval podmínky. „Mohla by tedy být už zítra ráno na svobodě, kdyby se konečně odhodlala prodat COTTON FIELDS. Dvě stě padesát tisíc dolarů navíc není špatná cena... když vezmeme v úvahu okolnosti.“

Matthew nechápavě zavrtěl hlavou. „Ani slovem se mi o tom nezmínila. Prostě mi to zatajila. Pomalu jí přestávám rozumět. To, co dělá, je přece sebezničující! Upnula se na tu prokletou plantáž, jako by to byla její jediná spása! Přitom jsou pro ni ty plantáže osudné. Přivedou ji do hrobu, pokud se konečně nevzdá svého nesmyslného odporu k jejich prodeji.“

„Obávám se, že Valérie se nepřemůže natolik, aby COTTON FIELDS prodala Duvallovým,“ vypravil ze sebe zasmušile Travis. „Ani kdyby to byla cena, za kterou si může zachránit život. Prostě už kvůli nim zkusila příliš mnoho krutého. Pomyšlení, že by to všechno mělo být nadarmo, je pro ni nesnesitelnější než cokoli jiného, nesnesitelnější než vlastní smrt. Už jednou jsem vám řekl, že je zajatkyní sebe sama, svých utkvělých představ, zajatkyní plantáží.“

„Ale to je přece holé šílenství!“ vykřikl Matthew rozrušeně. Pocit bezmocnosti a nesmyslnosti veškerých snah, který ho po návštěvě Valérie uvrhl do hluboké deprese, se v okamžiku proměnil v plápolající vztek na ženu, kterou miluje a jež si jeho lásky zřejmě váží méně než kusu pozemku. Cožpak nevidí, jak mu svojí zaslepeností ubližuje? Vůbec ji nezajímá, že on trpí neméně než ona, i když není zavřený ve vězeňské cele?

Právnický pokrčil rameny. „I šílenství může mít svoji metodu. Ale já nevěřím, že Valérie ztratila vztah ke skutečnosti a není svéprávná. Spíš mám dojem, že je pevně přesvědčená, že já při procesu vynesu na světlo pravdu, a proto nevidí důvod o prodeji vůbec uvažovat. Kapitáne, asi to neslyšíte rád, ale Valériiina důvěra v mé schopnosti nezná mezí.“

Matthew k němu podmračeně vzhlédl. „Ano, Valérie věří těm nejnemožnějším věcem. Já spíš věřím tomu, že uděláte všechno, co bude ve vašich silách, avšak že to nebude stačit k tomu, abyste protrhl síť lží a Valérii osvobodil. To asi zase vy neslyšíte rád, ale k čertu s tím! Čeho jste v posledních týdnech dosáhl? Ničeho!“

Po Travisově tváři přelétl náznak úsměvu. „Zkrátka každý nepozná pravou velikost, když se s ní setká,“ zareagoval sebevědomě. „Valérie naštěstí nepatří k davu ignorantů. Kdoví, třeba ji pocit opravdu neklame a zůstane prodeje COTTON FIELDS skutečně ušetřena. Já do toho procesu nejdu bez nadějí.“

„Jen si sobě ani mně nic nenamlouvejte!“ namítl nazlobeně Matthew. „Duvallovi mají všechny trumfy v ruce!“

Travis zavrtěl hlavou. „Všechny ne, kapitáne. Soudce Harcourt je muž, jenž to sobě ani zúčastněným stranám při procesu nijak neusnadňuje.“

Matthew se zarazil. „Soudce Harcourt?“ opakoval zmateně.

Advokát přikývl. „Ano, náš případ bude soudit právě soudce Harcourt...“

„Charles Harcourt?“

„Ano. Vy ho snad znáte?“

„Ne,“ zašeptal rozrušeně Matthew. „Mně... jenom to jméno je mi povědomé.“

„To by také mělo být. Soudce Harcourt se už několikrát proslavil svým často velmi svérázným způsobem uplatňování práva. Víte, jakou má přezdívku? Mississippijský Mojžíš. Myslím, že je výstižná. Charles Harcourt se neupíná k tlustým knihám zákonů a na smrt nesnáší, když advokáti operují přesnými formulacemi textů a pracují s právními triky a kličkami,“ vysvětloval Travis Kendrik napůl posměšně, napůl s respektem.

„Tak to budete mít u něj těžké,“ poznamenal nepřítomně Matthew a jeho myšlenky se ubíraly úplně jiným směrem: Valériin případ bude soudit *Madeleinin otec*! Otec ženy, jež se ho několikrát snažila svést, jež byla odhodlaná učinit si z něj milence. *Za každou cenu*, jak mu tehdy sdělila v kočáře, když se jí málem podařilo ho svými půvaby zmámit.

Když mu chtěl barman opět naplnit sklenku, pohybem ruky odmítl. Teď už žádný alkohol! Musí vystřízlivět a co nejdřív se zbavit Kendrika.

„Nebojte se, dokážu se na něj připravit. Zlé jazyky vykládají, že zná jenom desatero přikázání a podle nich soudí, tak si vysloužil tu svoji přezdívku,“ pokračoval Travis a vůbec si nevšiml změny, jaká se stala s Melvillem. „Jak už jsem řekl, je to divný pavouk a taky se šušká, že se podílí na různých obchodech, které se bezpodmínečně k soudci nehodí. Ale to nás nemusí zajímat. Důležité je, že v osobě soudce Harcourta máme zaručen spravedlivý proces. Prostě si nedovedu představit, že nepojme nedůvěru k těm všem tak dokonale do sebe zapadajícím svědeckým výpovědím. Nebudu mu muset nejprve strčit nos do sítě lží, kterou Duvallovi spředli. Se soudcem Charlesem Harcourtem máme Valérie a já přece jen určitou šanci, že v průběhu procesu.“

Matthew už to u baru nevydržel. Vpadl advokátovi do řeči. „Tak to se soudcem je tedy výborná zpráva. Držte se té své *určité šance* všemi deseti, pane Kendriku. A teď mě,

prosím, omluvte. Musím vyřídit něco, co nesnese odklad. Pokud máte náladu, zvu vás, abyste se ještě trochu na RIVER QUEEN pobavil. Nápoje jdou na účet podniku.“ A aniž dal právníkovi možnost něco odpovědět, vyrazil z baru. Když byl na chodbě, Timimu, jemuž prve dal pohybem hlavy najevo, aby ho následoval, poručil: „Sežeň drožku a pak se u mě ohlas! A okamžitě musíš doručit jednu naléhavou zprávu.“

„Ju ju, massa!“ přikývl Timi a už byl na cestě.

Matthew zamířil do svého apartmá na horní palubě, hned pod budkou lodivoda a kormidelníka. Byl rozrušený a naplňovaly ho rozporné pocity. Vzpomínky, které se delší dobu snažil potlačovat, na něj teď útočily v jasných, naléhavých obrazech. Tehdy, když jen s vypětím vůle odolal milostným svodům, si svatosvatě přísahal, že se bude pečlivě vyhýbat Madeleinině blízkosti. Je to příliš atraktivní, příliš smyslná, a především příliš *odhodlaná* žena.

Ale je také jediné dítě Charlese Harcourta, *soudce* Charlese Harcourta. A tím padá všechno, co si před několika měsíci přísahal. Musí se s ní setkat a promluvit si s ní, protože potřebuje její pomoc – *za každou cenu!*

Usedl k psacímu stolu, sáhl po papíru a peru – a zamyslel se, co by vlastně měl Madeleine napsat. Pětkrát začal dopis, ale pokaždé po několika větách zjistil, že je křečovitý, a všechno, co napsal, zní falešně. Nakonec se rozhodl a napsal krátce a bez okolků:

Madeleine,

musím se s Tebou setkat a NALÉHAVĚ si s Tebou promluvit. Velmi to spěchá! Prosím Té, dej poslovi odpověď se zprávou, kdy a kde se můžeme sejít. Opravdu to velmi spěchá!

Zdraví Tě

Matthew Melville

Timi na svého pána pohlédl vyčítavě, téměř kriticky, když uslyšel, kam a komu má zapečetěné psaní v této pozdní

večerní hodině doručit. Avšak zdržel se komentáře, když viděl, jak uzavřeně se Matthew tváří, a pospíšil si, aby úkol splnil.

Matthew neklidně přecházel po velkém soukromém salonu sem a tam. Stále znovu se zastavoval u kulatých lodních okének s tlustými skly a vyhlížel na nábreží. Naplňoval ho strach z různých věcí. Co když je Madeleine na jedné ze svých cest? A pokud je doma, kde má záruku, že je do něj pořád ještě tak poblázněná, aby ho vůbec vyslechla? Dvakrát ji ve velmi delikátní situaci odmítl. Víc už hrdou, sebevědomou ženu urazit nemohl. Možná ho nebude chtít vůbec vidět, aby si tohle znovu nepřipomínala? A i kdyby se Madeleininy city a postoje k němu od té doby nezměnily, ještě to není záruka, že mu pomůže. Jistě ne jen tak zadarmo. Bude muset zaplatit. Ale jak vysoká bude cena?

Uplynula hodina, v níž ho napjaté nervy mučily do krajnosti. Potom se konečně Timi vrátil a přinesl odpověď od Madeleine Harcourtové. Jakmile v místnosti osaměl, roztrhl obálku a četl:

Milý Matthewe,

už jsem si myslela, že se vůbec nikdy neohlásíš. Opravdu sis dal na čas. Není divu, že to teď spěchá. – Čekej na mě zítra dopoledne v jedenáct před katedrálou sv. Ludvíka.

Zdraví

Madeleine Harcourtová

Pročítal odpověď poněkolkáté a zdála se mu stále zmatenější. Doslova v hlavě slyšel její jemný, lehce posměšný hlas. Co myslela tím, že ji nechal čekat? Počítala s tím, že s ní naváže kontakt? I je dokonce už o případu Valérie informovaná, takže tuší důvod jeho prosby o rozhovor? Nebo se domnívá, že mu její ochota k milostnému dobrodružství nedopřává klidu a teď ho přiměla, aby se chopil iniciativy? A proč ho nepozvala k sobě domů, ale chce se s ním sejít před katedrálou sv. Ludvíka?

Ani si v salonu nerozsvítil a ve tmě přemýšlel dlouho do noci, myšlenky mu divoce přeskakovaly od Madeleine k Valérii, k Travisovi a Stephenovi, k Alabamě a politické situaci, odkud se opět vrátily k oběma ženám a jeho soukromým konfliktům, jež mu připadaly neřešitelné.

Když konečně přešel do ložnice a svlékl se, náhle ho něco napadlo. Vytáhl spodní zásuvku komody. Mezi různými osobními věcmi byl i malý, jednoduchý plátěný sáček. Otevřel ho a váhavě vytáhl kousek prádla: dámské krajkové spodní kalhotky, nahoře v pase roztržené.

Patřily Madeleine. Měla je v prosinci na sobě na plese Andrého Garlanda pod krémově béžovými, hedvábnými večerními šaty se zlatými paspulkami a potom, v noci na cestě domů kočárem, si je svlékla, doslova je ze sebe *strhla*, jak byla vzrušená a odhodlaná jeho slábnoucí odpor úplně zlomit.

Přitiskl si ten kousek látky k tváři a měl pocit, že vdechuje její vůni. Ještě si doslova pamatoval, co mu tenkrát řekla, než mu poslala vzdušný polibek a zmizela za keři v zahradě svého domu. *Nech si je jako upomínku na svůj poslední úspěšný pokus mi odolat.* Tehdy se její sebejistotě usmíval. Ted' už ne.

18.

Když míjel jezdeckou sochu generála Andrewa Jacksona, jež dala jméno náměstí s parkem nedaleko přístavu, totiž Andrew Jackson Square, a uviděl, jak se proti nebi rýsují tři špičaté věže katedrály sv. Ludvíka, zvolnil rychle tempo a přinutil se k rozvážnějšímu, pomalejšímu kroku. Přišel moc brzy, jak se přesvědčil pohledem na věžní hodiny. Ručičky ukazovaly teprve tři čtvrtě na jedenáct a nepředpokládal, že Madeleine přijde na minutu přesně.

Matthew na okamžik zaváhal, ale potom vešel postranním portálem do katedrály. Živý ruch města mu zůstal za zády a změnil se na neurčitou, tlumenou zvukovou kulisu. Obklopilo ho šero a vzduch byl ztěžklý vůní kadidla, do něhož se mísil pach nespočetných hořících svící rozestavených na vedlejších oltářích a v postranních lodích.

Usedl do jedné z posledních řad, vzhlédl nad hlavní oltář k oknům sesazeným z barevných skleněných tabulek spojených olověnými pruty a podivil se sám sobě. Kdy byl naposled v kostele? Ani si nedokázal vzpomenout. Určitě před více než patnácti lety.

Seděl na tvrdé dřevěné lavici, čekal a soustřeďoval myšlenky na Valérii. Nepřišel sem, aby se modlil nebo o něco prosil. Na to nebyl dostatečně věřící, ale atmosféra katedrály mu byla příjemná. Uklidňovala ho, dodávala mu vnitřní rovnováhu a pomáhala, aby se odhodlaně podíval do očí věcem, které ho čekají.

Čtvrthodinka rychle uplynula. Když vycházel z chrámu, jasné polední světlo ho tak oslnilo, že mžoural a vůbec si nejprve nevšiml kočáru, který se objevil na rohu ulice.

Ale náhle se otevřela dvířka zevnitř a uslyšel Madeleinin veselý hlas: „Můžu vás kousek svézt, Matthewe?“ Všiml si, že nepřijela svým kočárem, nýbrž drožkou. Přistoupil k ní a překvapilo ho, že před sebou viděl Madeleine zahalenou do hustého závoje. Měla na sobě sametovou pláštěnku barvy vřesu s kapuci, kterou si lehce přehodila přes černý klobouk se závojem pošíťm ještě černými krajkami, černé byly i rukavice a vysoké šněrovací botky. Z její tváře, kterou měl ve vzpomínkách jako neobyčejně krásnou, viděl jen obrysy: linii rtů a klenutí nosu. Všechno ostatní zakrývala jemná černá krajka a vyvolávala pocit tajuplné neurčitosti. Kdyby ho neoslovila, nepoznal by ji.

„Nosíte smutek, Madeleine?“ zeptal se a vrátil se k neosobnímu vykání.

„To se teprve uvidí,“ odpověděla lehce výsměšně. „No tak pojdte, nastupte si.“

„Vůbec nevím, kam chce jet, natožpak abych znal váš cíl, Madeleine,“ odpověděl dvojznačně a snažil se zakrýt nelibost.

„Jen se nebojte, však už najdeme společnou cestu, která bude vyhovovat mým i vašim zájmům,“ oplatila mu dvojsmyslnost.

Matthew nepovažoval za chytré něco na to odpovědět. Nastoupil do kočáru, zavřel dvířka a sedl si proti ní na lavičku potaženou už odřeným sametem. Přemítal, co má znamenat ten závoj a proč nepřijela svou pohodlnou ekvipáží, ale nechával si ty otázky pro sebe.

Madeleine zatukala na stěnu kočáru a kočí popohnal koně. „Čekala jste dlouho?“ zeptal se a velmi rád by zahlédl její oči. Znervózňovalo ho, že jí nevidí do obličeje, a tedy nemůže pozorovat odraz jejích myšlenek a citů při rozhovoru, zatímco on je vystaven jejímu zkoumavému pohledu na milost a nemilost. Obával se, že při tomhle pro něj trapném setkání nedokáže ovládnout svůj výraz natolik, jak by si přál.

Madeleine zpozorovala jeho nelibost a nejistotu a vychutnávala si ji. Neměla v úmyslu mu přiznat, že byla na náměstí Andrewa Jacksona už mnohem dříve než on a viděla, jak šel do katedrály – a jak dlouho tam zůstal. Prozradila by tak netrpělivost a výrazně oslabila svoji pozici. Ne, tentokrát bude ona určovat tempo, průběh a konec jejich schůzky – a ještě ledacos víc. Tenhle pocit moci byl téměř stejně vzrušující jako představa, že ji bude svlékat, že pocítí jeho svalnaté mužné tělo a konečně prožije v jeho náručí slast, o níž tak často snila.

„Ne,“ odpověděla na jeho otázku a vyzývavě dodala: „Ale kdybych věděla, že půjdete do katedrály, možná bych vás poprosila, abyste tam za mě zapálil svíčku. Rozsvítil jste aspoň jednu za sebe a přál si něco?“

Pokoušel se proniknout očima skrze trojitý závoj, což se mu nepodařilo, a to ho podráždilo. „Ne,“ odpověděl stroze.

„Škoda. To jste měl.“

„Nevěřím, že bych mohl Boha za cenu jedné svíčky přimět, aby mi splnil přání!“

„To asi máte pravdu a člověk potřebuje opravdu víc než jednu svíčku, aby své přání proměnil ve skutečnost. Ale účinnost prosebnické svíčky je prokázána stejně málo jako její zbytečnost, že? A dokud nejsou důkazy ani pro, ani proti, měl by člověk vždy chytře počítat s oběma možnostmi – to mě učil otec a ten se v takových věcech vyzná. Je totiž soudce, a to je povolání, v němž na člověka čekají skoro zázračná překvapení, jak mi často vyprávěl.“

Zahrává si s ním? Nebo jenom vede nevinnou konverzaci, která pouze jemu ve stavu nejvyššího vypětí připadá dvojznačná? Ať je to jakkoli, ať její slova znamenají skrytý výsměch, nebo povrchní tlachání, jemu se nelíbí to ani ono. Chtěl co nejrychleji vyřídit věc, kvůli které za ní přišel – a vědět, na čem je.

Proto rychle změnil téma. „Jistě vás překvapila moje prosba o schůzku...“ začal a hned se musel smířit s prvním přerušením.

„Ale vůbec ne. Matthewe! Od začátku jsem věděla, že se opět jednou sejdem. Můžete se tomu smát, ale já věřím v předurčenost.“

Odkáslal si. „Nu nevím, jestli je to zrovna předurčenost, ale poprosil jsem vás o tohle setkání, protože jsem doufal, že byste mi mohla pomoci.“

„Ale Matthewe! Vy mluvíte tak střízlivě a díváte se na mě tak vážně, jako kdybyste neměl vůbec radost z toho, že se opět vidíme!“ kárala ho.

Matthew se zarazil a okamžitě si uvědomil svoji chybu. Nabádal se k uvolnění. Se šarmem a úsměvem u ní nepochybně může docílit víc než s obchodnickou střízlivostí. Teď musí prokázat velký takt a stavět na tom, že ji stále ještě okouzluje jako před několika měsíci. Zhluboka se nadechl, pokusil se uvolnit a s úsměvem se bránil. „Možná je to tím, že se stále musím dívat jenom na černý závoj, jako kdybyste mi nechtěla dopřát pohled na svou půvabnou tvář, Madeleine!“

Tiše se zasmála. „No takhle se mi líbíte mnohem víc a tak vás také mám v živé vzpomínce.“

„Dovolíte také *mně* srovnávat živou vzpomínku se současnou skutečností?“

„Vy nějakou takovou vůbec máte?“ otázala se koketně.

Usmál se. „Prosím vás, Madeleine! Vážně si myslíte, že dojem, jaký vyvoláváte v mužích, má tak malou životnost?“

„To jste odrazil šikovně, Matthewe. Moc šikovně,“ pochválila ho, konečně zvedla závoj a přehodila ho dozadu přes klobouk. S povytaženým obočím a lehkým úsměvem na rtech odolávala jeho zkoumavému pohledu.

„Nu?“

Opětoval její úsměv. „Je možné, že byste byla ještě krásnější a marnivější než tehdy?“ zalichotil jí a ani to nebylo přehnané. Opravdu v sobě potlačil vzpomínku, jak je krásná, jak půvabnou má tvář a smyslné, temně růžové rty.

„Těší mě, když slyším, že jste nezapomněl umění skládat poklony, Matthewe.“

Kočár zastavil. „Jsme tady, madam!“ zvolal kočí a seskočil z kozlíku. Madeleine rychle opět stáhla závoj přes obličej. Pak se otevřela dvířka a kočí jí pomáhal vystoupit.

Matthew předpokládal, že je kočár dovezl buď k Madeleininu domu, nebo na nějaké skryté místo, kde se nebudou muset bát zvědavých pohledů. Proto byl překvapený, když viděl, že kočár stojí na dvoře aukcionáře s otroky. *James A. Quigley, aukcionář /Nákup a prodej otroků* stálo rozmáchlým, černým písmem na velké tabuli nad vchodem do budovy postavené z červených cihel, v níž byly kanceláře. Postranní křídla byla dřevěná a zvenčí se podobala stájím. Ale mříže na malých okénkách svědčily o tom, že slouží jako ubytovny otroků.

„Počkejte tady,“ přikázala Madeleine kočímu.

„Ano, madam, jak si přejete,“ přikývl.

„Co tady chceme?“ zeptal se zmateně Matthew, když zamířili k hlavní budově.

„Hledám pokojskou.“

„Proto jsme přece nemuseli vyjíždět tak daleko za město. Dole v přístavu je dost obchodníků s otroky.“

„Ale já mám zcela určitou představu, jakou dívku.“

„A myslíte si, že ji najdete právě tady?“

„Mám své důvody v to doufat. Ostatně, znáte pana Quigleye?“ zeptala se tiše a zastavila se před schodištěm.

„Ne. S obchodníky s otroky nemám nic společného,“ odpověděl ostřeji, než zamýšlel, protože otrokářství nenáviděl.

„Já za normálních okolností také ne,“ poznamenala s lehkou výtkou v hlase. „Jenom prokazuji laskavost jednomu člověku, na kterém mi hodně záleží. Tak se nedivte, když vám něco bude připadat divné a nepochopitelné. Vadilo by vám, kdybyste mě po dobu návštěvy v tomto domě neoslovoval mým jménem, ani křestním, ani příjmením? Říkejte mi paní Ridgeová a sebe představte jako dobrého přítele mého zesnulého manžela a námořního kapitána, který už zítra vyplouvá směrem k Západnímu pobřeží.“

„Když mi slíbíte, že mě později zasvětíte do záhadného pozadí takového počínání, nevidím důvod, proč bych vám nevyhověl, Mad... *paní Ridgeová*,“ opravil se v posledním okamžiku.

„Slibuji vám, že to v pravý čas nepochybně udělám, *pane Foggarde*.“

Vešli do budovy a sluha je neprodleně uvedl do kanceláře aukcionáře. James Quigley byl menší obtloustlý muž, poněkud nedbale oblečený, mezi čtyřicítkou a padesátkou. Vypadal spíš nenápadně.

Zdvořile se zeptal, jaké mají přání. „Hm, tak vy hledáte pokojskou,“ opakoval a už přemýšlel, která z jeho černošek by se hodila.

„Ano, měla by být mladá a pracovitá,“ upřesnila Madeleine. „A také se musí umět chovat.“

James Quigley si povzdychl. „Jo, to nebude tak jednoduché. Černá děvčata takového druhu jsou dneska vzácná, jak jistě ráčíte vědět. Mohl bych vám předvést

nejméně deset mladých, pracovitých polních otrokyň, ale to vám nepomůže.“

„To tedy opravdu ne,“ souhlasila Madeleine a navrhla: „Co kdybyste nám pro zjednodušení ukázal, co můžete nabídnout, pane Quigleyi?“

Aukcionář návrh rád přijal a zavedl zákazníky do vedlejší místnosti, která sloužila jako malá aukční síň. V první třetině stál psací pultík pro aukcionáře, za ním v dosahu velká břídlíková tabule a vlevo od ní, hned vedle dveří vedoucích do příbytku otroků, bylo pódium, kde se předvádělo lidské zboží, které se tady nakupovalo a prodávalo stejně jako jinde žoky bavlny nebo pytle rýže. Za zábradlíčkem sahajícím asi do výše pasu stály dobré dva tucty čalouněných židlí pro zákazníky.

Matthew a Madeleine se usadili do první řady a prohlíželi si dívky a mladé ženy, které jim obchodník s otroky nabízel. Matthew se musel velmi přemáhat, aby na sobě nedal znát, jak je mu tahle přehlídka odporná. James Quigley vychvaloval své „černé zboží“ jako koňský handlíř, nechával děvčata, aby se zakousla do špalíku dřeva a tak předvedla, že mají zdravé zuby, nestyděl se vyhrnovat jim košile a ukazovat, že nemají na zádech žádné jizvy po bičování. Zjizvená záda byla považovaná za důkaz neposlušnosti a vzpurnosti a podstatně snižovala cenu otroka.

Matthew byl rád, když Madeleine nechutnou scénu ukončila po předvedení osmého děvčete, netrpělivě vyskočila a zklamaně zvolala: „Ne, ne! To stačí! Žádná z dívek, které jste mi ukázal, ani v nejmenším neodpovídá mé představě, pane Quigleyi.“

Byl zklamán stejně jako ona. „To mě moc mrzí, paní Ridgeová. Myslel jsem si, že by se vám Ann mohla líbit. Pracovala několik let v kuchyni a umí.“

„Nehledám děvče do kuchyně, pane Quigleyi,“ vpadla mu nevrle do řeči. „Potřebuji pokojskou, kterou nemusím teprve vychovávat a učit ji slušným způsobům. Nějaké děvče, které už pracovalo v dobrém domě a neudělá mi ostudu.“

„Jsem ochoten se vám po nějakém takovém děvčeti poohlédnout,“ nabídl se. „Samozřejmě pro vás zcela nezávazně. Když se vám nebude líbit, co vám předvedu, samozřejmě vám z toho nevzniknou žádné náklady. Snažím se svým zákazníkům vyhovět.“

„To je od vás velmi laskavé, ale obávám se, že nemohu vaši velkorysou nabídku využít,“ odmítla Madeleine a s upřímným politováním vzdychla. „Mám rezervovaný lodní lístek do San Franciska. A loď kapitána Foggarda, jenž byl tak laskav a doprovodil mě sem, už zítra vyplouvá.“

Aukcionář povytáhl obočí a se zájmem se zeptal: „Ach, vy cestujete do San Franciska?“

Madeleine přikývla. „Ano, k bratrovi a jeho manželce. Před lety se tam usadili a mají velký ranč. Odstěhuji se k nim, protože po smrti mého milovaného manžela už mě tady nic nedrží,“ sdělovala ochotně hlasem naplněným zármutkem. „Vím, měla jsem se o komornou starat dřív, ale dlouho jsem byla smutkem úplně ochromená. Kdyby mě bolest tak neotupila, zabránila bych své chamtivé švagrové v tom, aby prodala všechno služebnictvo zároveň s domem. Nu stalo se, nebudu vás obtěžovat svými osobními problémy.“

James Quigley jí vyjádřil soustrast a tvrdil, že ho v žádném případě neobtěžuje. „Vy tedy zamýšlíte na Západním pobřeží zůstat?“

„Určitě. Žijí tam mí jediní příbuzní. Navíc mi zdejší vlhké podnebí nikdy nesvědčilo. Ale už jsme vás zdrželi příliš dlouho. Půjďme, kapitáne,“ vyzvala Madeleine Matthewa a vskrytu zatajila dech. Spolkl obchodník s otroky návnadu, nebo ji nechá odejít a vůbec jí Phyllis nenabídne? Duncan zjistil nejen jméno aukcionáře, jemuž Stephen Duvall prodal svoji čajovou komornou, ale od jednoho spolupracovníka Jamese Quigleye se dozvěděl, že museli Stephenovi slíbit, že Phyllis prodají pouze někomu do jiného státu.

James Quigley krátce zaváhal. Potom dospěl k závěru, že slib dodrží, když Phyllis prodá téhle vdově. „Počkejte, ještě

mě něco napadá! Mám tady jedno děvče, které by určitě vyhovovalo vašim požadavkům.“

„Vy umíte kouzlit?“ podivil se Matthew.

Aukcionář se zasmál. „Ne, to ne. To děvče jsem vlastně rezervoval pro jednoho svého dobrého zákazníka, který také hledá pokojskou, v současné době je však na cestách. A protože osud paní Ridgeovou tak těžce postihl a mně do návratu toho zákazníka zbývá ještě dost času na to, abych sehnal náhradu, bude mi potěšením, když vám to děvče budu moct přenechat. Hned pro ně pošlu. Okamžik, prosím.“

Madeleine byla na dívku zvědavá. Bude to opravdu Phyllis?

Uplynulo několik minut naplněných napětím. Potom statný aukcionářův pomocník přivedl do sálu hezkou, asi šestnáctiletou dívku. Byla drobná, ale měla velmi pěknou, ženskou postavu. Jistě je dost hezká na to, aby vzbudila zájem mladého pána a stala se jeho čajovou komornou, prolétlo Madeleine bezděčně hlavou, a když si všimla několik centimetrů dlouhé jizvy na krku pod pravým uchem, pod závojem si oddychla úlevou. Je to Phyllis.

Zbytek byla hračka. Madeleine, aby zachovala zdání, se plaché, zajímavě odpovídající dívky vyptávala, co všechno umí, pečlivě se však vyhýbala tomu, aby padlo jméno plantáže, kde dříve žila. Aukcionáři to bylo jen vhod, předtím Phyllis pod hrozbou nejtěžších trestů zakázal, aby třeba jen vyslovila jména COTTON FIELDS nebo DARBYHO PLANTÁŽ. Kdyby se jí paní ptala na bývalého majitele, má si vymyslet plantážníka z okolí Baton Rouge, jehož majetek byl prodán v dražbě.

Ale Madeleine se na to neptala, nýbrž co nejdříve přešla k obchodní stránce. James Quigley požadoval tisíc pět set dolarů, ale Madeleine věděla, že Phyllis koupil za necelých dvanáct set. Nabídla tedy dvanáct set a dohodli se na třinácti stech padesáti.

„Samozřejmě si ji vezmu hned s sebou,“ oznámila. Rozloučila se s navýsost spokojeným aukcionářem a vedla Phyllis ven na dvůr.

Matthew užasl, když ho Madeleine požádala, aby na ni počkal u kočáru, kterým přijeli. Sledoval, jak s otrokyni jde k druhému kočáru, který čekal o dvacet kroků dál ve stínu cypřiše. Všechno mu to připadalo hodně tajuplné.

V druhém kočáře seděl Duncan Parkridge. „Tak se mi zdá, že to šlo jako po másle,“ usmál se, když Madeleine vyzvala Phyllis, aby se posadila vedle kočího, a pak přistoupila ke dvířkům, které na skulinu pootevřel. „Přiznej, Maddy, že jsem zase jednou odvedl prvotřídní práci.“

Spokojeně se usmála. „Ano, to bylo vážně prvotřídní, Duncane. Mám pocit, že máš mimořádný talent pro pátrání. Z tebe by mohlo něco být, kdyby ses velkým obloukem vyhýbal hráčským stolům. Ale to je tvoje soukromá záležitost.“

„Je to tak, jak říkáš. A co se teď bude dít dál?“

„Vezmi ji s sebou domů a mluv s ní. Zkus z ní něco vytáhnout. Ale dávej pozor, aby tě později nemohla popsat. Potom ji s druhým anonymním dopisem, který jsem ti nadiktovala, pošli k mému otci.“

„To je všechno?“

„To je víc než dost. Tak a můžete jet. Uvidíme se později,“ uzavřela Madeleine, zaklapla dvířka a zavolala na kočího, aby práskl do koní. Potom se vrátila k Matthewovi.

„Tedy všechno to bylo nějak moc tajuplné, když si uvědomím, že vašemu příteli šlo jenom o to koupit si pokojskou,“ poznamenal s tázavým tónem v hlase, jakmile nastoupili a kočár je opět vezl do středu města.

„Mám své důvody, proč jsem nechtěla být poznána,“ odpověděla vyhýbavě a opět zvedla závoj a odhalila tvář.

„To však zdaleka nevysvětluje, proč jste mu vykládala smyšlenou historku o tom, že se zítra stěhujete do San Franciska,“ dotíral Matthew a pokoušel se ji přimět k vysvětlení. „Víte, jednu chvíli jsem měl dojem, že jste o té dívce tady věděla a chtěla jste jenom ji a žádnou jinou.“

Pobaveně na něj pohlédla. „Tak?“

„Ano, ten dojem jsem měl.“

„Ale když jsem podle vás o té dívce věděla a chtěla mít přesně tu, proč jsem nejprve podstupovala celé to namáhavé divadlo a dala si předvádět jiná děvčata? Proč jsem se hned na začátku neptala na ni? Protože nemůžete tvrdit, že by se s ní loučil s nějak moc těžkým srdcem.“

„To ne. Opravdu vám ji ochotně přenechal poté, co jste mu vyprávěla tu dojemnou pohádku,“ přiznal. „Ale právě tenhle rozpor je v celé té historii podivný. Jaký zájem máte o pokojskou, kterou vám tenhle James Quigley nejprve chtěl zatajit? Nechcete mě do vašeho tajemství zasvětit, jak jste mi slíbila?“

„Svůj slib také dodržím, Matthewe, ale budete muset mít ještě pár dní trpělivost,“ odbyla ho s půvabným úsměvem a šikovně změnila téma, když se ho zeptala na jeho názor na odtržení Jihu od Unie.

Matthew měl několikrát chuť jejich diskusi o životaschopnosti Konfederace a otázce, zda evropské mocnosti Francie a Anglie uznají její suverenitu a podpoří ji proti Unii, přerušit. Nejraději by jí konečně přestřel svou prosbu. Ale stísněný prostor v kočáře vyvolávající beztak už velmi intimní atmosféru, mu v tom bránil. Také měl pocit, jako kdyby se záměrně vyhýbala otázce, v čem a jak mu má pomoci. Proto ovládal svoji netrpělivost a spoléhal se, že se ho na to zeptá, až budou u ní doma.

O půl hodiny později kočár zastavil před domem na Chartres Street. „Tentokrát půjdete dál, že?“ narážela s úsměvem na noc, kdy s jejími potrhánými kalhotkami zůstal sedět v kočáře.

Přikývl. „Ještě jsme neměli čas promluvit si o tom, co mě přimělo poprosit vás o schůzku.“

„Na to teď máme spoustu času, Matthewe,“ ujišťovala ho se slibným úsměvem.

Následoval ji do domu. Když odložila plášť a uviděl ji ve fialových šatech těsně obepínajících postavu a bujné poprsí, zaplavila ho horká vlna a cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Marně se snažil polykat a uvolnit se. Byla v každém ohledu vzrušující žena, to si vskrytu přiznával.

Madeleine si všimla jeho obdivného pohledu, avšak nenechala na sobě nic znát a zavedla ho do svého útulného salonu, kde ho vyzvala, aby se posadil vedle ní na gauč. Filipa jim přinesla horký čaj a čerstvé pečivo, protože cestou v kočáře i navzdory teplému oblečení hodně prochladli.

Dokud Filipa v salonu servírovala a cinkala se šálky a talířky, Madeleine udržovala konverzaci o nezávazných tématech. Ale jakmile se za komornou zavřely dveře, obrátila se k Matthewovi: „Tak, teď máte konečně slovo, kapitáne. Proč jste tak naléhavě potřeboval se se mnou sejít?“

„Potřebuju vaši pomoc,“ začal rovnou k věci.

„A v čem, smím-li se ptát?“

Zkoumavě se na ni zahleděl. „Myslím, že to už dávno víte, Madeleine.“

„Možná,“ přiznala. „Ale sotva je mým úkolem snažit se uhodnout, co vás nakonec přimělo k tomu, že přece jen sedíte tady vedle mě. Nechtěl byste mi to prozradit sám?“

„Jde o Valérii Duvallovou,“ prohlásil, a aby bylo hned jasno, dodal: „o ženu, kterou miluju.“ Chtěl od začátku hrát s otevřenými kartami. „Viděla jste ji v prosinci na plesu Andrého Garlanda. Určitě si vzpomenete.“

Výsměšně se usmála. „A jak dobře si vzpomínám. Byl to moc pěkný večer, jenom jeho zakončení proběhlo poněkud neuspokojivě. Povězte mi, máte ještě moje krajkové kalhotky?“

Otázka ho zasáhla zcela nepřipraveného. Zrudl rozpaky a už nevydržel sedět vedle ní na gauči. Vstal. „Madeleine, mně není do žertování!“ vypravil ze sebe přidušeně.

„Mně také ne,“ ujistila ho a úsměv rázem udělal místo vážnému výrazu tváře. „Vraťme se tedy k Valérii Duvallové. Doslechla jsem se, že je ve vězení kvůli pokusu o vraždu a čeká na proces.“

„Nic z těch obvinění není pravda!“ zvolal Matthew rozčileně. „Stala se obětí zákeřného komplotu!“

„Ale neříkejte,“ předstírala Madeleine údiv, vzala do ruky šálek čaje a pohodlně se opřela. „To mi musíte blíže vysvětlit.“

A Matthew vysvětloval a netušil, že už je dávno o všem informovaná – a dokonce ví mnohem víc než on. Kladla otázky, na které předem znala odpovědi. Ale to patřilo k její hře a nikam nespěchala. Naopak.

„Ráda vám věřím všechno, co jste mi vyprávěl,“ poznamenala zamyšleně, když skončil. „Ale nevím, jak bych vám zrovna já mohla pomoci.“

„Váš otec bude její případ soudit!“

Madeleine na něj pohlédla zdánlivě užasle. „Ano, to vím. Ale nejsem si jistá, jestli jsem správně pochopila, kam míříte, Matthewe.“

„Jste jeho dcera, jediné dítě. Vyslechnete vás, když ho budete informovat o pozadí celé záležitosti,“ vyslovil konečně své přání. „Je mi jasné, že mi teď řeknete, že váš otec se nenechá nikým a ničím ovlivňovat, ale oba víme, že skutečnost vypadá jinak. Každý člověk je vystaven nějakým vlivům a má své předsudky. Tomu neunikne nikdo, ani soudce. Také od vás neočekávám, že ho budete přesvědčovat o Valériině nevině. Ale když otci povíte pravdu o událostech na COTTON FIELDS a DARBYHO PLANTÁŽI a poukážete na to, jak bezohledná a neskupulózní je Duvallová rodina, pak bude možná k procesu přistupovat jinak – a Valérie bude mít spravedlivou šanci bránit se tomu, aby ji falešné a lživé svědecké výpovědi přivedly na šibenici. Madeleine, prosím vás, neodmítejte mě!“

„Já vás neodmítám, Matthewe,“ odpověděla a zatvářila se soucitně. „Ráda bych vám pomohla. Ale to, co ode mě žádáte, je... nu velmi neobvyklé. Musela bych vložit do hry celou svoji důvěryhodnost a v mnoha ohledech svému otci lhát, protože bude chtít vědět, proč se tak náhle o tuhle Valérii zajímám.“

„Nemůžete mu povědět, že jste se s ní seznámila na plesu u Andrého Garlanda a doslechla jste se takové divné zvěsti, které vás zarazily?“ navrhoval.

Přikývla. „To by byla jedna možnost.“ Znělo to však zdráhavé a zamyšleně.

„Pomůžete zabránit strašné nespravedlnosti?“ žadonil.

„To, co ode mě žádáte, je velmi vážná a velká věc. Za jistých okolností bych však mohla být ochotna pokusit se pomoci ženě, kterou, jak jste řekl, milujete, Matthewe?“ přemítala nahlas a v hlase se jí ozval tázavý tón.

Matthew pochopil a dal na srozuměnou, že je ochoten zaplatit za její vliv cenu, jejíž výši si sama stanoví. „Vím, že pak budu vašim velkým dlužníkem.“

„Pokud budu ochotna zkusit otce ovlivnit ve Valériin prospěch, pak opravdu budete,“ přisvědčila a zadívala se mu přímo do očí.

Neuhnul pohledem, nýbrž ho opětoval. „To je mi zcela jasné. A jestli existuje něco, čím bych mohl dluh splatit, udělám to.“

Stále ještě na něj upírala zrak a na rtech jí hrál úsměv. „Mám jedno přání, které mi můžeš splnit. Dávno je znáš. Musíme tedy o tom ještě mluvit, nebo si rozumíme beze slov, Matthewe?“ Ted' měla v hlase měkký, skoro něžný tón.

„Ne, slova jsou zbytečná,“ přikývl. „Znám tvoje přání.“

„A bude to pro tebe hodně těžké?“

Se smíchem zavrtěl hlavou. „Ne. Ale jestli pro mě bude něco těžké, pak to, co bude následovat,“ odpověděl upřímně. „Budu muset najít cestu jak s tím žít, Madeleine. Se svými výčitkami svědomí a vzpomínkami na to, co mezi námi bylo.“

Jeho odpověď ji plně uspokojila. Odložila šálek a přistoupila k němu. „Dobře, dávám ti slovo, že nevynechám jedinou možnost jak tvoji Valérii zachránit život,“ slíbila.

Položila mu ruku na rameno a vyzývavě na něj pohlédla. „Nemyslíš, že bychom měli svůj vzájemný slib patřičně zpečetit?“ zeptala se.

„A jak?“ otázal se ochraptěle.

„Samozřejmě polibkem...,“ přitiskla se k němu.

Zaváhal jen na zlomek vteřiny, pak ji objal, sklonil se k ní a políbil ji na pootevřená ústa. Nic nepomáhalo opakovat si, že ten hle polibek je jenom z povinnosti. Jemný tlak jejího těla a rtů mu rozbouřil krev a byl bezmocný proti vzrušení, jež se ho zmocnilo.

Ale Madeleine se od něj vzápětí odpoutala. V očích jí triumfálně blýskalo, když od něj ustoupila. Jeho reakce jí neušla. „Teď jdi,“ zašeptala a doprovodila ho ke dveřím.

Matthew ještě o hodinu později, když už byl dávno zpátky na RIVER QUEEN, cítil na rtech její ústa. Byla to sladká chuť pokušení, rozkoše a hříchu. Najednou si přál, aby se s Madeleine nikdy v životě nesetkal. Pak by neupadl v pokušení poprosit ji o pomoc. Ale udělal to a dal jí slovo. Na lítost je už pozdě – nebo ještě brzy.

19.

Justin Darby vešel do domu pod ochranou noci, límec na Kabátě měl vyhrnutý a klobouk stažený hluboko do čela. S opatrností sobě vlastní nepředjel s kočárem až k domu. Dal zastavit o tři domovní bloky dřív, poslal povoz zpátky k hotelu a raději pokračoval ještě kousek opačným směrem, než se konečně vydal správnou cestou.

Už byl očekáván a v hale se nesvítilo, když do ní majitel DARBYHO PLANTÁŽE vešel. Po tmě, aniž odložil klobouk a kabát, ho sluha dovedl po schodech do pracovny pána domu.

„Srdečně vás vítám, Justine!“ Soudce Charles Harcourt radostně potřásl svému nočnímu návštěvníkovi rukou. „Dlouho jsme se neviděli. Určitě pár let.“

Darby přikývl a se stejnou srdečností pevný stisk opětoval. „V každém případě to byl dlouhý čas, příliš dlouhý, Charlesi. Těší mě, že se opět setkáváme. Jen bych si přál, kdyby se naše schůzka konala za méně nepříjemných okolností.“

Radost ze shledání ustoupila vážnosti situace. Soudce Harcourt zasmušile přikývl a pomohl Darbymu z kabátu. Usedli do pohodlných kožených křesel. Vedle nich byl

připravený servírovací stůl s malým občerstvením a nápoji. Ale Justin nechtěl nic jiného než brandy a doutník, a tak Charles nalil jantarově žlutou tekutinu do baňatých skleniček a host se obsloužil z krabice na doutníky.

Mlčky pozvedli sklenky k přípitku a Charles Harcourt promluvil jako první. „Je mi líto, Justine, že vás s tím zatěžuji. Ale musím s vámi nutně mluvit a z pochopitelných důvodů je třeba, aby náš rozhovor zůstal přísně utajený. Myslím, že víte, proč jsem vás o tuto schůzku požádal?“

Justin pomalu přikývl. „Kvůli tomu procesu proti Valérii Duvallové.“

„Ano. Budu ten případ soudit. Obvykle nemívám ve zvyku se před procesem soukromě scházet se svědkem a ptát se ho na jeho názor. Ale po dlouhém uvažování jsem dospěl k přesvědčení, že je ospravedlnitelné, abych v podstatě porušil nestrannost soudce a požádal vás o návštěvu,“ pokračoval Harcourt. „Studoval jsem protokoly a využil ještě některých dalších... informačních zdrojů, abych pochopil, co se toho dne na DARBYHO PLANTÁŽI přihodilo. Přitom jsem narazil na několik věcí, které mě, mírně řečeno, hluboce znepokojují. Chci k vám být upřímný, Justine. Mám podezření, že protokoly nevypovídají to, co se doopravdy odehrálo. Je v tom něco špatného. A pevně doufám, že se od vás dozvím, zda jsem se mýlil nebo ne.“

Justin delší chvíli mlčel, potom odpověděl. „Velmi dobře vás chápu. Pravděpodobně bych ve vaší situaci nepostupoval jinak. K událostem se dostanu hned. Ale ještě předtím vás chci uklidnit a zbavit vás starosti, že jste svým neobvyklým chováním porušil soudcovskou neutralitu. To jste, Charlesi, neudělal. Nemluvíte totiž s důležitým svědkem obžaloby, nýbrž s Justinem Darbym, dlouholetým přítelem a soukromou osobou. A pravděpodobně se před soudem ani neuvidíme. Zcela jistě však nebudu na lavici svědků.“

Soudce na něj překvapeně pohlédl. „Vy nebudete ochoten vystoupit jako svědek obžaloby?“

Justin zavrtěl hlavou. „Ani obžaloby, ani obhajoby. Neslučuje se to s mým svědomím.“

Charles se hlasitě nadechl a přejel dlaní po stříbrném plnovousu. „Byl byste tak laskav a vysvětlil mi důvody, jež vás k takovému rozhodnutí přiměly?“ požádal.

„Ovšem,“ souhlasil Justin a upil ještě doušek, aby soustředil myšlenky. „Vy znáte výpověď, kterou jsem dal do protokolu...“

„Je velmi mlhavě formulovaná a sloužila by ke cti každému advokátovi, který si chce nechat všechny cesty otevřené,“ usmál se napůl posměšně, napůl uznale soudce.

„Ano. Přesně ten účel mělo moje svědectví splnit,“ přiznal plantážník. „Původně jsem se k těm událostem vůbec nechtěl vyjádřit.“

„Pročpak ne, smím-li se zeptat? Vždyť k tomu pokusu o vraždu došlo ve vašem domě.“

„Neviděl jsem důvod proč se vměšovat do záležitosti, do které mi nic není a která mi je hlavně velmi nejasná.“

„Ale potom jste se rozmyslel jinak,“ poznamenal Charles tázavým tónem.

Justin si vybavil Catherine a své naděje, že se jednou stane jeho manželkou. „Vlastně jsem se nechal přemluvit proti svému přesvědčení. A už dávno jsem zjistil, že to byla chyba. Napravím ji tak, že nebudu před soudem vypovídat.“

Soudce na něj zamyšleně pohlédl. „Obhajoba vás však vyzve, když zjistí, že jste seskočil z vozu obžaloby. Zavěťší šanci učinit z vás bumerang obžaloby. Z toho by se mohla stát senzace: *Justin Darby, majitel DARBYHO PLANTÁŽE, kde došlo k pokusu o vraždu, vpadá obžalobě do zad*. Tak by například mohly vypadat novinové titulky, a to dobře víte.“

„Tak daleko to nezajde. Dám Valériinu advokátovi jednoznačně najevo, že by mě tak donutil podílet se na splétání oprátky pro svou mandantku, protože v tom případě bych neřekl nic, co by jí ulehčilo. Prokázal by jí tudíž medvědí službu, kdyby mě předvolal jako svědka. Proto od toho jistě upustí stejně jako obžaloba. Nikdo z nich by nic nezískal, kdyby se pokusil využít mě ke svému prospěchu,“ prohlásil Justin.

„Mohu z toho vyvodit, že vaše sympatie k panu Stephenu Duvallovi se drží v jistých mezích?“ otázal se opatrně soudce.

Justin usrkl brandy a dal si s odpovědí hodně na čas. A když potom začal mluvit, Charles se nejprve domníval, že jeho otázce dobře neporozuměl.

„Charlesi, velmi jsem si vážil Henryho Duvalla. Byl to gentleman ze staré školy. Ale nikdo na tomto světě není bez chyby a nejtěžší chybou Henryho Duvalla byla jeho neblahá závěť. Že tu mulatku tolik miloval...“ bezradně pokrčil rameny, „nu dobrá, na světě se dějí nejrůznější věci. Tak ji tedy miloval. A dokonce беру, že neměl hlubší vztah k dětem z druhého manželství, ať už z jakýchkoli důvodů. To se stává i v nejlepších rodinách, že si otec se synem nerozumějí. Ale to ještě nebyl důvod, aby odkázal plantáž téhle Valérii. On to však udělal, a tak začala celá ta tragédie.

Rovnou předesílám, že k Valérii nechovám žádné sympatie. Ale právo bylo na její straně a COTTON FIELDS jí připadlo jako právoplatné dědictví. To byla tvrdá rána pro Catherine Duvallovou a její děti. Především pro Stephena, který do té doby najisto počítal s tím, že se stane příštím pánem plantáží. Úplně ho to rozhodilo. Nevím, jak bych ve dvaceti letech na jeho místě reagoval já sám. Proto jsem chápal jeho vztek a nenávist k Valérii. Ale všechno má své meze.“

Soudce naslouchal s napjatou pozorností. „A kam ty meze kladete, Justine?“

„Tam, kde se někdo snaží splácet subjektivní nespravedlnost objektivní.“

Charles se zamračil. „Subjektivní nespravedlnost je tedy právoplatná závěť, kterou však Stephen Duvall *považuje* za nespravedlivou, naopak obžaloba z pokusu o vraždu je subjektivně považována za právo, ve skutečnosti však byla podána neprávem. Tohle jste chtěl vyjádřit?“

„Ano, opravdu mám tenhle pocit,“ přisvědčil Justin.

„Jenom *pocit*?“

„Nu existují různé náznaky, že Stephen pravdu překroutil ve svůj prospěch a Valériiny vyhlídky na to, že unikne rozsudku smrti, snížil na nulu. V podstatě mu ani nezáleží na tom, aby ji viděl viset,“ dodal plantážník spěšně, „spíš usiluje o to, aby její situace dospěla do tak beznadějného bodu, aby byla ochotná jemu nebo jeho matce prodat COTTON FIELDS.“

„A vy mu v tom plánu nechcete stát po boku.“

„Ne!“ prohlásil Darby tvrdě. „Odsuzuji závěť, kterou Henry Duvall napsal, ale nejsem ochoten *takovými metodami* postupovat proti ženě, která mi sice není vhod jako sousedka, avšak nedopustila se ničeho, jenom uplatňovala své právo.“

„Co se tedy doopravdy ve vašem domě odehrálo?“ chtěl teď vědět soudce.

„Mohu vám povědět jenom to, co jsem *já* viděl,“ upřesnil Justin a vylíčil mu, co se onoho rána v knihovně a hale stalo. Uzavřel slovy: „Ano, pořádně Stephena vyděsila, pokořila ho a výstřelem poškodila nějaké věci v mém domě, ale pokus o vraždu to nebyl.“

„Takže *záměrně* střelila vedle a v druhé hlavni nebyl *žádný* náboj?“ zeptal se Charles ještě jednou a zcela precizně.

„Vystřelila úplně mimo něj. To nebylo jen špatné zamíření, Charlesi. A přesně jsem slyšel, jak se natažený kohoutek druhé hlavně vrátil – na prázdnou komoru. Vyznám se ve zbraních a zvucích, které vydávají.“

„Tak tedy Stephen Duvall *lhal!*“ vyvodil z toho logicky, leč zamračeně soudce.

Justin zaváhal a vzpomněl si na Rhondiny poznámky, jimiž včera ráno u snídani bratra častovala. Její slova ho překvapila a v nitru ho utvrdila v rozhodnutí, že nebude v procesu vypovídat. Rhonda totiž nahlas uvažovala, zda svoji výpověď nebude revidovat, protože když o tom všem tak přemýšlí, nevšimla si vady na brokovnici ani neviděla druhou patronu. Stephen se poté strašně rozzuřil a obvinil ji ze lži. Rhonda se ale jen usmála a opáčila, že už bratr zdaleka není tak mocný, jak se dosud domníval, a nemůže se

divit, když jeho bratrská láska nese takové bohatství plodů. Justin nerozuměl, co tím Stephenova sestra myslí a na co naráží. Ale napětí, které mezi sourozenci už delší dobu panuje, ho nezajímalo. Důležité pro něj bylo jen to, že Rhonda si také nevzpomínala na druhý náboj v pušce.

„Tak daleko zajít nechci,“ odpověděl na soudcovu otázku vyhýbavě. „Mohl jsem se také mýlit, zvláště když se to všechno odehrálo tak rychle. Mluvím tedy jenom za sebe.“

„Řekl jste Stephenu Duvallovi, že jeho obvinění před soudem nepodpoříte?“

„Ne, ještě ne. Ale tento pro něj jistě nepříjemný rozhovor už nebudu odkládat. Má právo vědět, na čem je.“

„Možná toho zůstanete ušetřen,“ poznamenal soudce.

„Jak to myslíte, Charlesi?“ podivil se Justin.

„Zapomeňme na všechny právnické finesy, Justine,“ navrhl Charles místo odpovědi, „raději si představte, že byste byl jedním z porotců a na základě svého osobního svědomí byste musel vynést rozsudek. Jak by zněl?“

„Osvobození!“ odpověděl Justin okamžitě, jako když vystřelí.

Charles Harcourt přikývl a hlavu mu zahaloval modrý oblak doutníkového dýmu. „To je v podstatě všechno, co jsem od vás potřeboval slyšet, Justine. Nebo mi snad můžete ještě něco zajímavého povědět o té podivné historii, při níž zemřeli ti dva černí otroci? Údajně byli na útěku, když Stephena přepadli u staré uhlířské chýše. Prý je zabil v sebeobraně, avšak Valérie ho obviňuje z chladnokrevné vraždy.“

Justin energicky zavrtěl hlavou. „O tom nevím nic víc než vy, Charlesi. Ale nechce se mi věřit, že by na Valérii ně nařčení bylo něco pravdy. Prostě si to nedovedu představit.“

„Ano, leccos je opravdu těžké si představit,“ souhlasil podmračeně soudce.

„Ale ještě bych se rád vrátil k otázce, jak bych se rozhodl jako jeden z porotců.“

„Odpověděl jsem, že bych vynesl osvobozující rozsudek. Oba však víme, že takový rozsudek vyneset nebude. Porotci

dospějí k úplně jinému závěru, že?“ Justin se nebál vyslovit ošklivou pravdu. „To, co jsem sdělil vám, nebudu opakovat na veřejnosti, jak víte, a ani si nedovedu představit, že by Rhonda nakonec vypovídala proti bratrovi, třebaže mu tím ve zlosti vyhrožovala. Společnost by nám to neprominula. Může to být projev slabosti, dokonce i zbabělosti či bezcharakternosti, ale nemám v úmyslu zničit si pověst a život, abych zachránil život nějaké mulatce. Je mi líto, že nemám takový smysl pro spravedlnost, abych tuto oběť přinesl. Ale tak se zkrátka věci mají.“

„Velmi dobře vás chápu. Ale možná k procesu vůbec nedojde,“ uvažoval Charles a ani ho nenapadlo Justinovi něco vyčítat. Na jeho místě by pravděpodobně nejednal jinak. Měl své vlastní představy o právu a spravedlnosti. Právo nebylo nic abstraktního, nýbrž se denně nově formovalo a přizpůsobovalo nutnosti. A někdy se také deformovalo, především když byly ve hře zájmy mocných, horních bělošských společenských vrstev, ať se mu to osobně líbilo nebo ne. S tím se musel smířit – jinak by musel obětovat své bohatě prostřené místo u stolu mocných. A to nebylo v zájmu ani jeho, ani té mulatky Valérie. Někdy spočívá optimum spravedlnosti v minimu nespravedlnosti, totiž v kompromisu.

„Ano, tím by bylo všem poslouženo nejlépe,“ přisvědčil Justin. „Doufejme tedy, že se Valérie bude muset smířit jenom s menší nespravedlností, tedy s tím, že ztratí COTTON FIELDS. Jistě to pro ni bude bolestné, ale nebude to znamenat nic ve srovnání s tím, že by mohla nevinně viset. I Henry Duvall nám všem prokázal tou neblahou závětí špatnou službu. A zvláště své Valérii, kterou přece miloval nejvíc ze všech dětí. Někdy má nespravedlnost děsivě dlouhé kořeny.“

Soudce Harcourt souhlasně přikyvoval a zlostně si pomyslel: A občas je zapotřebí vzít ostrou sekyru, aby bylo možné je přetnout!

Bylo krátce po půlnoci, když Stephen Duvall vešel do DOMINA. Yvonne mu poslala zprávu do hotelu a pozvala ho na půl jednu. Nejprve se ho zmocnila stísněnost. Avšak dodatek, že smí vejít hlavním vchodem, ho uklidnil. Vždyť koneckonců zaplatil požadovaných pět tisíc dolarů, což nebyl problém, protože Rhondiny šperky mu vynesly více než šest tisíc. A Yvonne ho tehdy ujistila, že tím svoji vinu odpykal. Domníval se tedy, že si rozmyslela své původní rozhodnutí a lituje, že zapudila tak dobrého zákazníka, jako je on, jen proto, že se jednou neovládl a byl k jednomu jejímu děvčeti příliš tvrdý.

Do baru v DOMINU vstoupil skvěle naladěný, neboť byl přesvědčený, že může být se sebou i vývojem událostí spokojený. Odpoledne zašel za Valérií do věznice a opět zesílil nátlak, který na ni vyvíjel. Samozřejmě se zase projevovala vzpurně, ale neušlo mu, že její kletby a prohlášení, že mu COTTON FIELDS nikdy neprodá, zeslábly a ztratily na věrohodnosti. Působila velmi zkroušeně a sklíčeně, což ho naplnilo škodolibým zadostiučiněním. Pan Kendrick, ten nafoukaný advokát s krysím ksichtem, ho už dopoledne ujistil, že Valériin podpis na připravených dokladech je pouze otázkou času.

Na oslavu takové zprávy zamýšlel vypít u baru láhev šampaňského, avšak neměl ani čas porozhlédnout se mezi hosty po známých tvářích, s nimiž by mohl popíjet.

Yvonne Carlisleová v nádherných taftových šatech barvy burgundského stála přímo ve vchodu do salonu a hned mu vyšla vstříc.

„Jste opravdu přesný, pane Duvalle!“ pozdravila ho.

„Jak bych také mohl nechat čekat ženu jako vy,“ odpověděl a její úsměv mu potvrdil domněnku, že ho opět vzala na milost.

„Měl byste svoji galantní stránku projevovat častěji,“ poznamenala uštěpačně.

„Vynasnažím se, Yvonne. Ale smím se zeptat, proč jste mě pozvala?“

„Jste očekáván, pane Duvalle.“

Lehce se zamračil. „Očekáván? Kým?“

„Je to někdo, kdo se nemůže dočkat, aby se s vámi seznámil,“ neurčitě odpověděla Yvonne. „Působivá osobnost, jak se mnou jistě budete souhlasit, až ji poznáte. Nepochybně to pro vás bude nezapomenutelné setkání.“

„O čem to mluvíte?“

„Nechte se překvapit. Pojdte! Ať ho nenecháme dlouho čekat.“ Zavěsila se do něj a vedla ho do zadního traktu domu, kde měla své soukromé místnosti a kam ještě nikdy nevstoupil. Otevřela dveře a pokynem ruky ho pozvala dovnitř. „Prosím, račte dál, pane Duvalle. Tohle je moje svatyně.“

Stephen se smíšenými pocity překročil práh a poprvé v DOMINU uviděl pokoj, který nebyl zařízený v přísném kontrastu černé a bílé. Teplá hnědá a pastelově světlá červená určovaly celkový dojem, do něhož se mísily tóny zlaté a světlemodré například na kobercích pokrývajících parkety. Všiml si zrcadla ve zlaceném rámu nad francouzskou chaiselongue a dvou křehkých čalouněných křesílek po levé straně. Tam také stál malý, rovněž z Francie pocházející psací stůl a muž, jenž u něho seděl na židli zdobené ornamenty, na sebe okamžitě upoutal jeho pozornost.

„Co to má znamenat?“ zeptal se příkře Stephen, když na sobě pocítil pronikavý mužův pohled a zároveň ho obestřel nedobrý pocit. Ta tvář mu připadala povědomá.

Yvonne za sebou zavřela dveře. „Pane Duvalle, mám tu čest seznámit vás s panem Charlesem Harcourtem... se *soudcem* Charlesem Harcourtem.“

„Vy jste soudce Harcourt?“ vypravil ze sebe Stephen rozčileně.

„Ano,“ přisvědčil muž stručně a vycházkovou hůlkou s rukojetí v podobě pozlaceného orla, kterou držel v ruce, ukázal na židli před psacím stolem. „Posaďte se, pane Duvalle. Musíme si o mnohém promluvit.“

Stephen váhavě přistoupil blíž.

„Nevím... nevím, o čem bychom si my dva měli... promluvit,“ snažil se vystupovat zdvořile, ale nedobrý pocit v něm sílil. „Tedy myslel jsem, že budete v procesu proti Valérii Duvallová soudit, a proto...“

Soudce ho přerušil. „Žádný proces nebude.“

Yvonne si zcela zmateného Stephena posměšně změřila. „Vždyť jsem vám slíbila, že to bude nezapomenutelné setkání. Ale teď vás nechám o samotě,“ usmála se a vyšla z pokoje.

„Poslyšte, takhle přece nemůžete...!“ začal Stephen, který se už opět vzpamatoval, protestovat proti takovému způsobu jednání.

Charles Harcourt ho však ani nenechal domluvit. „Mlčte!“ přikázal ostře. „Vy budete naslouchat, pane Duvalle. A radím vám, abyste naslouchal dobře!“

Stephen bezradně zavrtěl hlavou. „To je šílené. Naprosto šílené. Netuším, o čem bychom my dva mohli mluvit – a ještě navíc v nevěstinci!“

Na soudcově tváři se objevil pobavený úsměv. „To není jen tak nějaký nevěstinec, příteli,“ odpověděl s ironickou vlídností, „tenhle nevěstinec totiž patří mně!“

Stephen na něj nevěřícně zíral – a zbledl, když si uvědomil souvislost. „Ale já... už jsem zaplatil,“ vypravil ze sebe ochraptěle.

Soudce na něj pohrdavě pohlédl. „K Joyce se dostaneme později. Nejprve s vámi chci hovořit o Valérii a událostech, jež vyústily v obžalobu podanou proti ní za pokus o vraždu.“

„Jaké je tady téma k hovoru?“ namítal Stephen. „Výpovědi k tomu případu máte k dispozici a jsou jednoznačné.“

Charles Harcourt přikývl. „Skutečně jsou velmi jednoznačné – totiž jednoznačně *falešné!*“ prohlásil

rozhodně. „Na zbrani nebyla žádná závada a druhý náboj v brokovnici nebyl! Ty výpovědi jsou lživé, pane Duvalle! A proto také svoji žalobu bez náhrady stáhnete. Proti Valérii Duvallové se žádný proces konat nebude!“

Stephen zrudl vzteky a vyskočil. „To je směšné! To vůbec nepřichází v úvahu! Já žalobu nestáhnou! A teď mě omluvte! Mám na práci něco lepšího než poslouchat vaše kecy! Je mi jedno, jestli budete ten případ soudit nebo ne. Porotci svůj rozsudek vysloví – a bude znít: *Vinna ve smyslu obžaloby!*“ zvolal a zamířil ke dveřím.

Charles Harcourt neztratil svůj klid. „V tom případě bude zahájen také druhý proces, ve kterém jste z vraždy obžalován vy – z vraždy ctihodné slečny jménem Joyce,“ pokračoval soudce téměř lhostejně, když už Stephen sahal na kliku.

Duvall se prudce otočil. „Z vraždy?“ vykřikl. „Vy mi chcete pověsit na krk vraždu? To nedokážete. Joyce není mrtvá, jen blufujete!“

Soudce se usmál. „Nezdržuji vás, pane Duvalle. Jen jděte. Ale v okamžiku, kdy opustíte tuto místnost, jsou kostky neodvolatelně vrženy. Valérii porota uzná vinnou, ale jako soudce mám stále ještě možnost být milostivý a prosadit místo oprátky trest odnětí svobody. Vy však budete viset zcela určitě. O to se postarám!“

„A jakpak to chcete navléknout, když Joyce není mrtvá?“ ušklíbl se Stephen, ale jeho posměch byl jen maska. V nitru mu bylo strašně zle.

Soudce opět ukázal hůlkou na židli. „Tak se zase posaďte a já vám vezmu veškeré iluze o tom, že byste mi mohl být rovnocenným protivníkem.“

Stephen stiskl rty a na okamžik zaváhal. Potom pokrčil rameny. „No pro mě za mě, nic mě to nestojí, když si vaše směšné pohrůžky vyslechnu,“ připustil s předstíranou povýšeností, vrátil se k psacímu stolu a usedl. „Joyce je děvka a za výprask, co jsem jí dal, byla královsky odměněna.“

„Dostala bolestné, které si zasloužila,“ opravil ho soudce.

„Takže přiznáváte, že je naživu!“

„Jistě, přiznávám. Tady mezi námi, mezi čtyřma očima. Ale to vám před soudem nepomůže. Před soudem se totiž mulatka a prostitutka Joyce promění v počestnou *bílou* švadlenku s neposkvrněnou pověstí, v mladé nevinné děvče, které jste zavraždil, když hrozilo, že na vás podá žalobu za znásilnění.“

Stephen se pronikavě zachechtal. „Vy jste vážně blázen! Já že jsem znásilnil a zavraždil bělošskou švadlenu? To mi chcete hodit na krk? Zesměšňujete se!“

„Ano?“ opáčil nevzrušeně Charles. „A copak je na tom směšného, pane Duvalle? Není žádný problém sehnat mrtvolu bělošského děvčete. V tomto městě se děje hodně zločinů a umírá hodně lidí. Věřte mi, že tu zmlácenou mrtvou dívku mít budeme a také všechno potřebné, co vás přivede na šibenici. Před soudem vystoupí dost svědků, kteří tuhle pro vás směšnou historii věrně vyličí. Ostatně z vlastní zkušenosti víte, jak snadno člověk může podsunout zločin někomu, kdo žádný nespáchal – pokud získá dost ochotných svědků.“

„Nevím, o čem mluvíte!“

„O Edně a Tomovi, otrocích, které jste údajně zastřelil v sebeobraně. Ve skutečnosti jste jejich smrt chladnokrevně naplánoval a tuto dvojitou vraždu také otrle provedl.“

Stephen Duvallov rozčilením zkřivil tvář. „Tohle... tedy něco tak neslýchaného jsem ještě neslyšel!“ vybuchl. „Vy snad opravdu věříte každé zatracené lži, kterou ten bastard Valérie vypustí z huby do světa!“

„Valérii Duvallovou jsem nikdy neviděl a nikdy jsem s ní nemluvil,“ prohlásil soudce Harcourt s klidem. „Ale popovídal jsem si s jednou otrokyní, jejíž věrnost a prostotu jste nestydatě využil.“

Stephen se snažil o lhostejný výraz, ale rozhodně lhostejný nebyl. Srdce se mu rozbušilo hrůzou, ale dokázal stroze namítnout: „Vůbec nevím, o čem mluvíte!“

„Tak vaší děravé paměti rád napo mohu.“ Hlasitě zavolal: „Yvonne! Přiveďte, prosím, to děvče!“

Dveře za Stephenem se otevřely. Otočil se a vyděsil se k smrti, když spatřil Phyllis, která se už na něj nedívala oddaně, nýbrž s pohrdáním.

„Phyllis!“ uniklo mu bezděčně, prosebně a zároveň zděšeně.

„Nu, vidím, že jste se rozpomněl velice rychle. Děkuji, Phyllis. To je všechno. Yvonne, můžeš ji odvést zpátky do jejího pokoje,“ přikázal, a když se za ženami zavřely dveře, opět se obrátil k mladíkovi: „Vůbec se nesnažte mi něco nalhávat. Děvče, které s vámi dobrovolně odešlo na DARBYHO PLANTÁŽ, jste přiměl k tomu, aby se jedné noci potají vrátilo na COTTON FIELDS, vloupalo se do kuchyně a ukradlo potraviny, které se později postrádaly a nakonec našly u Edny a Toma – jako důkaz teorie, že se oba černoši pokoušeli utéct a předem si obstarali proviant na cestu. A existuje ještě spousta indicií, které nepřipustí pochyb o tom, že jste se dopustil dvojnásobné vraždy!“

Stephen zbledl jako stěna. „A i kdyby,“ vypravil ze sebe chraptivě. „Dokázat mi to nemůžete. To byste musel vyrukovat s něčím jiným než s výpovědí mé bývalé čajové komorné! Její výpověď nemá před soudem žádnou cenu. Prohlásím, že si to všechno vycucala z prstu, protože se mi chtěla pomstít, že jsem ji prodal, když jsem se jí nasytil.“

Soudce s úsměvem přikývl. „Ano, k tomu závěru jsem dospěl také, pane Duvalle. Proto jsem se rozhodl porazit vás vašimi zbraněmi – totiž zločinem, který jste nespáchal a falešnými svědeckými výpověďmi. Neboť co by nepochybně zafungovalo u vás, bude u mě samozřejmě také úspěšné. A to mám před vámi ještě náskok několika desetiletí zkušenosti v práci se zločinem a zločinci. Můžete si tedy být jistý, že se nedopustím žádné chybičky. Pochopitelně každý pokus chtít mě uvést do souvislosti s tímto nevěstincem, a tak podlomit moji důvěryhodnost, bude bezvýsledný. Protože neexistují žádné souvislosti, jež by bylo možné vysledovat. Není k dispozici vůbec žádný písemný materiál. Kromě toho žalobu nebudu podávat já. Udělá to někdo jiný... A kdoví, z jakého těžkého zločinu budete nakonec obviněn? Případ se

švadlenkou byl pouze příklad. Takže se neoddávejte žádným nadějím, že byste se proti mně mohl ubránit, jakmile se rozhodnu, že vás zničím. Jako soudce jsem v této společnosti v podstatě nenapadnutelný, protože jsem jednou z jejích opor. Kdybych chtěl, mám otevřenou cestu i k nejvyšším politickým funkcím. Zároveň však udržuji mnoho kontaktů i s jinými vrstvami obyvatelstva, které svoje spory neřeší před soudem, nýbrž je uzavřou podle vlastního morálního kodexu. Buďte si jistý, že bych se nezdráhal využít ani těchto styků, abych vás dostal na šibenici. Pochopil jste mě?“

Stephen na něj upíral oči podlité krví. Nevypravil ze sebe ani hlásku, protože skutečně pochopil, že prohrál.

„Takže nemáte žádnou jinou volbu,“ pokračoval soudce, „než přijmout kompromis, který vám nabídnu. Obžalobu proti Valerii Duvallové pro pokus o vraždu vezmete ihned zpět a já zapomenu, že máte na rukou krev těch dvou černošských otroků. Mrzí mě sice, že z toho vyváznete tak snadno, ale kompromisy jsou už zkrátka takové. Vždycky po nich zbude slza, která dohodě dodá trpkou pachutí.“

„Dobytku!... Vy zatracenej dobytku!“ zasyčel Stephen.

Charles Harcourte potěšeně tleskl, ale pohled měl ledový. „Dobrá, tak jsme dohodnutí, pane Duvalle. Stačí, když mi podepíšete několik dokumentů. Neobsahují žádné právníké kličky, ale pouze prohlášení, že obžaloba podaná na Valerii Duvallovou za pokus o vraždu byla jen vaší přemrštěnou reakcí, snahou o falešné obvinění, a proto ji nyní s politováním berete zpátky. Učiním, co bude v mých silách, abych celou záležitost sprovedil ze světa tak tiše, jak jen to bude možné. Můžete mluvit o štěstí, že zájem obyvatelstva se v současné době soustřeďuje na úplně jiné věci. Takže pokud vás mohu požádat.“

Stephen bledý jako křída podepsal několik archů papíru a vidina získání COTTON FIELDS se opět vzdálila do nenávratna. Vstal tak prudce, až se židle převrátila. „Jednou mi za tohle zaplatíte!“ vyplivl nenávistně výhrůžku. „Na dnešní noc nikdy nezapomenu!“

„To také pevně doufám,“ přikývl soudce. „A teď zmizte!“ dodal mrazivě.

Stephen Duvall vyběhl z pokoje.

Charles Harcourt ještě seděl v křesle, když vešla Yvonne. Postavila se za něj a lehce mu masírovala šíji a ramenní svaly. „Tak tedy podepsal,“ poznamenala po delším mlčení.

„Co mu taky jiného zbývalo?“

„Mne by jenom moc zajímalo, kdo ti poslal ty anonymní dopisy a Phyllis přímo do domu,“ zamyslela se Yvonne a sjela mu rukama na hrud’.

„Mě raději ne. Ať to je kdokoli, určitě má své důvody, aby zůstal nepoznán. A k čemu by mi to bylo? Dotyčný dosáhl svého cíle a pro mě je tím záležitost uzavřena.“

„Stephen Duvall je zřejmě jiného názoru.“

„Pchá,“ pohrdavě odfoukl Charles Harcourt. „Neodvážím se proti mně něco podniknout. A kdyby přece jen byl tak hloupý a pokusil se o to, může následky připsat jen sobě. Ale už o něm nemluvme. Raději mi pověz, jak se vede Joyce a co jsi pro ni zařídila.“

„Zotavila se ze zranění a teď už je na cestě do Natchezu. Poslala jsem ji k jedné naší bývalé dívce, která tam už léta provozuje obchod s textilem. Joyce se tam naučí všechno, aby si mohla později za své bolestné otevřít svůj vlastní krám.“

„Ale pro své měkké srdce nezapomeň, že musíš DOMINO vést jako prvotřídní podnik a dbát na naše společné obchodní zájmy,“ nabádal ji.

„Ty snad nemáš důvod si stěžovat!“ namítla s žertovným pobouřením. „Smutná epizoda s Joyce ti vynesla tisíc dolarů.“

„Však tobě taky!“ Dali Joyce jako bolestné a peníze za mlčenlivost tři tisíce dolarů, zbytek si napůl rozdělili, jak je k tomu zavazovala jejich obchodní dohoda.

„Takže nemáš důvod si stěžovat, můj milý. DOMINO prosperuje lépe než kdykoli dřív. A vůbec nechci vědět, jaké zisky ti vynášejí ostatní obchody. Stejně se divím, že ještě

pořád pracuješ, neužíváš si důchodu a nežiješ si jako boháč, kterým nepochybně už dávno jsi.“

Pobaveně se usmál. „Pravděpodobně mám rád moc, a to mě drží v soudcovském křesle. A taky takové okamžiky, jako jsem prožil před chvílí. Obchodem, který jsem uzavřel se Stephenem Duvallem, jsem rozhodně nedopomohl k vítězství spravedlnosti, ale aspoň jsem dokázal zabránit jedné velké nespravedlnosti.“

„Ty miluješ pocit mít nad ostatními moc, že ano?“

„Umím s ní zacházet,“ odpověděl diplomaticky. Mlčela a něžně ho hladila po hrudníku. „Zůstaneš přes noc, Charlesi?“ zeptala se šeptem.

Položil svou ruku na její a něžně ji stiskl. „Yvonne, nerozhodli jsme se už před několika lety, že své vztahy omezíme na obchodní oblast?“

Povzdychla si. „Netušila jsem, že mi budeš tolik chybět.“

„Nemůžeme kolo času otočit zpátky. Máme své krásné vzpomínky a skvěle fungující obchodní partnerství. Nechme to tak být.“

„Ty jsi věrný Ruth, vid’?“ zaznělo smutně z jejích úst.

„Ano. Starý muž jako já už není žádný hřebec. Kromě toho si moji věrnost zaslouží. Musíš to pochopit. Prosím tě, neber moje odmítnutí osobně.“

„To je v pořádku.“

Jemně odtáhl její ruce od svého hrudníku. „Yvonne, už je čas. Nejsem zvyklý být vzhůru tak pozdě do noci.“

Krátce ho políbila na rozloučenou. „Byl jsi skvělý. Škoda že se to nikdo kromě nás dvou nedozví.“

Spokojeně se usmál. „Už jako dítě mě víc zajímali loutkáři než loutky. Jen ať na sebe pozornost klidně přitahují druzí. Já raději tahám za provázky. Myslím, že tohle mám společné s tím dotyčným, co psal anonymní dopisy. Náhle zvažněl. Jak o tom tak uvažují, byl jsem tentokrát já více či méně loutkou a někdo jiný mě vedl. Zvláštní!“

Matthew byl právě v koupelně, na obličeji měl pěnu a v ruce břitvu, když k němu otevřenými dveřmi ze salonu pronikla vůně kávy a cinkání nádobí.

„Postav podnos na stůl, Timi. Já už si naliju sám. A můžeš jít. Seznam pochůzek ti dám později. Ještě jsem se nedostal k tomu, abych ho sepsal!“ zavolal a slyšel, jak Timi podnos položil a za chvíli dveře zaklaply.

Dokončil holení, osušil si obličej čistým ručníkem a potřel hladkou pleť trochou vody po holení. Oblékl si černý flanelový župan s šedivou hedvábnou podšívkou a klopami a přešel z ložnice do soukromého salonu.

Ale ve dveřích se překvapeně zastavil.

„Madeleine!“

Seděla v křesle a usmívala se na něj, jeho zmatek ji pobavil. „Netušila jsem, že jsi takový spáček. Vždyť je skoro poledne.“

„Přeháníš. Ostatně nejsem z těch, co dlouho spí, ale z těch, co jsou dlouho vzhůru. To už souvisí s mojí prací. Zábavní parník jako RIVER QUEEN to vyžaduje. Ale pověz mi, co tady děláš? A jak ses vlastně dostala dovnitř?“

„Přinesla jsem ti snídani,“ škádlila ho. „Timi se sice statečně bránil a vůbec mě nechtěl pustit dál, ale nakonec jsem ho dokázala přesvědčit, že k jeho i mému dobru bude nejlepší, když mi podnos přenechá.“

„Tak to sis s ním musela dát hodně práce,“ usmál se Matthew a najednou ho mrzelo, že se hned neoblékl, nýbrž si jen přehodil župan. Ale nepočítal s návštěvou a už vůbec ne s její.

„Naposled, když jsem byla v tomto apartmá, jsi mě rozmazloval bohatou snídaní,“ poznamenala vyzývavě. „Mám ti nalít šálek kávy, Matthewe?“

„Ještě pořád jsi mi neprozradila, proč jsi přišla, Madeleine.“

„Mám několik novinek, o kterých si myslím, že si je rád vyslechněš,“ odpověděla klidně a vstala. Když k němu přistoupila, žluté hedvábné šaty jí zašustěly kolem nohou. Viděla jeho napjatý výraz a očekávání v očích. „Valérie bude zase na svobodě, Matthewe!“

Nejprve si myslel, že se přeslechl. „Cože?“ vypravil ze sebe nevěřícně a bezděky ji popadl za ramena. „Madeleine, je to pravda?“

Rozesmála se. „Samozřejmě že je to pravda! Jdu sem rovnou od otce. Žádný proces se konat nebude. Stephen Duvall obžalobu stáhl. Valérii dneska odpoledne propustí z věznice.“

„Valérie je na svobodě,“ šeptal dojatě Matthew. „Proboha, je volná. Ten zlý sen skončil!... Prostě tomu nemůžu uvěřit.“ Ještě před necelým týdnem, když vyhledal Madeleine a poprosil ji o pomoc, byl zoufalý a nešťastný. A teď se stal zázrak, aspoň mu to tak připadalo. „Madeleine!... Jak se to stalo? Proč Stephen najednou svoji obžalobu vzal zpátky?“

„Dobrovolně to zcela jistě neudělal,“ vysvětlovala a nedokázala potlačit hrdost v hlase. „Vzpomínáš si na tu otrokyni, kterou jsem koupila od Jamese Quigleye?“

Přikývl. „Samozřejmě. Byla to taková podivná, tajuplná záležitost. Ona má s případem něco společného?“

„Pro Valérii byla klíčem ke svobodě. Tohle děvče Phyllis totiž bylo čajovou komornou Stephena Duvalla a jeho nic netušícím komplicem při jednom strašném zločinu,“ vysvětlovala Madeleine a vylíčila, jakou roli Phyllis v případě sehrála. „Přihrála jsem to děvče s průvodním anonymním dopisem přímo otci do rukou. Bohužel výpověď černé otrokyně nestačila, aby zvrátila situaci a upletla oprátku pro Stephena. Výsledek takového procesu by byl nejistý. Ale stačilo mu pohrozit a tak ho přimět, aby obžalobu pro vraždu zrušil. Svou úlohu v tom sehrálo ještě

několik dalších okolností, ale ty tě nemusí zajímat. Důležité je, že se žádný proces konat nebude a Valérie je volná.“

„Mlčky naslouchal. „Takže tys věděla, že tě požádám o pomoc. Manipulovala jsi se mnou stejně jako se svým otcem,“ vyčetl jí.

„*Nevěděla jsem*, že přijdeš, ani jsem s tebou nemanipulovala!“ odporovala. „Dobrá, přiznávám, že jsem doufala, že se ukážeš, dokonce jsem si to vroucně přála, Matthewe. Chtěla jsem tě zase vidět a toužila po tom tě mít! Ale jak bych to mohla *vědět*?“

„Ale pohrávala sis se mnou, když jsme jeli za město k tomu obchodníkovi s otroky,“ mračil se.

Zdrženlivě se usmála. „Ano, měla jsem z toho dětinskou radost. Ale co mi vlastně vyčítáš kromě toho, že jsem poranila tvoji mužskou hrdost? To, že jsem byla předvídavější a chytřejší, než jsi odhadl? No řekni: Je něco, co mi opravdu můžeš mít za zlé?“

Mlčel.

„Usilovala jsem o Valériinu záchranu ještě dřív, než jsi mě o to poprosil,“ pokračovala klidně a bez vyčítavého tónu v hlase. „Natolik jsem ovlivnila otce, že se v tom případě jako soudce angažoval. Když jsem se dozvěděla o prodeji Phyllis, vytušila jsem, jak důležité to děvče může být pro tebe a Valérii. Riskovala jsem, dávala v sázku peníze, čas a otcovu lásku, aniž jsem ještě tušila, že se objevíš. To mi chceš vyčítat?“

Matthew stále ještě neodpovídal.

„Nebo si myslíš, že bych procesu s Valérií nečinně přihlížela? Ne, byla by osvobozena i tak, to moc dobře víš, a ty by ses nikdy o ničem nedozvěděl. Můžeš si o mně myslet, co chceš, Matthewe, ale nepřišla bych za tebou. Udělala jsem to jenom jednou; mám také svoji hrdost.“

Zkroušeně na ni pohlédl. „Promiň, Madeleine. Ta výtky byla směšná. Udělala jsi a dosáhla mnohem víc, než jsem původně doufal. Opravdu jsem tak hloupě zareagoval z poraněné mužské ješitnosti. Vždycky jsem věděl, že jsi neobyčejná žena.“

„Už o tom nebudeme mluvit,“ navrhla změněným měkkým hlasem a vsunula mu ruku do výstřihu županu. Něžně i žádostivě ho hladila. „Víš, že jsi strašně příjemný na dotek?“

„Madeleine...“

„Prosím tě, neříkej nic,“ zašeptala a rozvázala mu pásek županu. Plášť se otevřel, ale to jí nestačilo. Shrnula ten jediný kousek oděvu, který na sobě měl, na zem. Stál před ní nahý.

Ani se nepohnul a zoufale se snažil držet své myšlenky a pocity pod kontrolou. Ale neměl sílu jí odolat. Styděl se za vzrušení, které cítil a jež si plně vychutnával, za svou žádostivost a za to, že to konečně všechno připustí. Intimní něžnosti jejích rukou mu znemožnily udržet tělo pod kontrolou. Krev mu tepala v žilách, bouřlivě se hnala tělem a soustředila se do slabin.

Slastně vydechl, když se v jejích rukou vzpřímil v plné velikosti.

„Chci tě,“ šeptala. „Teď hned.“

Matthew na ni s rozpálenou tváří pohlédl, přitáhl ji k sobě a líbal tak divoce, až se jí tajil dech. Toužil po ní stejně jako ona po něm. „Tady ne!“ zašeptala.

V ložnici si Madeleine rychle zula botky a vklouzla s ním na postel, tak jak byla, oblečená. Byla příliš vzrušená a posedlá přáním okamžitě ho v sobě cítit. Nechtěla se zdržovat svlékáním spodniček a šatů. Stáhla si jen krajkové kalhotky.

S úžasem Matthew viděl, jak nad ním rozprostřela sukně. Ale nevypravil ze sebe ani slovo. Všechno, co se v té chvíli dělo, mu připadalo jako divoký sen, který sní za dne. Všechny myšlenky byly pryč, odplavila je vlna rozkoše.

Tmělo se mu před očima, když pocítil její holé nohy. Rukama se zabořil pod záplavu hedvábí a batistu a sevřel její nahé boky. V tom okamžiku na něj dosedla a z hrdla se jí vydralo zasténání. Pohybovala se v divokém rytmu.

Matthew ji chvilku nechal, potom ji strhl na záda, vyhrnul sukně a prudce do ní vnikl. Jako kdyby chtěl ji i sebe

potrestat. Zaplavila ho neznámá slast, rozkoš z něčeho zakázaného, hříšného. Zachvátilo ho to jako horečka. Roztrhl látku živůtku a líbal její odhalená ňadra. Madeleine se chraptivě a triumfálně smála. K vrcholu dospěli současně.

„Věděla jsem, že to bude takové,“ šeptala a oči se jí leskly, když konečně uvolnila objetí a posadila se. „Bylo to nádherné, Matthewe. Ale určitě víš, že mi dlužíš něco víc, že ano?“

Mlčky se na ni zadíval. V pohledu se mu odrážela bolest i rozkoš.

Madeleine vstala z postele a sáhla po kalhotkách. „Nedokázala jsem se už ovládnout. Ale tohle byla jen ochutnávka. Zasloužím si víc než to. Aspoň jeden nádherný, společný víkend s tebou. Za to ti Valériina svoboda přece stojí.“ Pokoušela se uhladit si šaty, ale marně. Sukně byla pomačkaná, to jí však vadilo stejně málo jako roztržený živůtek. Nikdo to neuvidí, až si přes sebe přehodí plášť. A doma se převlékne. Co znamenají jedny šaty ve srovnání s požitkem, jaký s Matthewem prožila. Přála si, aby tolik nespíchala. Mohli si to užít déle. Ale všechno ještě přijde. „Samozřejmě teď, když je Valérie na svobodě, můžeš všechno odmítnout. Ale myslím, že takový nejsi. Budeš držet slovo, protože dobře víš, že si dlouhý víkend s tebou zasloužím.“

Ale já si ho nezasloužím, pomyslel si trpce a odpověděl: „Držím slovo, Madeleine. Dostaneš svůj víkend.“

Naklonila se k němu a lehce ho políbila. „Víc ani nepožaduji, drahý,“ zašeptala. „Ale kdoví, možná mě naopak ty požádáš o víc.“

Když Madeleine odešla, vrátil se do salonu, znovu si oblékl župan a přistoupil ke kulatému lodnímu oknu, kterým bylo vidět na Mississippi. Dlouho upíral oči s nepřítomným pohledem na široký tok.

Valérie je na svobodě.

Měl by být opojený radostí a štěstím. Avšak naplňuje ho směsice trpkosti, radosti a strachu. Pokoušel se před svým svědomím ospravedlnit to, k čemu došlo v ložnici s

Madeleine. Byla to cena, kterou od něj požadovala a kterou akceptoval. A zaplatil ji. Aspoň část. Ale vadilo mu poznání, že tu cenu neplatil proti své vůli.

Vůbec si nepřipadal jako zaplacený milenec, jenž vykonává svoji povinnost. Naopak. Toužil po Madeleine, a třebaže ji nemiloval, vášnivý milostný akt s ní si vychutnával. Každý okamžik z něj. A má před sebou ještě celý víkend s ní. Jak to zvládne? Nedělal si iluze. Madeleine je atraktivní, vášnivá žena, jež pro něj má nebezpečné, smyslné kouzlo – hned od prvního dne, kdy se seznámili. Nikdy v něm neprobudí hlubokou lásku, jakou pociťuje k Valérii, ale dokáže ho omámit tak, že v opojení smyslů zapomene na všechno kolem sebe. To se prve ukázalo. A to mu nahánělo strach před vlastní lidskou nedokonalostí.

Matthew se zhluboka nadechl a přinutil se už o tom déle nepřemýšlet. Madeleine není jediný problém, jemuž bude muset v budoucnosti čelit. Travis, Stephen, COTTON FIELDS i Valérie sama ho ještě postaví před řadu obtížně řešitelných potíží, to mu bylo už teď jasné. Madeleine – nu bude muset najít nějaký způsob jak s tím žít. Ale teď je důležité jenom jedno: Valérie je na svobodě!